

**LEKCE VĚDY
O NEKONEČNÉM DUCHU
a
KRISTOVÉ METODĚ
UZDRAVOVÁNÍ**

Malinda Elliott Cramer

**LEKCE VĚDY
O NEKONEČNÉM DUCHU
a
KRISTOVÉ METODĚ
UZDRAVOVÁNÍ**

Malinda Elliott Cramer

PUBLIKOVÁNO V USA

V ORIGINÁLE

**LESSONS IN THE SCIENCE OF INFINITE SPIRIT AND THE
CHRIST METHOD OF HEALING**

1.vydání 1890

1 české vydání 2025 vydalo jako svou 131 publikaci

nakladatelství

DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

PŘEKLAD

JÁN MASTER

OBSAH

PŘEDMLUVA – strana 6
ÚVOD – strana 12

LEKCE I.

1. BOŽSKÁ BYTOST, VE KTERÉ ŽIJEME – strana 15

LEKCE II.

2. MYŠLENKA; IDEÁLNÍ TVORBA A TVOŘIVOST NEBOLI ZOBRAZOVACÍ MOC – strana 26
3. NÁVOD K PRAVDĚ – strana 35
4. LÉČIVÉ MYŠLENKY – strana 36

LEKCE III.

5. EFEKT OVOCE MYŠLENKY – strana 37
6. PRAVDA – strana 39
7. ZÁVĚR – strana 45

LEKCE IV.

8. CESTA SMÍŘENÍ – strana 46
9. STARÉ A NOVÉ – strana 38
10. LEŽ A PRAVDA – strana 43
11. CO ODMÍTAT A CO POTVRDIT – strana 50

LEKCE V.

12. PŘEDMLUVA – strana 56
13. KŘEST DUCHEM – strana 56
14. PŘEDMĚT : VĚDA, MODLITBA POROZUMĚNÍ – str. 57

LEKCE VI.

15. PŘEDMLUVA – strana 73
16. MODLITBA POROZUMĚNÍ A PODĚKOVÁNÍ – strana 71
17. PŘEDMĚT: VÍRA, PODSTATA VĚCÍ, V NĚŽ DOUFÁME – strana 71

LEKCE VII.

18. INTUICE, OKO POCHOPENÍ – LÉČIVÉ AFIRMACE – strana 73

LEKCE VIII.

19. VLASTNOSTI NEKONEČNÉHO DUCHA – strana 83
20. SLOVA UZDRAVOVÁNÍ – strana 92

LEKCE IX.

21. PRAXE PRAVDY – strana 93

LEKCE X.

- 22. PŘEDMLUVA – strana 104
- 23. EXPANZE DO VĚDOMÍ – strana 104
- 24. TÉMA: MLUVENÉ SLOVO ANEB ÚČEL ŽIVOTA VE STVOŘENÍ – strana 107

LEKCE XI.

- 25. MLUVENÉ SLOVO (POKRAČOVÁNÍ) – strana 115
- 26. BOŽSKÝ ŘÁD ANEB VĚDA O VYJADŘOVÁNÍ – strana 118

LEKCE XII.

- 27. ZÁVĚR – strana 124
- 28. OTÁZKY A ODPOVĚDI – strana 132

KRÁTKÉ LEKCE A MEDITACE

- 1. CHTĚNÍ, LÁSKA A SKUTKY – strana 146
- 2. ZÁKON – strana 149
- 3. VŽDY NOVÉ – strana 151
- 4. BOŽSKÁ LÁSKA A JEDNOTA – strana 153
- 5. BLAŽENOST – strana 156
- 6. NESUŽTE – strana 157
- 7. SVĚDECTVÍ PRAVDY – strana 158
- 8. CHODIT VE SVĚTLE – strana 162
- 9. „JAKOU MÍROU MĚŘÍTE“ – strana 163

MEDITACE

- 1. CO JE SPRAVEDLNOST? – strana 166
- 2. HARMONIE – strana 167
- 3. „NIKDO NENÍ DOBRÝ, NEŽ JEDEN“ – strana 168
- 4. „TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA“ – strana 169
- 5. SVOBODA – strana 170
- 6. „BLAHOSLAVENÍ JSOU TI, KDO HLADOVÍ A ŽÍZNÍ“ – strana 171
- 7. NADĚJE – strana 172
- 8. VÍRA NEBOLI BOŽÍ VŮLE – strana 173
- 9. JAK BY MĚLA BÝT PŘEKONÁNA TOUHA? – strana 174
- 10. „PŘIJĎTE KE MNĚ“ – strana 175
- 11. CO JE MESMERISMUS? – strana 178
- 12. „JEŽÍŠ PLAKAL“ – strana 180
- 13. „HLEDEJTE A NAJDETE“ – strana 182
- 14. POROZUMĚNÍ A JEHO REALIZACE – strana 183
- 15. VELCÍ NÁBOŽENSKÝ UČITELÉ – strana 185
- 16. „VEZMĚTE NA SEBE MÉ JHO“ – strana 187
- 17. VĚČNÝ TREST – strana 189

ODSTAVCE – strana 191

OSVÍCENÍ

TÉMA: CESTA A VŮLE UNIVERZÁLNÍHO DUCHA – strana 196

PŘEDMLUVA

Jak maják vrhá své paprsky, aby vedl námořníka vodami bez kolejí, tak na pustinu světa je tato kniha vyslána, aby pocestného varovala z času a místa a aby ho uvedla do bezpečného míru a odpočinku Nekonečné Lásky.

Kéž tato mapa božské zkušenosti a osvícení povede všechny poutníky na cestě životem do bezpečného přístavu Nekonečné Lásky neboli Jednoty a Pravdy.

Jako světlo zářící z majáku varuje před nebezpečím – tím, že objasňuje cestu bezpečí – a proto nasměruje do bezpečného přístavu, tak pravda uvedená v této knize lekcí bude považována za manifestaci světla, „**kteřá osvěcuje každého člověka, který přichází na svět**“, aby objasnila cestu ke Kristovu vědomí, a tak navedla do bezpečného přístavu Jednoty s Bohem, Otcem.

Cílem této knihy je prostřednictvím vědy o principu nekonečného ducha a mysli objasnit, že porozumění, které všechny spojuje a které jedině odhaluje skutečný vztah lidstva k Bohu a záměr Boha v lidstvu, což je přímá a úzká cesta, která vede do bezpečí.

Na těchto stránkách, stejně jako ve vesmíru nebo říši přírody, je obsaženo mluvené slovo vědy o Bohu a jeho stvoření; vědy o Nekonečném duchu a uspořádané a harmonické metody božského postupu, která jasně ukazuje cestu, kterou může být lidstvo vedeno k dokonalému světlu porozumění a moudrosti, které jedině doprovází vědomí pravdy. Proto je záznam pravdy, který tato kniha obsahuje, bezpečným majákem, který ukazuje cestu k božskému pochopení správného vedení života, jak to zakoušela, dokazovala a demonstrovala autorka a mnoho jejích studentů.

Božská věda, pravda o Nekonečném Duchu a jeho výtvorech, je poznáním Boha a způsobu generace a obnovy.

Přírodní věda se zabývá říší přírody a zabývá se vztahem věci k věcem. Její teorie je taková, že různé a obecné výsledky vycházejí z konkrétních příčin, kteréžto příčiny jsou samy výsledky.

Univerzální zákon stvoření neboli věda o vyjádření, jak se sám učí a přísně dodržuje na Univerzitní škole, je stejně nezbytný pro dokonalé pochopení detailu vědy, jako je prohlášení o bytí nezbytné pro dokonalé řešení a demonstraci vědy.

Proto, aby porozuměl výšce, hloubce a šíři pravdy vyjádřené v této knize a v UNIVERZITNÍM učení, je nutné, aby se student držel v jednotě s Nekonečným Duchem a pak očekával, že to, co četl, bylo napsáno z vědomí a realizace této věčné pravdy.

Poznání způsobu, jakým se Otec projevuje na zemi, je poznáním, kterým se slovo stává tělem, a je poznáním generace od Boha – beztvarého Bytí – k přírodě, formě, také poznáním obnovy zpět z přírody nebo formy, k Bohu, beztvarému.

Jako ve vědě o číslech zajišťuje pochopení principu správné řešení a příklad, tak v této Nekonečné vědě neboli pravdě, pochopení Nekonečného Ducha zajišťuje pravdivý závěr a správné slovo a činy, čímž s jistotou dokazujeme, že konáme Otcovu vůli.

„Kdo si není jistý, váhá, a kdo váhá, je jako mořská vlna, rozrušená a zmítaná větrem.“ - Jakub 1-6.

Je jako loď v husté tmě, která se pokouší vytvořit bezpečný přístav bez vedení majákem, a je vydaná na milost a nemilost větru a vlnám. Dokonalé poznání věčného života je uskutečněním věčné harmonie; a to je zdraví neboli duchovní celistvost a je pro všechny, kdo budou mít podíl na pravdě.

Jednoho časného rána na začátku roku 1885, během hodiny upřímné meditace a modlitebního hledání, se spisovatelka zeptala, zda existuje nějaký způsob, prostředek nebo moc, jak by mohla být uzdravena.

Tato otázka byla položena s vírou, vírou, že bude zodpovězena, a s ochotou vesele se podřídit rozhodnutí, ať už je jakékoli (mnozí lékaři prohlásili její případ za nevléčitelný); odpověď okamžitě přišla v nejvnitřnějším vnímání a pochopení, že pokud se uzdraví, bude to moci Nekonečného ducha. Poté byla více než dvacet let pod lékařskou radou a léčbou a ztratila veškerou naději na úlevu od medicíny nebo hmotných prostředků.

Proto, když od Nekonečného obdržela zprávu, která byla intuitivní odpovědí na její otázku, obrátila veškerou myšlenku a pozornost k Nekonečnému Duchu pro pomoc – pro zdraví, vědění a moc a pro všechno, o čem tehdy sama věřila, že to potřebuje. Bylo to poprvé během své pozemské zkušenosti, kdy se vzdala víry a přestala hledat úlevu od vnějších léků – přestala očekávat zdraví a štěstí od účinků. Bylo to tedy poprvé, co hledala Boha a pouze Jeho s jediným záměrem a očekávala, že uskuteční to, co hledala.

Velká byla víra před Bohem, protože myšlenka byla, že pokud může být uzdravena mocí Nekonečného Ducha, musí získat Ducha jako prostředek zdraví; a tiché, neslyšné Přítomnosti, ve které všichni žijí, pohybují se a jsou, řekla, že pokud by mohla být takto uzdravena, musí to být skrze poznání pravdy, které jediné osvobozuje, a pokud je hodna poznat pravdu, v prosté, vroucí víře by se snažila sloužit pravdě tím, že jí přizpůsobí všechny své způsoby a podmínky.

Tehdy ji myšlenka na slib téměř vyděsila, protože si uvědomila, komu byl slib dán. Den za dnem, jak nejlépe uměla, jak se cvičila v myšlení, slovech a činech, vnímané pravdě, začala si uvědomovat a pozitivně poznávat přítomnost, dobrotu, celistvost a dokonalost Jediného, ve kterém všichni žijí. Před touto praxí byla pro ni Boží přítomnost mlhavou vírou.

Poznání a demonstrace první a poslední pravdy šly ruku v ruce od té doby, jejího prvního vnímání od Ducha Pravdy, což byl záblesk světla, který oživoval naději na konečné uzdravení. Z věrnosti v praxi tedy vyplývala vědomá jednota s Bohem, dokonalé zdraví a znalost detailů vědy. Věda, neboli pravda a Kristova metoda léčení, jak je vyučována na DOMÁCÍ UNIVERZITĚ, kterou tyto lekce reprezentují, byly autorkou intuitivně vnímány, analyzovány, systematizovány a prakticky demonstrovány.

Když bylo dobrovolně učiněno rozhodnutí sdělit druhým vnímanou pravdu, Božské porozumění okamžitě objasnilo pravdu, že veškeré uvažování musí být z roviny Nekonečného ducha – veškerá analýza musí být z hlediska Principu – Bůh musí být předmětem a příčinou všech závěrů, pokud jsou pravdivé.

Od jejího probuzení k vědomí pravdy je její prací systematizovat vědu o Nekonečném Duchu, učit ji v písemných i ústních lekcích, demonstrovat ji léčením a předáváním znalostí druhým, a tak jim umožnit prokázat stejnou moc a pravdu při léčení stejnými prostředky, což dokazuje všudypřítomnost Ducha Pravdy.

V tiché, nehlučné a beztvaré Přítomnosti, Dárce všeho dobra, byla věda, včetně detailů, jí vnímána a realizována. Proto její prací bylo a je učit lidstvo a ukazovat cestu, kterou se všichni mohou obrátit, hledat a najít, že Bůh, zdroj veškeré moci, moudrosti a dobroty, nerespektuje osoby, ukazuje cestu, kterou všichni „*mohou hledět k Pánu a žít*“. *"Má-li tedy někdo z vás nedostatek moudrosti, ať požádá Boha, který všem štědře předává a neodsuzuje, a bude mu dána."* Učíme, že Bůh, Otec, udržuje stejný vztah ke každému a všem. *"Pokud budete pokračovat v mých slovech, pak jste skutečně mými učedníky."* *"A poznáte pravdu a pravda vás osvobodí."* - Jan viii: 13.

Tyto lekce jsou určeny ke studiu a aplikaci; což znamená zdraví, štěstí a osvícení s vědomím Ducha. Být uzdraven znamená duchovní neboli normální stav. Znamená to lehkost místo neklidu, lásku místo strachu, dobročinnost místo nelaskavosti, víru, nepochybování, pravdu, ne omyl, poznání, místo názoru, štěstí, místo smutku, harmonii, ne rozpor; to znamená, že porozumění zaujímá místo duševní temnoty.

Být uzdraven znamená uskutečněnou jednotu s Bohem, všudypřítomným zdrojem všeho dobra. Tyto lekce byly připraveny formou přednášek a pečlivě formulovány tak, aby myšlenka Otce byla prominentní v každé větě; abyste se uzdravili a ostatní učili a uzdravovali. Neboť všichni musí mít určitou mentální disciplínu, než se mohou uzdravit nebo pochopit, proč pravda léčí.

Pokud budou tyto lekce prostudovány, pochopeny a aplikovány, budou studenti připraveni na vysokoškolský kurz; aby s disciplínou jednoho kurzu primární výuky mohli vstoupit do normální třídy a tam prokázat porozumění a jít dál, nesouce poselství evangelia pokoje a uzdravování nemocných z falešné víry.

Víme, že ve všech částech světa jsou opravdoví hledači, kteří žízní po pravdě, která je zaslíbena, že vytvoří svobodné lidi, kteří jsou „těžce zatíženi“ smrtelnými starostmi a smrtelnou vírou – kteří nemohou vstoupit na DOMÁCÍ UNIVERZITU, vědu, nebo dokonce navštěvovat kurz vyučování ve vědě a uzdravení.

Těmto drahým sestřím a bratrům bude tato kniha lekcí poslem pokoje, který jim poskytne odpočinek, zdraví a štěstí.

Budou také velkou hodnotou pro učitele a léčitele, kteří se v této oblasti pohybují. Ti, kdo znají Boha, Otce, znají také pravdu, syna, neprojevenou i zjevnou, neboť pravda je idea neboli věčné slovo vsazené do jednotlivce, a totéž je vlastní Bohu, který je ideou a možností Sebe samého; tedy Pravda je Bůh a Bůh je Pravda.

"JÁ JSEM cesta, pravda a život." "Pro tento účel jsem se narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě."

Svědék sám o sobě, protože JÁ JSEM pravda.

"Každý, kdo ví a chápe, že je z pravdy, slyší a rozumí má slova."

Ti, kdo znají Boha, vědí také o své vlastní jednotě s Ním a o pravdě o Jeho stvoření; a mohou o tom svědčit mnoha způsoby, mohou prokázat svobodu, zdraví a moc.

Ti, kteří si neuvědomují Boží přítomnost, ve které žijí a mají své bytí, si neuvědomují pravdu o sobě samých, a tito jsou slyšet, aby volali: Co je pravda? stejně jako Pilát Ježíšovi, který stál před ním, vědom si toho, že je Bůh zjevený v těle.

Ptát se, co je pravda, je jen ptát se, co je Bůh; a jestliže pravda není známa jako neprojevená a když je zjevná, pak Bůh není znám jako neprojevený nebo zjevný; a zatímco je všude neviditelnou přítomností a je také zjevný ve světě účinků, neosvětlený intelekt nadále žádá znamení nebo symbol Jeho přítomnosti.

Poznání pravdy je poznáním vědy o Bohu. Porozumění Bohu a vědomí a porozumění pravdě a vědomí jsou totožné; neboť je nemožné si představit pravdu, která není z Boha, nebo si představit Boha bez znalosti pravdy; a v této jednotě je počata a uskutečněna láska a moudrost, jejichž projev je uzdravením.

Mít poznání Boha a pravdy a mít víru a lásku k Němu, o kterém známe, znamená být uzdraven a mít moc léčit. Trvalé zdraví je pravda a nekonečná harmonie, kterou chápeme a v kterou věříme. Lidstvo vždy mělo a bude mít stejný vztah k Bohu, jaký má v této době; takže musíme pouze vnímat jeho současný vztah k Němu, abychom poznali pravdu o minulosti i budoucnosti.

Bůh je jeden a Jeho metoda je vždy jedna; proto ve vědě neboli pravdě jsou čas a místo pojmy, které patří pouze k vzhledu.

ÚVOD

Matematika je věda, která se zabývá přesnými vztahy existujícími mezi veličinami nebo veličinami a metodami, jimiž jsou hledané veličiny odvoditelné z jiných známých nebo domnělých veličin. A věda o Nekonečném Duchu neboli Bohu je ta věda, která zahrnuje všechny vědy neboli pravdu; která pojednává o přesných vztazích duší a přírody k Bohu; jinými slovy, která pojednává o pravdivém a přesném vztahu všech věcí, které se projevují – ať jsou neviditelné nebo smyslově viditelné – ke svému mateřskému zdroji.

Matematická demonstrace je taková, která je v souladu s neměnným zákonem nebo principem; ten, který vyjadřuje a dokazuje princip. Je tedy axiomatické, že existuje neměnný zákon nebo princip, který je základem matematické demonstrace.

Pravdivý závěr nebo harmonický výraz je takový, který je v přesném souladu s neměnným zákonem, láskou neboli principem, takový, který vyjadřuje a dokazuje zákon lásky neboli princip života; je tedy axiomatické, že existuje neměnný zákon lásky neboli princip života, který je základem pravdivého závěru a harmonického vyjádření.

Jelikož Nejvyšší, Nekonečný zdroj Bytí je Jeden, jeho metoda demonstrování je jedna. Stejně jako při studiu vědy o číslech jsou všechny řešené problémy v přesném souladu s principem, tak při studiu vědy o Nekonečném duchu jsou všechny pravdivé závěry vytvořené v přesném souladu s Nekonečným duchem; a účelem studia vědy o Nekonečném Duchu neboli Životě je najít, kde a jaký Duch nebo Bůh je – to, co je „*včera, dnes a stále stejné*“ – a abychom mohli pronést slovo smíření a dávat najevo a demonstrovat Pravdu s matematickou přesností; také abychom se naučili pracovat v přesném souladu s Nekonečným Duchem, v myšlenkách, slovech a skutcích, zobrazováním jeho vlastností a neměnné pravdy ve vědomí prostřednictvím správného a pečlivého myšlení.

Nemít jiného Boha přede Mnou znamená uznávat Boha všemi našimi způsoby, což znamená nemít žádné způsoby, které by se nepodobaly a které nejsou Jeho; pak nasměruje cestu, která vede ke vší moudrosti, k vnímání veškeré pravdy, a tím je problém života vyřešen.

Věda o Nekonečném duchu je cestou k pravdě a životu; jeho učení učí, jak se podle principu neboli zákona Bytí vyjadřovat myšlenkou, slovem a skutkem; a když je myšlení a všechna jeho rozhodnutí v souladu s božským zákonem, víme, že s matematickou přesností prokazujeme v těle a ve slovech, skutcích a pocitech. *"Matematika nemá ani nohu, na které by stála, což není čistě metafyzické. Všechny části vědění mají svůj původ v metafyzice a nakonec se k ní třeba odhodlat."* - De Quincy.

Matematika je věda o prvním principu, zákonu neboli příčině – to, co předchází fyzikální; neboť jako princip nebo problém předchází mentálnímu řešení, tak mentální řešení nutně předchází psaný nebo mluvený příklad.

Nemůže tedy existovat příklad bez zásady; příklad je symbolem dokonalé myšlenky, aby ji smysly poznaly.

Nemůže existovat výraz bez vyjadřujícího, ani stvoření bez tvůrce; nemůže existovat viditelný vzhled bez přítomnosti neviditelného; ani nemůže existovat hmotná forma hmoty neboli myšlení, jako v řeči nebo jednání, bez přítomnosti beztvarého a tvůrce forem. Forma jakéhokoli druhu je symbolem myšlenky: to je, myšlenka vyřčená, že ji smysly mohou poznat - princip symbolizovaný.

Princip znamená nejvyšší, první ; to, z čeho něco vychází. Moudrost je hlavním zdrojem, ze kterého se projevuje poznání. Stejně jako v matematice je princip nejvyšší nebo první a je tím, z něhož vychází řešení a příklad, takže Nekonečný duch, Bůh nebo Dobrota je nejvyšší a první a je tím, z něhož vychází stvoření; a jako princip matematiky je před a větší než příklad, tak Boží Duch neboli Dobrota je před a větší než stvoření.

Fyzikální formy v přírodě mají stejný vztah k Bohu, jaký mají příklady v matematice k principu. Příklady demonstrovány v matematice jsou symboly principiálních možností a vytvořených forem demonstrovány v přírodě, jsou symboly idejí Nekonečného Ducha; nejsou ani životními znalostmi nebo mocí, ale jsou důkazem přítomnosti života, vědění a moci.

Než budeme moci harmonicky a matematicky demonstrovat nebo pravdivě interpretovat sami sebe, musíme se sjednotit s tím, co bylo před stvořením, a umístit tuto pravdu na první místo a především do našeho myšlení, jako základ pro myšlení.

"Jako je harmonie věty podporována přizpůsobením zvuku smyslu" nebo jako je význam myšlenky plně vyjádřen pouze přizpůsobením myšlenky, hlasu a jednání jejich významu, tak je harmonie v naší existenci podporována přizpůsobením myšlenky, slova a skutku tomu, co má být vyjádřeno, a to, co má být vyjádřeno, je Nekonečný Boží Duch neboli Pravý Duch Boží.

Harmonie ve stvořených věcech má být podporována vnímáním jejich skutečného vztahu k jejich zdroji a poté přizpůsobením myšlení, slova a skutku tak, aby byly v souladu s věcmi, jak jsou vnímány. Harmonický výraz a pravdivý výklad jsou jedno; takže pravda o Bohu, kterou je celistvost, zdraví a štěstí, je jednoduchá jako násobilka a snadno pochopitelná. Věda pochopená je pravda zjištěná, což je přesné poznání; nemůžeme zjistit pravdu nebo získat přesné znalosti, ale toho, co je přesné a neměnné. Pravé poznání tedy spočívá v poznání první příčiny, zákona neboli absolutní moci, uvažované odděleně od aplikace. Praxe vědy neboli pravdy je přizpůsobením nebo smířením myšlení, slova a činu s první příčinou, Božím zákonem a mocí.

Proto demonstrace vědy o Duchu přináší projev z tohoto Ducha podle zákona BOHA, kterým je Láska.

LEKCE I.

BOŽSKÁ BYTOST, VE KTERÉ ŽIJEME

1. Věda o Nekonečném Duchu a její aplikace v křesťanském léčení spočívá v definování Ducha neprojeveného, jeho zákona a způsobu projevu; také ve znalosti toho, jak pracovat s tímto zákonem a jak demonstrovat pravý vztah duše k neprojevenému Duchu nebo Bohu, a v opravě klamného svědectví smyslů – cílem vědy je pozvednout všechny k vědomí Boha, nad nadvládu smyslů do roviny reality, porozumění a dokonalé víry.

2. Jména, teosofie a křesťanská věda, jsou-li dána jejich pravdivým a univerzálním výkladem, pokrývají stejnou půdu jako Věda nekonečného ducha; neboť existuje jen jedna věda. *"Kde je pravda, tam není rozdíl."* Kristus Ježíš – Bůh s námi – učil, že Bůh je Duch, a když učil Boží pravdu, učil vědu o Nekonečném Duchu. **Z toho vyplývá, že všichni, kdo dosáhnou první a konečné pravdy, poznají stejnou ústřední pravdu, jakou poznal on, kdykoli a kdekoli ji vyjádřil, a časem bude tuto vnitřní pravdu podrobně analyzovat a rozpracovávat.**

Všechna personalizovaná náboženství starověku i moderní doby jsou založena na pravdě a jsou zahrnuta do jediné pravdy neboli vědy; neboť Pravda nebo Duch je nekonečný. Žádné jednotlivé náboženství nemá veškerou pravdu s vyloučením jiného. Bůh nerespektuje osoby. Prostupuje všechny stejně; a informoval všechny stejně, kteří se k Němu obrátili ve víře. **To znamená, že všichni, kdo se svou mentalitou přizpůsobili neměnnému principu neboli trvalému dobru, byli Duchem informováni o stejné pravdě.**

3. Ve všech věcech je správný začátek nezbytný pro správný konec. Pro vybudování trvalého sídla Pravdy je nezbytný nekonečný základ. Absolutní a neměnný princip je základem veškerého vyjádření, pomocí kterého lze vyřešit problém života a dosáhnout správných a harmonických výsledků. Abychom správně uvedli problém, musíme vnímat princip, který je jeho základem; a aby se problém správně vyřešil, musí být postupné kroky provedeny v souladu s principem.

Abychom správně vyslovili Pravdu a vyjádřili harmonii, je nezbytné, abychom vnímali neměnnou pravdu Bytí, která je základem existence, a pak pokračovali – abychom své výroky činili v souladu s Bytím.

4. Skutečnou metodou předávání znalostí v božské vědě je uvažování od abstraktního ke konkrétnímu; od Nekonečného ke konečnému; nebo od nestvořeného ke stvoření. Tato metoda je klíčem, který odemyká dveře do komnaty božské moudrosti a věčného života. **Učitelé mohou říkat pravdu a poskytovat základní principy svým žákům; ale žáci musí pracovat na tom, aby si principy sami prokázali správným myšlením a jednáním.**

Upřímné uplatnění přináší přesvědčení a přesvědčení je realizace. Výuka, zkušenosti a důkazy jdou ruku v ruce. Když je pravda jednou studentovi jasně definována, student by měl mít toto vědomí pravdy a odmítnout se bavit o jejím opaku, dokud nepřijde pochopení, které s sebou přinese přesvědčení a vymaže omyl.

5. Božské, které je tiché a neviditelné, které bylo a je bez ohledu na projevení a na němž závisí veškeré projevení, nemůže být rozumem pochopeno. Vyjádření božských vlastností můžeme realizovat pouze tím, co rozpoznáváme ve svých myšlenkách a co demonstrujeme slovy a činy svými myšlenkami. Právě tolik pravdy, kolik uznáváme, si myslíme a dáváme najevo. Je to jako že vnímá jako ; tak je to Duch-Bůh-který vnímá svou vlastní pravdu-věci Ducha.

PROHLÁŠENÍ O BYTÍ.

6.

Bůh je Duch; Mysl; Princip ; Nekonečné Bytí.

Bůh je Neměnný; Nedělitelný ; Jeden.

Bůh je „Život; Láska; Pravda; „Všudypřítomný.

Bytí je tedy trvalé dobro nestvořené, které obsahuje tři rozdělení času, minulost, přítomnost a budoucnost.

"Jeden je Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny a ve všech." (Efeským iv: 6.)

Neomezená dobrota je nestvořené bytí. To vylučuje možnost existence jiného Života, Substance nebo Moci. Neexistují žádné moci, které by nebyly dobré, „**neboť moci, které jsou, jsou ustanoveny Bohem.**“

Víra ve dvě moci, jednu Dobrou a druhou Zlou, jedna bojující proti druhé, a víra, že Hmota je Život a má síly a zákony, které jsou v protikladu k Nekonečnému Duchu, je rozdělení, které způsobuje veškeré zpustošení.

Víra, že máme nižší a vyšší přirozenost, jeden bojuje s druhým, nebo že máme nižší já a vyšší já, z nichž každý se snaží vládnout, je jako dům rozdělený sám proti sobě; tato víra přinesla lidstvu zkázu, rozdělení a klam; a vyvolala pocity oddělenosti od Boha neboli dobra, což má za následek žárlivost, nenávisť a nepřátelství, jeden proti druhému.

7. Intuice – oko rozumu – vnímá jedinou moc, Boha – jednu podstatu, Víru – a jeden zákon, Lásku. Proto můžeme mít jen jednu přirozenost a jedno Já – a přirozenost toho Já je dobrá; protože existuje pouze jeden zdroj, ze kterého lze tuto přirozenost odvodit. Bůh stvořil ne v čase, ale v myšlení; pak ideální obraz je myšlenkovým výtvořem Nekonečné mysli v podobě ideje, která byla vždy v Nekonečné mysli, a my jako jednotlivci jsme všichni děti jednoho zdroje. Dokud prostřednictvím božského porozumění nedojdeme k poznání, že může existovat pouze jeden zdroj a moc, cítíme se dobře sami se sebou nebo že jsme v harmonickém vztahu s nekonečným Zdrojem nebo Bytím, ve kterém žijeme. Neznalost nebo nedostatek porozumění ve vyjadřování je zdrojem mylné rasové víry ve dvě síly; neboť tato víra je úsudek vydaný na základě autority toho, co odhalují smysly – intelektuální uvažování.

A právě opakem svědectví smyslů je Božská Pravda.

8. Intelekt neinformovaný o Duchu bude těmto pravdám odporovat; ale když bude sloužit Duchu, bude je utvrzovat. Když intelekt vládne, argumentuje ve prospěch smyslového vnímání za účelem udržení rozdílů. Klade meze dobru a pochybuje o Boží moci. Vnímá Boha nebo dobro v dálce, díky čemuž se možné zdá nemožné. Argumentuje tím, že Božská pravda byla jednou pochopena a bude znovu pochopena, ale my ji v tuto chvíli pochopit nemůžeme. Uchovává veškeré trvalé dobro a vědění o Božství na dálku, ať už v minulosti nebo v budoucnosti.

Intelektuálové neosvícení jsou chladní, protože necítí přítomnost Ducha Svatého nebo trvalé Dobrotы uvnitř; díky svému úsilí udržet zjevná omezení – svědectví smyslu – dělají troufalá prohlášení, z nichž některá jsou následující:

„Nemůžeme vědět, co je Bůh.

"Nemůžeme vstoupit do vědomí o NĚm kdykoli, leda prostřednictvím cizích agentů.

"Ve fyzickém těle nemůžeme ve skutečnosti poznat nic, co je věčné."

Docházejí k závěru, že současná Boží schopnost spočívá v tom, kolik toho vědí a chápou. Výše uvedená prohlášení o omezeních, která si sami stanovili, brání jedinci realizovat vždy přítomného Boha a poznat Jeho vlastní neomezenou moc. Dokud nebude utlumena pýcha v názorech na omezení a osobnost, neexistuje žádná intuitivní odpověď, žádná duchovní pravda, která by uspokojila dotazování intelektu.

9. Protože duch absolutně naplňuje vše a je nekonečný, nemůže existovat žádná síla zla. Víra ve zlo je mylná představa o tom, že Bůh je nekonečný, Vše ve všem; nemůže tedy být skutečný nebo trvalý, protože tento stav mentality není trvalý; jeho základem není pravda. Veškerá pravda je skutečná a věčná.

Víra v nekonečné dobro a nekonečné zlo, co-věčné, obklopila mentální projevy průměrného lidstva strachem a pochybnostmi a se vším utrpením, které je dědicem pocitu, když je obklopen falešnými přesvědčeními. Je to základní chyba všech chyb; všechny nesprávné soudy týkající se první příčiny lze vysledovat k tomuto rozdělení ve víře. Udržuje myšlenku a paměť v kolísání mezi dvěma přesvědčeními, a to je pochybnost.

A kde je pochybnost, tam není vědění; neboť vědění je určité vnímání pravdy,- jednoho, celku. Toto rozdělení také způsobilo víry strachu; a kde je strach, tam není dokonalá láska, protože

"Dokonalá láska vyhání strach."

Láska je Jednota; a kde je Jednota, je dokonalá láska; kde je pravda, je Jednota, ne rozdělení.

Kde je rozdělení, tam jsou víra ve slabost a nedostatek porozumění; tam, kde je víra v rozdělení, není dokonalá víra plně vyjádřena; a bez víry nemůžeme dosáhnout dokonalého uspokojení, po kterém všichni touží a žízní.

Z toho plyne, že uvědomit si, že existuje jen jedna moc – Bůh – je základem štěstí, zdraví, lásky, víry, spravedlnosti, poznání a porozumění.

10. Prvním krokem, který musí student pravdy udělat, je zbavit se víry ve zlou moc a zaujmout svůj postoj k základu jednoty – že dobro je vše, co existuje. Potom vytvořením všech závěrů z tohoto základu je zajištěn trvalý rozvoj znalostí a moci. Dobro, neboli Duch, ze sebe nemůže projevit nic, co by nebylo podobou sebe sama. To poskytuje základ, ze kterého můžeme vidět, kolik smyslových jevů existuje, což jsou mylné představy o pravdě, od nichž můžeme osvobodit mentalitu tím, že je odmítneme považovat za skutečné.

Člověk, božská a živá duše, nejsou dva, je jeden, jednotka; úplný v bytí; není mu nedostatek ničeho. Nemůžeme říci, že Bytí něco chybí. Omezení se týká projevu. Člověk je úplný, protože má své Bytí v Bohu a je jím naplněn a informován. Bytí je Duch. Být znamená být Duchem. Potom Věčná Bytost neboli Duch je Já Jsem každého jednotlivce. "Vy jste bohové" - Duše je vlastní živému Bohu.

11. Vám, kteří čtete tuto lekci, bychom řekli, prostudujte si ji; a udržujte jednotu absolutního Bytí, také jednotu života oživující všechny věci před vámi, jako vůdčí hvězdu, podle které budete vzorovat své myšlenky a činy; nebo z čeho uvažovat. Když si jednou uvědomíte svůj vztah k Bohu a ke všem věcem, a může vnímat Boha na jednom místě nebo ve věci stejně jako na jiném, vstoupili jste na cestu a začali jste poznávat, co je láska a víra.

Znáte všechny ženy a muže jako své božské sestry a bratry, protože znáte jediný rodičovský zdroj, který zahrnuje všechny, a je spojovacím článkem, jehož přítomnost spojuje všechny dohromady jako jedna rodina – jako jedno tělo, s jedním posláním.

Tím se rozšíří vaše vnitřní vědomí a zažijete harmonii. Nyní jste osvobozeni od klamné víry o oddělenosti a rozdělení, která omezovala vyjádření porozumění a zakrývala projev vědomí. Nyní, když jste vstoupili na cestu, budou-li okna mentality otevřena vědomí, vždy přítomnému dobru, uslyšíte uchem porozumění nevyslovitelná slova ticha, hlas Nejvyššího. Proces probuzení byl zahájen a ve vašem vědomí se bude odhalovat pravda za pravdou; a s každou pravdou zjevenou před ní uteče omyl.

Prorokujeme, že si časem uvědomíte, že nežijete vy osobně nebo jednotlivě, ale Otec ve vás; to znamená, že si uvědomíte, že On je vaše světlo a život a že ve vás žije. Když je vůle a myšlení Otcovy, toto porozumění následuje.

12. Pokud si při prvním studiu této lekce myslíte, že jí nerozumíte, nehádejte se se svým předchozím přesvědčením nebo s přesvědčením někoho jiného o tom, čemu nerozumíte; ale v klidné meditaci uvažujte z roviny jednoty. Začněte svůj výpočet tam, kde všechny věci začínají, v Nekonečnu; a nezakládejte žádný závěr na vzhledu nebo výrazu a poznáte pravdu, která osvobozuje.

Co je pravda?

Bůh je pravda.

Vnímat vše, co Bůh objímá a Ním prostupuje, je pravda.

Říkat, že všechny věci jsou obsaženy v Bohu a prostoupeny Ním, znamená mluvit pravdu.

Vědět, že Bůh je Život a Světlo všech v každé době, znamená znát pravdu.

Vědět, že nikdy nemůže nastat chvíle, kdy Duch svatý nenaplní jeho Svatý chrám, který nebyl vytvořen rukama, znamená znát pravdu.

Další pravdou je, že vše, co známe a vyjadřujeme o Duchu, je vnímání a myšlení. Co se vám přirozeně nabízí v tomto bodě naší lekce? Není to tak, že lekcí života, kterou je třeba se naučit, je rozpoznat Božství, které je vždy přítomné, tím, že mu přizpůsobíte všechny mentální podmínky nebo je budete reprezentovat všemi svými způsoby? Není to pravda, kterou je život žít? A není toto náboženství, které nás váže k Bohu – které praktikoval Ježíš – než které neexistuje žádné vyšší?

13. Vystane otázka – co je to, co dělá tak velký rozdíl mezi jednotlivci v myšlení, cítění, duchovním rozvoji a v tělesném projevu, v klidu a neklidu. Všechno neviditelné vzhled je výraz; a zjevný rozdíl mezi výrazy se týká individuální zkušenosti při vyjadřování vrozených vlastností v mentalitě. Tato otázka bude podrobněji zpracována v budoucích lekcích.

14. Na začátku svého vnímání pravdy si budete přirozeně myslet, že pokud je všedobré a všemocné o nás a skrze nás, je mou povinností to rozpoznat a cítit se šťastně a spokojeně; a že to neudělat by byl nevděk. Nyní nejste ochotni prožívat pocity neharmonie.

Když tyto pocity přicházejí, stíny padají; touhy srdce jsou uspokojeny. Když je uznán Nekonečný duch, ve kterém je duše inherentní, je pocíťováno uvědomění si všudypřítomné lásky – neomezeného zdroje bytí – a ty dva jsou chápány jako jedno a srdce se raduje v jednotě; neboť toto je spojení Míru a Harmonie, věčné v nebesích.

Uznání je jeden principiální požadavek, který musí být splněn, pokud je řešení problému správné. Uznání je jediný požadavek, který Bůh klade na své děti, který musí být splněn, pokud ho znají a vyjadřují harmonii. Poznej Mě na všech svých cestách – je hlas Ducha – Lásky – k dítěti, a prokážeš nesmrtelnou moc a budeš vědět, že Já Jsem Otec všech žijících.

Uznání nebo poznání je cestou pravdy a života – neboli Krista. Pouhý pocit by nikdy neměl tvořit základ pro váš úsudek o vašem skutečném stavu. Všechna pravdivá rozhodnutí sebe sama jsou založena na neměnnosti a nehynutí; toto je spravedlivý soud; je to konání vůle Otce, která vás probudí k pravdě, která osvobozuje. Pravda, vtělená, ztělesňuje chybu.

15. Budete vnímat okem porozumění tím, že nakreslíte čáru mezi trvalým a dočasným, projevujícím se a projeveným, nesmrtelným a smrtelným; tak si uvědomíte, že tělo jako příčina nic neprospívá; to je duch, který oživuje; " **slova, která říkám, jsou duch a jsou život.** "

16. Víme, že vy, kteří studujete tuto lekci, si nedovolíte ani na okamžik pociťovat pocity odloučení od dobra; a že brzy přestanete mít pocity nemajetnosti nebo pochybností; neboť všechny vaše afirmace budou na straně celistvosti, vlastnictví – toho, co je trvalé – a z toho bude plynout zdraví a harmonie. Budete chtít změnit svou konverzaci o sobě, že jste smrtelní a omezení, a o tom, že jste obklopeni smrtelnými věcmi, což odstraní omezení, která jste si sami stanovili, a osvobodí vaše vnímání. Autor vaší existence neomezuje vaše moci navždy; a jak pošetilé je, když to jednatlivec dělá.

17. Nejvyššího duchovního rozvinutí lze dosáhnout splněním příkazu „**Nebudeš mít žádné jiné bohy přede mnou**“ tím, že odmítnete nechat smysly mluvit v rozporu s pravdou Nekonečného Ducha, a tím obrátit myšlenku na všudypřítomné dobro. Odvrátit myšlenku od dobra znamená dát víře v jeho opak místo. Výše uvedené přikázání pro vědce znamená, že jednatlivec by si neměl dovolit oddávat se negativnímu myšlení, tedy myšlení, které odporuje vždy přítomnému pozitivnímu dobru.

Dokud se jednatlivec plně neprobudí k pochopení svého spojení s Bohem a k pravdě, že nikdy nedošlo k odloučení, nezmění se jeho láska a motiv: pak se stane nejposvátnější výsadou myslet, mluvit a jednat tak, jak se domnívá, že je a čím je obklopen.

Hlas Ducha můžete znát podle povahy jeho potvrzení; neboť se nikdy nepopírá, ale vždy potvrzuje své pravé bytí. Stejnou metodou poznáváme sami sebe, prostřednictvím sebevnímání, potvrzováním vlastností našeho Božského Bytí v myšlení a jednání, čímž je demonstrujeme ve svých myšlenkových výtvořech. Myšlenka, která je prvorozeným Bohem – Principem – důkazem principu v nás, je jejím projevem v myšlení.

18. Pouze v jednom smyslu může být pravda, že naše těla obsahují duši a Ducha, pokud duše a Duch prostupují tělem.

Ale nový a pravdivý výklad z hlediska Ducha je ten, že Duch obsahuje duši i tělo, protože je všude a může být zobrazen nebo symbolizován pouze formou, ale nikdy nemůže být rozdělen nebo oddělen.

V Bytí jsme dokonalí a úplní; nic nechybí; ale pokud se v myšlení ignoruje porozumění, naše projevy jsou nedokonalé a omezené; protože bez uznání porozumění se věří, že vědomí je omezeno na manifestaci – zemi stínů.

19. To, že jsme nepoznali své skutečné já, nedokazuje nic proti našemu skutečnému bytí, nejsme tím, co je závislé na uznání bytí, ale uznání, předměty a výraz jsou produktem a důkazem našeho Bytí. Pošetilost neznalosti sebe sama jako Božské bytosti svázala mentalitu řetězy vírou v nevědomost, smutek, bolest a smrt. Mentální takto vázané způsobuje, že pocit nabývá formy nebo kvality v nemoci.

Velkým klamem světa je nevědomost, která spočívá v tom, že nic netušíce bere věci za to, co nejsou; např. výraz pro Vyjadřovatele, tělo pro sebe, mozek pro mysl, písmeno pro ducha.

Ale když v širokém slunečním světle pravdy vidíme sami sebe, jací jsme, duše a Duch, uvědomujeme si jednotu a božství života všech věcí. Jak rychle toto uvědomění naplní srdce univerzální láskou! Probuzení smyslu pro univerzální spravedlnost; a výsledkem je síla a harmonie.

LÉKAŘ A METAFYZIK.

20. Lékařův způsob výkladu je následující: Věří, že jeho pacient je fyzickou, viditelnou bytostí, postiženou fyzickou nemocí, která je důsledkem materiální příčiny; a léčí tělo, aby vyléčil pacienta. Aby tedy odstranil nemoc, o které se lékař i pacient domnívají, že je skutečná, použije hmotný lék k odstranění hmotné příčiny z hmotného těla. Lék i tělo jsou hmotně-vnější účinky vnitřní příčiny - pokus o vyléčení účinku účinkem je "**království rozdělené samo proti sobě, které nemůže obstát.**" Základem výkladu, který je falešný, může jeho praxe - v nejlepším případě - pouze změnit víru ve víru, oddálit utrpení. Medicína nikdy nemůže rozvinout vědomí nesmrtelného. Nedává nám poznání sebe sama, což je jediný trvalý lék na utrpení.

Metoda výkladu vědce nebo metafyzika JE: Přijímá svého pacienta jako žáka; a vnímá ho jako Ducha a neviditelného – živou duši; v dokonalém stavu klidu a odpočinku; ale věří v mentalitu, která je falešná o něm samotném, což je nemoc, kterou pociťuje.

V těle ani v mentalitě není nic, co by se mělo odstranit, to je skutečné; ale je tu něco trvalého, co musí pacient rozpoznat a projevit. Lékem vědce je pravda. Praxe pravdy snáší veškeré utrpení. Tuto pravdu podává v tiché lekci, přičemž nejprve opraví pacientův falešný úsudek o sobě samém. Potom tím, že mluví slovo Ducha, vede myšlenku do vědomí pravdy o svém bytí; a Duch odpovídá své vlastní pravdě.

Existuje jen jeden léčitel, který působí ve všech a dokáže trvale léčit všechny chyby. Jestliže však vyháním ďábla Duchem Božím (Pravdou), pak k vám, trpělivým, přišlo království Boží; který je trvalým lékem na veškeré utrpení, a to je v Bibli míněno uzdravováním nemocných a přemáháním zla dobrem.

PRAKTICKÉ RADY PRO STUDENTY.

21. Odříkání a regenerace znamenají práci. Bez práce se nemůžete odvrátit od starých zvyků víry a přizpůsobit se pravdě.

Protože vše, co skutečně je, je dobro, neexistuje zlo.

Urychlíte svůj růst v pochopení této pravdy, pokud budete tyto lekce studovat tiše a bez debat o tom, čemu nerozumíte. Vědu o tichu lze realizovat pouze z pasivní, klidné Mysli, kterou je Bůh.

Nepokoušejte se nejprve vysvětlit zvláštní projevy takzvané nemoci, hříchu a smutku; ale stůjte pevně a neochvějně k pravdě, že všechno je dobré; že Bůh, Duch, je skutečně na každém místě a ve všech dobách.

Odmítněte kompromitovat prohlášení o bytí intelektuálním uvažováním; a brzy si začnete uvědomovat nereálnost zdání nemoci, neharmonie a smrti.

Když si uvědomíte věčný život a pravdu, budete vědět, že neexistuje žádná smrt. Budete vědět, že život je vždy život a nemůže zemřít; a utrpení uteče.

Odložte každý den maličkosti, které by vás obtěžovaly. Začněte své pracovní dny myšlenkou na všudypřítomné dobro; a když se setkáte s obvyklými starostmi a trápeními každodenního života, které všichni mají, řekněte každému, jak to přijde - *"to nic není, nezáleží na tom, zda je to tak nebo jinak."* Pak si řekněte: *"Budu vykonávat každodenní povinnosti, aniž bych se s nimi otravoval nebo se tím trápil."*

Myslete na sebe, na své děti a na všechny osoby – ne tak, jak se zdají, ale jaké jsou, jaké je, bylo a vždy bude; jako to, co myslí a ví; jak vědoucí, tak poznatelné; to, co se projevuje a co stojí za projevem.

Přemýšlejte o sobě, že jste **„skryti s Kristem v Bohu“**; buďte tam, kde je a čím je, s vlastnostmi věčnosti. Z tohoto hlediska můžete inteligentně popírat nemoc a ovládat všechny starosti života. Z tohoto hlediska je správné, abyste od sebe odepřeli všechny myšlenky a pocity, které jsou opakem Božské Lásky, Pravdy, Poznání, Moci, Síly, Zdraví a Štěstí neboli Dokonalé Harmonie.

LEKCE II.

MYŠLENKA; IDEÁLNÍ TVORBA A TVOŘIVOST NEBOLI ZOBRAZOVACÍ MOC

"Na všech svých cestách Ho uznávej a On bude řídit tvé cesty." - Přísl. III: 6.

1. Tyto lekce jsou psány v přirozeném řádu božského vyjádření nebo rozvinutí. Když jsme jako první lekci dali Prohlášení o božském bytí, začali jsme tam, kde všechny věci začínají. Takže Myšlenka, která je prvorozeným Bytím, přichází na řadu v božském pořadí, aby ji následovalo mluvené slovo, účinek myšlenky. Protože existuje pouze jedna nekonečná mysl neboli jedno vše, ve kterém jsou všechny duše, nemůžeme vyřešit problém života, pokud ztratíme ze zřetele princip Jednoty. Poznat Nekonečnou mysl a uspořádanou metodu, kterou působí v projevování přírody, je božská věda, nebo znát vztah objektů v přírodě k sobě navzájem a ke Stvořiteli, to je pravda Ducha. Zákon Boží působící v tom, čemu se říká přirozené vyjádření, je zákonem božské lásky, což je pravidelná a uspořádaná metoda božského myšlení.

2. V části 10 první lekce je student instruován, aby odložil víru ve zlou moc a přišel na základ jednoty jako přípravný krok k trvalému probuzení k Božské pravdě. Dokud nebude toto rozdělení ve víře rozptýleno a dokud nebude ustanovena věčná pravda jednoty, student nebude osvícen porozuměním a absolutním vědomím. Když víme, že existuje jen jeden Zdroj a Moc, myšlenka přestane kolísat mezi dvěma přesvědčeními: jednou o dobru a druhou o zlu; pak strach, který je jeho důsledkem, ustane. Strach je jediná chyba, která oslabuje projev víry a způsobuje, že se podvolí nebo se podřídí klamu.

3. *" Bude-li tvé oko jediné, celé tvé tělo bude plné světla."* Dokonalá víra znamená být nerozdělený; a být nerozdělený je jistota; a jistota je poznání; a toto je moudrost. Pak je cesta moudrosti jednota neboli harmonie. Takže božské moudrosti a dokonalé víry nelze dosáhnout, dokud existuje přetrvávající víra ve zlo a nemoc, ale dokud nebudeme vědět, že existuje dokonalá realita a jediné dobro vesmíru, nemůžeme si plně uvědomit pravdu, že veškerá bída je neznalostí Jediného.

4. V této lekci budeme uvažovat o tom, že jste odstranili mlhu iluzí tím, že jste napravili falešná přesvědčení, a že jste nerozdělení ve víře a vnímání, a že se držíte pravdy, že existuje jen jeden život, který vás naplňuje světlem porozumění a dokonalé víry.

Časy jsou zralé k úplné změně myšlení, duchovnímu probuzení. Největší potřebou lidstva je poznání, jistota; pevná a neochvějná víra v dobro; jistota, kam se obrátit pro zdraví a štěstí; a jak si uvědomit klid a odpočinek, po kterém všichni touží a žízní.

Poznání je metoda, kterou se realizuje vždy přítomné Boží království; království, moc a sláva, ve kterých žijeme, si můžeme uvědomit pouze tím, že je rozpoznáme ve své vlastní zdokonalené myšlence.

5. Myšlenka je tvořivá moc neboli formativní energie a udržuje kauzální vztah k pocitu a ke všemu vnějšmu vyjádření. *"Myšlení znamená dokázat, že jsme. Já jsem, tedy myslím."* Myšlenka je důkazem nebo důkazem bytí, protože nemůže existovat myšlenka bez myslitele; nemůže existovat výraz bez Vyjadřovatele; nemůže existovat forma bez beztvarého.

Vyjádření univerzální lásky je důkazem nekonečného Vyjadřovatele; neboť výraz, ať je tak dokonalý, nemůže být tak skvělý jako Vyjadřovatel. Vztah Principu k Ideji nebo Boha k Duši je vztahem jednoty; Bůh je řídicím principem, JÁ JSEM každého jednotlivce. Akt myšlení je aktem tvorby rozhodnutí; a učiněná rozhodnutí jsou mentální a vyjadřují se na úrovni smyslů. Takže myšlenka je ta síla, která ztělesňuje a odhaluje Neodhalené, která projevuje Neprojevené.

Předmětem největší hodnoty pro uvažování Světa je správné myšlení a způsob myšlení, abychom vyvolali a uvedli do projevu bohatství moci a dobra, v němž všichni spočívají. Tato otázka správného myšlení zajímá stejně každého muže, ženu i dítě v neviditelné i viditelné sféře. Jak si myslet, že naše myšlenky mohou pravdivě reprezentovat Božství, má pro všechny stejnou hodnotu.

Pravé idealistické učení je, že myšlenka je prvním vyjádřením Boha; nejvyšší a nejpodstatnější výraz ve Vesmíru. Viditelné stvoření je myšlenka zjevená smyslům; neviditelné stvoření je myšlenka zjevená mysli; oba jsou v Božské mysli. Myšlenka, říká se jí Cabala, je zdrojem všeho, co je viditelné; prvorozený z velkého Neznámého. Hermetická filozofie definuje myšlení jako Syna – tedy prvorozeného.

Správné myšlení přináší harmonické výsledky – správné slovo a skutek ve správný čas a na správném místě. Myšlenky jsou principiální možnosti. Pravdivé představy idejí jsou živé obrazy zformované v nekonečné Mysli v její podobě; patří Duši a jsou nesmrtelné, protože vyjádřená pravda je zjevným Bohem – zjevným Kristem.

6. Pravda je ta, která se nikdy nemění; je to stejné včera, dnes a navždy; jeví se všem osobám, v každé době, na všech místech stejně; je to dobré pro všechny za všech okolností. Na počátku byl sám Bůh; to, co bylo, je a vždy bude.

První kapitola Genesis je popisem generací nebes a země, když byly stvořeny (v Nekonečné mysli, myšlením); v den, kdy Pán Bůh učinil zemi a nebesa, a každou polní rostlinu dříve, než byla na zemi, a každou polní bylinu, než vyrostla. Tato pravda je vyjádřena v různých alegoriích ve starých knihách moudrosti.

„Na začátku dne stvoření začíná Brahm, probuzený ze spánku, přemýšlet a jeho myšlenky vyvolávají existenci světů.“ Posvátné spisy věků učí, že všechny věci jsou nejprve stvořeny ideálem, obrazem Boží ideje; neboť Jeho díla Ho představují.

Jeho metoda je jedna; proto, než se něco může objevit na této vnější úrovni, muselo to existovat jako ideální stvoření neboli mentální obraz. Musíte to považovat za ustálený nebo neměnný zákon stvoření. Myšlenka je praotcem slova, činu a pocitu; předchází řeči, ať je řeč dokonalá nebo nedokonalá; předchází pocitu, ať už je to příjemné nebo bolestivé. Všechny vnější jevy, zdání a odrazy, které tušíme, jsou výsledkem přemýšlení o subjektech a rozhodnutí učiněných a držených v mentalitě.

7. **Nekonečná mysl, ve které se tvoří, žijí a pohybují všechny věci, je beztvará a neosobní. Představovat si Ducha znamená být neosobní a univerzální v našich myšlenkách a činech. Pravdivé a trvalé ideje se zobrazují a utvářejí v Mysli působením vůle a silou myšlenky podle zákona lásky. Když je láska vtělena do ideálu, mentálním odrazem je univerzální harmonie.**

Protože všechny výrazy v přírodě – minerální, rostlinné, zvířecí nebo lidské – jsou výsledkem síly nebo činnosti myšlení, můžeme říci, že jsou účinky působení mysli skrze víru, která je podstatou věcí.

Vnímání poznává myšlení; proto "Bůh viděl všechno, co udělal, a hle, bylo to velmi dobré." Protože existuje jen jedna metoda, výsledek našich myšlenek vidíme v našich přesvědčeních, podmínkách a prostředí. Myšlenka utváří celou naši existenci a určuje náš životní směr, ať už jde o úspěch nebo neúspěch.

Z toho tedy plyne, že ke změně fyzické formy nebo pocitu nebo jakéhokoli vnějšího stavu, úspěchu nebo zvyku musíme nejprve změnit své myšlení a přesvědčení vzhledem k sobě a podmínkám; a pokud chceme externalizovat dokonalé, musíme mít zjevnou dokonalou ideu, která je v absolutním vědomí; pokud bychom chtěli externalizovat zdraví, musíme si uvědomit, že zdraví je myšlenka, která se projeví tím, že si ji uchováme v paměti. Chceme-li mít harmonické podmínky, musíme je vnímat a myslet na ně. Chceme-li uzdravit lidstvo z jeho víry a konat dobro, musíme vnímat pravdu a říkat ji skutky víry, držet se dokonalé představy o nesmrtelnosti.

8. To, co nám smysly odhalují jako já, není já. Můžeme najít sami sebe pouze hledáním v hlubinách Božského Bytí (viz Sekce 18, Lekce č. 1); takže naší nejdůležitější prací je přenést působení myšlení – o kterém mnozí věří, že je chápáno – z časného a omezeného na trvalé a neomezené, z hmoty do Ducha, a tak se probudit k bohatství lásky a dobra, které tam přebývá. Poznáním tohoto dobra mu dáváme vyjádření a křtíme tělo živými vodami věčné pravdy.

"Myšlenkové zárodky rostou v mysli, tak jako semena rostlin rostou v půdě země." Ty druhé jsou oživeny světlem slunce, ty první světlem Božské moudrosti. Vyřčené slovo pravdy je Pravda přizvaná k zjevení neboli vnějšmu projevu; jeho možnost neboli bytí vždy spočívá ve svém zdroji, Božském Duchu. Jen málo lidí vědělo, že je možné mít moc nad svými vlastními myšlenkami; ale všichni se musí naučit ovládat své myšlenky, než se stanou pány svých výrazů neboli podmínek.

Toho lze dosáhnout pouze odepřením místa myšlenkám, které nejsou v jednotě s Božským Bytím a vaším skutečným Já. Neboť je to zákon, který je stejně pevný jako věčný zákon matematiky, že jak muž nebo žena myslí ve svém srdci, tak se také projevuje.

Povaha přesvědčení, které si držíme v paměti a na kterých setrváváme, nám přináší zážitky z našich pozemských životů, ať už bolesti nebo potěšení, slunečního svitu nebo stínu. Takže naše podmínky jsou příjemné nebo nepříjemné podle našich vlastních myšlenek a poznání. Od Nekonečné Spravedlnosti dostáváme plnou platbu za poskytnuté služby.

9. Božské vlastnosti mysli jsou okřídlené s aspirací, vždy připravené, když jsou rozpoznány, k vnějšmu projevu. Když očistíme mentalitu tím, že jejich protikladům odepřeme místo, už tuto pravdu nebudeme ignorovat.

10. Věda o vyjadřování odhaluje pravdu, že všechny duševní stavy udržují kauzální vztah k vnějšmu odrazu. Pokud naše ideály nejsou založeny na pravdě, nemůžeme očekávat harmonické účinky, protože zdraví je důkazem harmonicky uspořádaného myšlení; a vzhled, nazývaný nemoc, je důkazem nehorázně uspořádaného myšlení. Nechte se ovládnout myšlenkou, že vše je dobré.

Boží ideje, které jsou dušemi neboli syny, jsou dokonalé; všechna Jeho díla se dějí v pravdě. Potom, pokud naše rozhodnutí o sobě navzájem a o sobě budou dokonalá, pracujeme ve shodě s Boží vůlí a konáme ji; a pokud si budeme myslet, že myšlenky Ducha jsou zde vědomé sjednocení neboli pravé usmíření. A pokud bude dosaženo tohoto stavu, přestane existovat duševní konflikt a zmatek.

Pokud si tedy vytvoříme dokonalou ideu Božského lidství, vnímajícího pouze Ducha, kde nic nechybí morálně, mentálně ani duchovně, projevíme moc nad všemi vnějšími podmínkami.

Přirozeně vyvstává otázka, můžeme takto uspořádat své myšlenky? Často slýcháme o lidech, kteří mění svůj názor; jistě můžeme změnit své myšlenky a vzorce po dokonalém, pokud se o to pokusíme; mentální trénink je nutný, aby se myšlenky rozšířily do vědomí a poznaly světlo neměnné Pravdy – Ducha; a tak odhalovat a poznávat stále více o životě a pravdě, ve které žijeme, dokud nevyjádříme nebo nevyslovíme božskou harmonii.

11. Pravda je jediný lék, který léčí všechny chyby. Kde ve výrazu chybí harmonie nebo zdraví, rozpoznaná pravda to dává najevo; která mění víru ve vědění; praxe pravdy uvádí do vyjádření tiché vlastnosti ideje Boha; osvobozuje všechny, kdo jsou zatíženi chybou víry, a dává pokoj a odpočinek. Pravda osvobozuje, protože je svobodná a neomezená.

Svatý Pavel, velký křesťanský léčitel, řekl, dobro, které chci, nedělám, ale zlo, které nechci, dělám. Nyní, dělám-li to, co bych nechtěl, už to nedělám já, ale zlo, které přebývá ve mně. Protože Duch je vše, co může pravdivě říci: JÁ JSEM, pokud nejednám ve shodě s Duchem, nejednám již já, ale omyl osobnosti jednající v opozici vůči neosobnímu Duchu. Taková je vláda smyslu (tělesné mysli), že být tělesně smýšlející znamená smrt; protože se ztotožňujeme s hmotou, která nemá život, a věříme, že nám může poskytnout uspokojení nebo nespokojenost, úlevu nebo neklid, což je smrt ve víře v pravdu. Ale být duchovně smýšlející znamená život a mír. Být duchovně smýšlející znamená být v pravdě a praktikovat to. Toto je dílo víry, která nás obnovuje v Duchu naší mysli, díky kterému poznáváme celistvost.

12. Rozhodnutí učiněná na základě autority pouhého zdání jsou falešná a jsou negací živého a pravého Ducha; jsou to zmatek, nespokojenost a obecné nepohodlí, které pocítujeme; všichni vědí, že mnoho lidí prošlo změnou zvanou smrt, ze strachu z toho, čemu se říká nakažlivé nemoci; zděšení zbělelo vlasy během jediné hodiny; strach může poznamenat a znetvořit podobu nebo zničit výraz života v nenarozeném dítěti; myšlenky způsobují a léčí nemoci. Strach zve obávaný stav.

Jestliže se bojíme nemoci, smutku, zla nebo čehokoli, prakticky říkáme stavu nebo věci, které se bojíme: Máš nade mnou moc; tím jsou narušeny duševní a fyzické podmínky a my se rozhodneme, že podléháme obávanému stavu. Strach pochází z neznalosti toho, co je skutečné a trvalé, a z neschopnosti důvěřovat dočasnému, což je vše, co smysly znají.

13. To, co je viděno a nazýváno zlým, je pouze zdánlivé, protože dobro není poznáno a uskutečněno; veškerý neklid je nevědomí klidu vyplývající z negace Ducha – nekonečné moci. Myšlenka, která je opakem Ducha, zatemňuje mentalitu a zahaluje ji před pochopením. Smutek je duševní stránkou mnoha nemocí, tzv. Odrazem hněvu je zánět. Úzkost a pochybnosti jsou strach; jsou u kořene každé nemoci. Stav, které představují přesvědčení nazývané nenávisť, závist, žárlivost, zlobu, krutost, pomstu, předsudky, averze, bezcitnost, nejsou zrozeny z Ducha a jsou příčinou utrpení.

Duch, jelikož je Vše, jeho opakem musí být lež; z tohoto důvodu se cítíme nepohodlně pod nepříznivým přesvědčením; ale pokud víra představuje to, co skutečně je, vyplývají z toho harmonické podmínky.

Pro probuzené jsou strach a pochyby nespravedlností vůči všudypřítomnému Duchu. Neměníme atributy Božské mysli tím, že držíme jejich protiklady ve vědomí; nemůžeme změnit neměnný princip; ale myšlenka je prostředkem, kterým se projevujeme, své vnější projevy deformujeme a omezujeme chybou v myšlení a vnímání.

Všechny podmínky neharmonie, které jsme odhalili, jsou externalizacemi rasových přesvědčení, které se usadily v našich přesvědčeních. Pokud bychom si plně uvědomili a důvěřovali všudypřítomnému dobru, odsuzování a hledání chyb by nás ani na okamžik nebavilo. Tato rasová přesvědčení jsou výsledkem sobectví nebo osobnosti, jimiž se jednotlivci prakticky pokoušejí vzít věci do svých rukou a posuzovat, co by mělo a nemělo být, a vynášet soudy o síle dobra podle svých dočasných nebo tělesných přesvědčení; tato podmínka představuje ten, jehož pozornost je ve skutečnosti fixována – dopis; vyplývající z osobní touhy, která je nadřazena všemu ostatnímu.

Když v sobě vnímáme lásku, dobro a spravedlnost Života, ve kterém žijeme, tyto omyly odpadnou a my si uvědomíme, že velkou tíhou trápení, které si udržujeme, bylo falešné přesvědčení.

14. Falešná přesvědčení o nás samých jsou klamy, které zatemňují intuitivní vidění, a když zvedneme závoj klamu a uvidíme se takoví, jací jsme (v. Sekce 10, lekce č. 1), čímž odstraníme chyby v myšlení a vnímání, pak z nás spadne bolest a nepohodlí stejně přirozeně, jako listí na podzim padá ze stromů.

Jednou ze základních pravd Vědy o Duchu je, že veškerá myšlenka, která není v souladu s všudypřítomným Duchem, je jeho negací a je příčinou neharmonického vnímání. *"Ten, kdo není proti nám, je pro nás."* Naše myšlenkové nálady spojují mentalitu s podobnou třídou myšlenek, ať jsou vyjádřeny kdekoli. Takže pravdivé myšlení je jedinou ochranou nebo pojistkou proti chybné rase - víře v nemoc a hřích.

Dokud věříme, že dobro a zlo, zdraví a nemoc jsou stejně skutečné, jednou podlehneme jedné víře, jindy jiné. Jakmile se však oko porozumění připojí k Duchu a do našeho ideálu se vtělí pouze Pravda, všechna zdánlivá břemena a neharmonie odpadnou. Dům, který je postaven na písku, nebo vzdušný hrad, stavba s pískem nebo bez základů, musí nutně spadnout. Takže všechny smyslné iluze nebo názory, když jsou vystaveny světlu Vědy Nekonečného Ducha, ztrácejí místo a mizí z paměti.

15. Poznání se projevuje, je rozšířené myšlení nebo rozšířené uznání. Když dojdeme k poznání toho, co skutečně je, nezměnili jsme nic kromě svých mentálních představ, což jsme udělali tím, že jsme přijali pravdu. Poznat pravdu znamená poznat stálé a neměnné; poznání nespočívá v poznání, že dočasné věci jsou, a v tom, že je považujeme za skutečné. Z toho plyne, že mluvit pravdu o sobě znamená mluvit pravdivě o tom, co je trvalé a neměnné. Řekněte tuto pravdu a ona vás osvobodí.

16. Myslet a cítit se sjednoceni s celým lidstvem jako jeden v naději, účelu a osudu (jakož jste ve zdroji bytí), určí Univerzální Dobro, které vám pomůže ve všech vašich dílech neboť v akci jste požádali a dostanete; budete externalizovat své vlastní myšlenky. Abyste vyjádřili trvalý stav harmonie, musíte uznat poznání Ducha a pracovat s ním všemi svými způsoby.

Nejprve uznejte, že vše, co skutečně je, je Duch. Pak, že všechna stvoření jsou v Nekonečné mysli a jsou dokonalým vyjádřením jejích myšlenek. Abyste se vědomě sjednotili s Nekonečným Zdrojem, musíte mít ideje, které budou vzorovat atributy Ducha. A Duch vás povede do veškeré moudrosti.

" Když jsme pak osvobozeni od hříchu, stáváme se služebníky spravedlnosti." (Řím. Vi: 18). Když věříte, že jste dokonalí v Božském bytí, vaše myšlenky a potřeby se přizpůsobí tomu, čím se vnímáte, že jste. To znamená, že pokud jsou vaše pocity harmonické, vnímání a myšlení týkající se sebe sama musí představovat vaše Bytí jako božské.

Pak, pokud vnímáte, že jste prostoupeni jediným Nekonečným Duchem a vlastníte božské možnosti, jste ve stavu, abyste zastupovali Bytí všemi svými způsoby; pravdu a poznání vnímáme a projevujeme pouze neochvějnou vírou.

Abychom dospěli k Pravdě, musíme najít opak toho, co odhalují smysly. Nepřipisujte tedy moc nebo kvalitu nemoci; nejmenujte žádný vzhled nesouladu; nemyslete si ani neříkejte, že vás tělo může jakkoli obklopovat nebo omezovat, ani netvrdit, že podléháte pocitům, vjemům nebo účinkům jakéhokoli druhu.

NÁVOD K PRAVDĚ

Široká je cesta,
která vede do záhuby.

Úzká je cesta
ta vede k životu.

Víra v Smrt
nebo nevědomost,
Nenávist nebo slabost,

Potvrďte, že jste
život, pravda a porozumění,
láska a síla,

Pochybnost nebo strach,
Předsudek nebo averze,
Pomsta nebo krutost,
Nemoc nebo zlo,

Vědění a víra,
nerespektování osob,
spravedlnost a milosrdenství,
harmonie a dobro.

Je výsledkem víry v
oddělenost od Boha a
příčin všech jevů
Tohle je mluvení hříchu,
nemoci a smutku.
Proto to od vás odepřete.
*"Jestliže tvá pravá ruka uráží"
odřízni to a odhod', od sebe."*

Vše, co ukazujete nebo
projevujete z těchto vlastností,
vás reprezentuje.
To znamená mluvit slovo
Ducha a činit Vůli Otce.
*"Slova, která k vám mluvím,
jsou duch a jsou život."*

To, co se objevuje na levé straně, je mylná představa o tom, co jsme v Pravdě; a to, co se objeví na pravé straně, je pravdivé znázornění toho, čím jsme v Pravdě neboli Bytí. Proto mějte výše uvedené před sebou jako průvodce z víry do poznání, z temnoty do světla.

Při provádění následující léčby si musíte uvědomit, že váš pacient a vy jste to, co potvrzujete, a ne to, co popíráte.

LÉČIVÉ MYŠLENKY

Hmota není pocit, inteligence ani substance. Rasová víra v nemoc, hřích a smrt nemůže ovlivnit Ducha, který je jediný skutečný. Jsem Duch, neboli Život v akci. Představuji si Ducha v myšlenkách a žiji v podobě Života. To, skrze co Bůh pracuje, aby chtěl a činil, nemůže být nedokonalé. Pravdivé výrazy jsou k obrazu Božímu a jsou v jednotě s Otcem – Vyjadřovatelem.

Vůli Otce je, aby nikdo netrpěl. Jeho ideje, které jsou duše, jsou dokonalé. Proto ze sebe popírám všechna přesvědčení o nedokonalosti, slabosti a omezení a potvrzuji svou celistvost, sílu a moc. Potvrzuji, že království je uvnitř a že ve mně není nic špatného, žádný nedostatek síly. Žádná falešná víra mě neohraničuje ani neomezuje, žádný stín nezatemňuje můj mentální zrak.

Bůh v této době prostupuje jeho svatý chrám. Nemohu se dostat z harmonie, protože tam, kde je Otec, je dokonalý klid a odpočinek. Nemohu se dostat ze zdraví, protože Otec je ve mně, kolem mě, nade mnou a všude. To znamená mluvit slovo a plnit vůli Otce. Já Jsem v Něm v klidu.

LEKCE III.

EFEKT NEBOLI OVOCE MYŠLENKY

Ti, kdo pracují pro účinek, se prakticky snaží učinit z této roviny existence rovinu příčiny, protože je subjektem i objektem jejich úvah; subjekt, protože věří, že efekty mohou produkovat efekty, a je to objekt, protože pracují na vytváření efektů. Skutečnost, že takto usilují, je důkazem nevědomosti, a to ve dvojitým smyslu.

Za prvé: díky této chybě si spletli výtvořky za sebe; např. ztotožnili se s tělem; a tato identifikace je vedla k závěru, že jsou něčím, co může být mladé nebo staré, nemocné nebo zdravé, živé nebo mrtvé; zatímco oni jsou dokonalí a nesmrtelní v Božském bytí – v Otci.

Za druhé: kvůli nedostatku porozumění dospěli k závěru, že jak mají moc ovlivnit a ovládat výsledky, tak výsledky mají moc působit samy na sebe nebo být příčinou jiných výsledků. Argumentují tak, myslí si, že jde o efekty nebo výsledky ovlivňující jiné výsledky. Svět má tedy vědu (takzvanou) postavenou na teorii, že různé a obecné výsledky vycházejí z konkrétních „příčin“ – přičemž domnělé příčiny jsou samy výsledky.

Žádný účinek nemůže být nikdy příčinou, a to z toho prostého důvodu, že všechny účinky jsou výsledkem minulých myšlenek a závěrů; proto patří minulosti a jsou věcmi mrtvými a hotovými. Ale na druhé straně vědomí, příčina myšlení, je vždy; samotná přítomnost-sudá přítomnost; vždy žít – dokonce i život sám; příčinou je vždy ten, kdo koná, nikdy není vykonána práce; myslitel, nikoli vyjádřená myšlenka. Všichni, kdo se ztotožňují s účinky – vykonanou prací nebo vyjádřenou myšlenkou – se tedy ztotožňují s vyřčenými názory a vytvořenými závěry, které jsou mrtvé.

A pokud se ztotožňují s mrtvými, co jiného jsou podle jejich vlastních myšlenek než mrtví? Výsledkem ztotožnění se s minulostí je smrt neboli bezvědomí a žádná jiná smrt neexistuje. Odejít od Boha a ztotožnit se s účinkem znamená odejít od vědomí a ztotožnit se s nevědomím.

Přestaňte tedy usilovat o to, aby vám viditelný svět přinášel skutečné štěstí – od snahy učinit ze senzací skutečnou radost. Nevkládejte své srdce, drahý studente, na pozemské věci, ani své vědomí na věci minulosti; ale žijte v přítomnosti toho, kdo je vždy přítomný, protože to je věčný život.

PRAVDA.

Je jen jeden život, kterým je Nekonečný Duch; Nekonečný duch je jediná Substance, kterou je Nekonečná Mysl.

Existuje jen jeden zákon, kterým je nekonečná láska.

Existuje pouze jedna Metoda Stvoření neboli manifestace, která je aktem Božského myšlení.

Život Jednoho je Životem všech.

Substance Jednoho je Substance všeho; a vyrábí všechny věci.

Moc, která tvoří jednu věc, tvoří všechny.

Kdo miluje jednoho, miluje vše.

Všechny jsou v a z jednoho zdroje.

Jako Jediný Duch, který nerespektuje osobu, milovanou osobu, dokonce ani našeho velkého Mistra, tak miluje a respektuje všechny, dokonce i ty nejmenší.

"Každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale zkažený strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce, ani zkažený strom nemůže nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, je vyťat a uvržen do ohně. Proto je poznáte po jejich ovoci. Ne každý, kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli Otce v nebesích." - Matouš vii: 17–22.

1. Protože existuje jen jedna metoda manifestace Nekonečného Ducha; idea, myšlenka a účinek myšlenky, je Trojice, která zahrnuje problém, řešení a příklad života; proto je myšlení prostředkem, který musí nutně předcházet vyjádření pravdy na smyslové rovině. A podle slova, činu a cítění můžeme poznat, zda je povaha našich myšlenek a přesvědčení v jednotě s Duchem nebo v jednotě s literou; zda jsou pravdou nebo omylem. Každý dobrý strom nese dobré ovoce; ale zkažený strom zlé ovoce. Dobré myšlenky jsou zajedno s Duchem neboli Božskými atributy. (Viz Průvodce pravdou, lekce II.) Jejich opaky jsou omyly, které přinášejí plody opačné k dobru.

Neexistuje nic nečistého nebo zlého. Zvyky, které se nazývají zkažené, nebo skutky zvané zlo, jsou mylné představy ve vztahu k dobru; jsou výsledkem neznalosti Boha jako Všeho. Dobře si prostudujte toto téma Části 6, 7, 9, 10 lekce I. Dokud nebudeme vědět, co to je být, nemůžeme vydat pravdivé svědectví o bytí; ani se nám život se všemi jeho starostmi nestává posvátným a příjemným.

2. Bůh ve stvoření je trojice v jednotě – Mysl, Mentální a Viditelný, neboli Myslitel, Myšlenka a Slovo. Bůh – Stvořitel – Jednotlivec, Ideál neboli trvalá myšlenka Pravdy, Těla – mluvené Slovo neboli symbol. Protože všechny ideály udržují kauzální vztah k více vnějšímu účinku a Duše – je myšlenkou v Nekonečné mysli neboli Duchu – je to idea, která externalizuje formu.

Těla jsou tedy účinky a ne příčina a nejsou inteligencí ani silou. Jejich působení je podrženo a provozováno myšlenkou; a podle linie nebo povahy našeho myšlení a přesvědčení je tomu tak i s tělem. Pokud se tedy držíme v Pravdě – naše myšlenky jsou pravdivé – naše projevy jsou harmonické. Stav těla je zcela závislý na kvalitě myšlení a linii víry, kterou si uchováváme v paměti.

3. Pro veškeré vyjádření jsou nutné tři skutečnosti; musí existovat trojice, totiž myslitel, myšlenka a věc, o které se přemýšlí. Účelem stvoření je, aby se Bůh mohl projevit; a účelem individuálního vyjádření je, aby se Bůh mohl projevit v jednotlivci. Myšlenka pravdy, která je prvním vyjádřením myslitele nebo prvním výtvozem mysli, je tím, co vytváří veškeré viditelné Stvoření a na čem je závislá.

Pokud naše myšlenky nebudou k obrazu a podobě Ducha nebo pokud nevyjadřují vlastnosti Božské mysli, jejich ovocem bude klam. Nekonečná mysl dává mentalitě sílu myslet, ale nenutí k jedné myšlenkové linii; proto veškerá myšlenka nepředstavuje atributy Nekonečné mysli nebo Ducha. Když se myšlení dívá na účinky, aniž by znalo nebo chápalo svůj vlastní zdroj, přijímá zdání jako základ, ze kterého lze usuzovat. Myšlenky, které jsou opakem vlastností Božské mysli, jsou neharmonie známá jako neklid. Myšlenkové formy a konstrukty; rostou strom, který nese sladké nebo hořké ovoce – tedy škodlivý nebo neharmonický výraz.

Všechny formy, které jsou produktem myšlenky, se neustále mění podle myšlenky. Jak člověk myslí ve svém srdci, takový je i jeho výraz. Pokud se snažíme shromažďovat poklady na zemi, je to proto, že nás přitahuje časné; a tam, kde je myšlenka přitahována, se soustředí pozornost.

Pokud je tedy mentalita omezena na formu nebo výraz, je založena na vzhladu, který není ani inteligencí, ani životem, ani silou; být tělesně smýšlející je tedy smrt. Myšlenky nebo přesvědčení založené na zdání přinášejí hořké ovoce. Podíváme-li se na literu nebo formu a přiložíme svou náklonnost k němu nebo k časným věcem – ať už jsou to peníze, domy nebo pozemky, protože oni jsou smrtelní, musí z nás odejít nebo my z nich – a přivedíme si smutek, protože neznáme nebo nemilujeme to trvalé. Snažte se poznat a milovat Nesmrtelného (Ducha), protože je sám o sobě skutečný.

4. Věda o Duchu vám dá poznání Nesmrtelného; přenáší pozornost a náklonnost na Nesmrtelného a myšlenka se sjednotí s Nekonečným Duchem. Nemůžete milovat Nesmrtelného, dokud nenajdete a nepoznáte sebe jako nesmrtelného; nemůžete milovat to, čemu nerozumíte. Neviditelný je sám skutečný; takže dokud se nepoznáte jako takové, nemůžete rozumně myslet na myšlenku, která bude reprezentovat Bytí a vyjadřovat Trojici v Jednotě, což je dokonalé vyjádření. Držet se v Pravdě znamená držet se v Principu.

5. Protože všechny viditelné věci jsou první v ideji, která je v Mysli, a jsou budovány myšlenkou, podléhají změnám změnou myšlení; neboť nic jiného než účinek nelze ovlivnit myšlením ; myslitel je nad změnou – v jednotě s Otcem.

Toto je Zákon a nikdy tomu není jinak. To by mělo odstranit citlivost začátečníků, když slyší, že jejich utrpení není skutečné, ale přesvědčení; také když slyšeli, že jejich utrpení je výsledkem takzvané zlé myšlenky. *"Paměť je jediný přítel, kterého může zármutek označit za svůj."* Opustit minulost a žít v přítomnosti a v přítomnosti Ducha znamená žít život.

Zbavit se všech myšlenek na nevlastnění a uznat dokonalé nyní znamená žít v plnosti Ducha – království nebeské. Nyní je věčné, přítomné; co nepoznáváme jako přítomné, to si neužíváme. Potom uznejte zdraví, sílu, vědění, zkrátka dobro – uznejte celistvost, kterou jste nyní úplní, v Nekonečném dobru a budete si to užívat a mít klid a odpočinek. Živý Bůh je kolem vás, nad vámi a skrze vás všechny; takže jste vždy chráněni a v bezpečí dokonalým dobrem. V tomto vědomí se ocitáme nad rovinou vyjádření a omezení. Uvědomte si tuto pravdu a učiní vás šťastnými a svobodnými.

6. Myšlenky strachu paralyzují náš výraz a zatemňují mentální vidění. Strach, když se mu oddává, omezuje veškeré úsilí na smyslové rovině. Úzkostné přemýšlení o osobách, časech, místech nebo podmínkách způsobí horečku, nervozitu a téměř každou nemoc, kterou může chyba způsobit. Úzkost je forma strachu, kterou si téměř každý ospravedlňuje; věří, že je to povinnost, kterou dluží svým rodinám a přátelům. Spěch je strach a nemělo by se mu dopřávat. Hněv a hledání chyb jsou nedostatkem víry, což znamená nedostatek porozumění. Dokonalá víra nebo láska k všudypřítomnému dobru je lékem na strach. Myšlenkovou linií založenou na názoru, který je opakem Boha, je strom, který je vykácen a uvržen do ohně; neboť jakmile jsou fakta Ducha uvedena podle atributů, opačná myšlenka a názor je uvržen do ohně Ducha a spálen. Pravda rozpoznaná a držaná v myšlenkách pohlcuje příčinu sváru a utrpení, a proto již neexistuje žádné hořké ovoce.

7. Kristus přišel na svět, aby učil cestě k pravdě a životu a aby učil, co je bytí a účel stvoření, a co je myšlení a moc myšlení a plody myšlení. Prokázal moc porozumění. ***"Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích."***

Víra v nedokonalost je mylná představa. Nekonečno vytváří vše v sobě; a vše, co dělá, je dobré, protože není nic jiného než dobro, ze kterého by se dalo tvořit nebo v čem vyrábět.

Pak od sebe čas od času sejměte všechna přesvědčení o nedokonalosti, až se objeví, abyste si mohli uchovat v paměti pravdu, že Bůh je vše ve všem. Pokud jste si mysleli, že jste hříšní – opak v tom, že jste od Boha – mýlili jste se; důkazem, že jste se mýlili, je utrpení a bída, které vám to přineslo.

Vy, jako myslitel, můžete změnit své myšlení a věřit, že jste božský, dítě Boží – a že On je váš život. Potom přemýšlejte o svém životě jako o dokonalém, protože je jen jeden život; to je pravda, že je svobodný; a přináší pokoj, který převyšuje rozum. Porozumění je dokonalé vidění a slyšení. Pravda roste strom života ve vědomí.

8. „*Ne každý, kdo říká, Pane, Pane, vstoupí do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli Otce, který je na nebesích.*“ Víme, že pokud jsou naše myšlenky v souladu s vlastnostmi Ducha, konáme vůli Otce, což je náš život. Ve stvoření může být jen jeden účel; záměr Otce a záměr Jeho dětí jsou tedy jeden. Pracovat ve shodě s Otcem znamená být si vědom království nebeského.

Bůh neměří svého ducha svým dětem; takže pokud s Ním pracujeme ve shodě tím, že přemýšlíme o Jeho myšlenkách a posloucháme Jeho lásku k zákonu, neexistuje žádná hranice pro sílu dobra ani pro naše poznání; dělat to znamená dělat to, co vidíme dělat Otce, a být tím, jak si ho představujeme. „***Bud'te dokonalí,***“ bylo vysloveno Duchem, příkaz jednotlivci, aby poznal Pravdu; vidět, že jste dokonalí – znamená chápat věci tak, jak se vztahují k Bohu. Najít stálost znamená najít sami sebe a vědět, čím kdy budeme.

9. Jako myslitel je jeden a je schopen veškerého myšlení, tak je myšlení schopno být vyjádřeno v nesčetných formách slov, činů a pocitů. "Po ovoci je poznáte." Každá neměnná pravda vyslovená ve vědomí pomáhá ve vás růst strom věčného života a přinášet osvětlení a sílu. To je činění vůle Otce, jejímž ovocem je projevené dobro, pokoj na zemi a dobrá vůle lidem.

Drazí studenti, Nekonečný Duch je Já nebo život nás samých; proto nemůžeme žít život odděleně od Boha nebo dobra. Ti, kteří se snaží žít oddělený život tím, že věří, že jsou smrtelní a odděleni od Boha, žijí v temnotě, protože se nepřibližují k místu porozumění a k tomu, co je neoddělitelné a neosobní.

Dokud neuznáme Nekonečný zdroj jako „**Já**“ sebe sama, nejsme ve stavu myslet a jednat božsky; vždyť budeme vždy myslet a jednat přesně tak, jak se domníváme, že jsme a k čemu máme vztah.

Dokud nebudeme jednotlivě v jednotě s božskou Bytostí, která nás prostupuje, nedokážeme správně vyřešit problém života, ani nevstoupíme na cestu, která vede k poznání věčného života a kterou světu dal Ježíš. Tento postoj je postavením mistra, ve kterém můžeme rozumět všemu.

ZÁVĚR

10. Zjevení, účinek myšlení, kterým jsme se v lekci zabývali, je třeba studovat z roviny poznání, kterou je Duch-Stvořitel, nikoli z roviny účinku. Pokud se tak stane, student se naučí jejich přirozenosti, že jsou pouhými zdáními myšlenky; a to, díky čemu je poznáváme, není nic jiného než myšlenka.

Myšlenka poznává své vlastní zdání: jak by zdání, které není nic skutečného, mohlo něco rozpoznat! - opravdu to nemá sílu to udělat; proto, když říkáme, že vidíme, slyšíme, cítíme nebo jakkoli cítíme účinek, myslíme tím, že to poznáváme v myšlence a že je to myšleno a drženo ve vědomí; a pokud o tom nepřemýšlíme, ani to nepoznáváme.

LEKCE IV.

CESTA SMÍŘENÍ

„Jestliže jste ho slyšeli a byli jste jím poučeni, jak je pravda v Ježíši, abyste odložili ohledně dřívějšího rozhovoru starého člověka, který je zkažený podle klamných žádostí, a obnovili se v duchu své mysli, a abyste oblékli nového člověka, který je po Bohu stvořen ve spravedlnosti a pravé svatosti. Proto, odložte lež, mluvte každý pravdu se svým bližním, neboť jsme údy jeden druhého.“ -Efeským, iv: 21-26.

STARÝ A NOVÝ

1. Velkým ztraceným tajemstvím je poznání Boha a jeho vztahu k přírodě a člověku. Ztráta těchto znalostí je způsobena klamem smyslu. Být veden smysly znamená být pod jejich nadvládou ve víře; a čemukoli se vydáváme za služebníky, abychom poslouchali, jsme jejich služebníky.

Poslouchat smysly v myšlení a jednání je neposlušnost vůči Duchu; nechat se vést smysly neznámá nechat se vést porozuměním ; a nenechat se vést porozuměním znamená být ve zmatku nebo vnější temnotě.

Vypadnout z vědomí pravdy znamená ztratit poznání Boha a spojení duše s ním. Věda o Božském Duchu nám odhaluje skutečnost, že stará, stará pravda je nová, protože pravda se nikdy nemění; co bylo, je nyní a vždy bude.

V této lekci představíme Pravdu a metodu, pomocí které můžete přestat přijímat strom poznání dobra a zla a podílet se na stromu života nebo získat vědomí první a poslední pravdy Bytí.

2. Jako Bůh vždy byl, je nyní a vždy bude všudypřítomný – dokonalé dobro vždy bylo, je nyní a vždy bude všudypřítomné. Proto to, co vždy bylo, je nyní a vždy bude všudypřítomné, by mělo být nyní uznáno a potvrzeno. Uznat a žít v přítomnosti Boha znamená žít v nerozděleném vědomí dobra.

Nyní je čas sklízet, *"aby se ten, kdo rozsévá, i ten, kdo sklízí, mohl radovat společně."* Jestliže nyní neuznáme všudypřítomné dobro, nebudeme se radovat s tím, kdo seje; a kdo rozsévá, jest věčná radost. Nedostáváme mzdu radosti, dokud nesklidíme.

Nemůžeme najít odpočinek svým duším rozpoznáním nebo sklizením toho, co se neustále mění a odchází od nás. To, co se neustále vytváří, je porušitelné; a ti, kteří kladou svou náklonnost k porušitelnému, sklízají zklamání.

To, co je stvořeno jednou (ideál), je věčné; to, co je neměnné (Duch), je věčné. Je to Duch, který se vztahuje k tomu, co činí – Já Jsem, a protože já jsem, ty jsi; neboť ty jsi moje samá manifestace; a vždy budeš tím, čím jsi. Tím, že pronikneme do hlubin a do středu vědomí, poznáváme, že Duch neboli Bůh je a že On je Já Jsem, neboli život duše.

Pak již není Bůh před námi skryt, aby byl zjeven ve vzdálené budoucnosti, ale je pro nás živým, přítomným dobrem; a naše cesta už nebude temná a ponurá, zastíněná klamy smyslů. **"Pokud v sobě nenajdeme Boha, můžeme ho hledat marně jinde."** Nejprve Ho hledejte a najděte tam a najdete Ho všude. Sejměte Ducha v pravdě a zjistíte, že vlastníte Království.

Meditujte, drazí studenti a děti Ducha, a čtěte mezi řádky; a poznáte, že mluvit a jednat pravdu znamená uctívat v duchu a v pravdě.

LEŽ A PRAVDA

3. Drazí studenti, je-li to tak, že nás Kristus učí, jako byla pravda v Ježíši; a když řekneme pravdu tak, jak ji řekl, přestaneme mluvit o těle a přestaneme se ztotožňovat s vjemy a účinkem myšlenky, protože vyslovená myšlenka je písmeno a písmeno je pouhým symbolem nebo zdáním minulé myšlenky. Být středem v písmenu znamená být středem ve výsledku myšlenky, která je předána, a proto je mrtvá.

Život je přítomné dobro. Ztotožňovat se s písmenem nebo efektem tedy znamená ztotožňovat se s tím, co je mrtvé, a ztotožňovat se s mrtvým je důvodem k pocitu omezení, které má za následek bolest a oddělení od fyzického těla. Hle, jestliže mluvíme pravdu tak, jak ji mluvil Ježíš, odmítneme nechat smysly mluvit v rozporu s Duchem; a skrze víru zaujmeme své pravé postavení jako Božská Duše, neboli Otcova idea; budeme se držet v pravdě tím, že si o sobě budeme myslet, že jsme tím, čím pravé bytí je, a tím, že se přestaneme omlouvat pro své nedostatky a chyby, protože Adam se účastnil stromu poznání dobra a zla a upadl do pochybností a touhy.

Ti, kdo jsou vedeni smysly, mají podíl na zakázaném ovoci a jsou mrtví pro duchovní pravdu; všichni, kdo jsou ve vědomí oddělení od vždy přítomné první a poslední pravdy, hledají mnoho vynálezů, jimiž by byli zachráněni před omyly, a dostávají se do rozmanitosti přesvědčení. Zatímco myšlenky kolísají mezi dvěma nebo více opačnými přesvědčeními, představují stav pochybností. Pochybovat znamená stát na místě; a stát na místě je duševní stagnace, což je pád.

4. Skrze mluvení pravdy s láskou můžeme vyrůst ve vědomí Otce, dokonce i pramene všeho dobra. Skrze odvahu vydávat svědectví o našem božském jáství a o tom, že Bůh je náš Otec a že nemáme nikoho jiného a že On je náš život a že my nemáme žádný jiný; a díky odvaze prohlásit neměnnou pravdu, že nežijeme my, ale Otec – který je životem – v nás, a že nemůže dojít k oddělení živých od zdroje života, povstaneme a půjdeme k Otci.

Uznávat tyto pravdy s láskou znamená plnit svou povinnost vůči Bohu a plnit Jeho vůli. Tento skutečný vztah musí Boží děti rozpoznat, než si budou moci uvědomit, že s Ním pracují.

Být obnoven v Duchu své mysli znamená probudit se ze snu o smyslu. Dokud nejsou smysly osvíceny, odcizují nás od pochopení těchto pravd. Když jsou smysly osvícené, slouží mysli a my vidíme s porozuměním; a vidět s porozuměním znamená zničit příčinu neharmonického projevu.

Mluvit pravdu takovou, jaká je v Ježíši, nám umožňuje vyrůst do pravdy ve všech věcech, dokonce i v Kristu. Jakmile se intelekt a rozum povznesou nad smysl a my si uvědomíme pravé bytí, přestaneme říkat ničemu nemožné nebo si pro sebe prohlašovat slabost nebo omezení. Poznat věci takové, jaké jsou, a žít podle pravdy, znamená být duchovně smýšlející, což je život a mír.

Být v pravdě znamená být v nebi; být mimo pravdu znamená být z nebe. Žít pravdu znamená přinést nebe na zemi, nebo ji dát najevo. Myšlenka a skutek nemohou být nikdy tak velké jako myslitel nebo činitel; pokud myslíme a konáme vůli Otce, je nutné, abychom byli jedno s Otcem a mluvili a jednali z Ducha.

Když myslíme na myšlenky Otce a víme, že náš záměr je Jeho záměrem a naše vůle Jeho vůle, Kristus v nás povstal – jsme znovuzrozeni. Když se osvobodí pravdou, už nebudou žádné spory.

5. Odložíme falešné tím, že přestaneme usilovat o to, aby se tato fyzická rovina stala rovinou příčiny; a tím, že se přestaneme vyjadřovat myšlenkou, slovem nebo činem, jako bychom byli smrtelní. Nemyslete a nemluvte o fyzické síle a fyzické slabosti, nebo jako by tělo bylo životem, inteligencí a moci; nebo jako by to mělo cit nebo pocit.

Počítejte s tím, že tělo bylo mrtvé nebo jako by nic neprosplávalo; a počítejte s tím, jako byste byli věčným životem jako Kristus; a mlhy iluzí se budou valit pryč a vy zjistíte, že tělo vás nijak neomezuje, netrápí a neobklopuje.

Odložte falešnou konverzaci, že jste něco, co může zemřít – co může být jednou mrtvé a jindy živé, nebo může být jednou nemocné a jindy zdravé – a oblečte se pravdou pravého bytí a celé vaše tělo bude plné světla, zářící pravdou.

Pak odložte falešnou konverzaci o proměnlivém počasí, které vás ovlivňuje, a o tom, že je dobré a špatné; a o tom, že vítr je příjemný a nepříjemný; a o tom, že jídlo je stravitelné a nestravitelné; víra, že nás tyto věci mohou ovlivnit, je přiznáním, že se domníváme, že jsme smrtelní, a že se tak můžeme stát nešťastnými, nemocnými nebo zdravými, mrtvými nebo živými, podnebím, počasím nebo hmotnou potravou.

Veškerá konverzace této povahy patří starému člověku a je podle klamu smyslu; je založena na smrtelných zjevech, a proto je falešná. Takové myšlenky vyvolávají v těle jevy, které nazýváme nemoc nebo bolest. Tato a všechny podobné konverzace nejsou založeny na principu; proto to není pravda.

Pak všechny falešné rozhovory o sobě jsou vyjádřením přesvědčení jedné rasy, že jsme nyní smrtelní, ale nesmrtelní budeme, až zemřeme; a že když jsme nyní smrtelní, podléháme fyzickým věcem a jsme na nich závislí, pokud jde o život, moc a štěstí; ale až zemřeme, budeme mít život věčný.

Být v pravdivém myšlení znamená myslet si, že vy sami jste životem, moci a štěstím, které chcete projevit nebo ukázat; že jste navždy zajedno s Nekonečným, protože vše je jen jedno.

Tělo nejste vy, ale vaše mluvené slovo; je to symbol, který si uchováte ve svém vědomí přijímáním hmotného jídla nebo podobných symbolů; jinak byste se nemohli vyjádřit (což je neviditelné) v tomto světě symbolů. Je omylem věřit, že jídlo dává život nebo že vnější věci produkují zdraví nebo štěstí. Dárce je Bůh a žádný jiný není; veškerý život je Bůh a žádný jiný neexistuje. Následek se nemůže stát příčinou; smrtelník nemůže dát život, hmota nemůže vyvinout mysl ani ducha.

Zákon vyjádření je od Nekonečného ducha nebo mysli k mentální, pak k hmotné formě; nebo od myslitele k myšlence, ke slovu; a nikdy to není jinak. Nepůsobí od hmotné formy k Duchu – od Slova k Mysliteli; proto je absolutně mylné věřit, že účinky nebo vnější věci mohou reagovat a ovlivnit bytí.

Tato falešná víra je jediným vstupem pro vnější chybu; o kterém se mluví jako o přijímání podmínek a o ovlivnění myšlenkou druhých. Toto správné přesvědčení je jediným prostředkem, kterým můžeme vztáhnout svá těla k tomu, čemu se říká jedovatá atmosféra.

6. Neměnná pravda, milý studente, je věčná svoboda. Vše, co je svázáno zdánlivě, bude tím osvobozeno. Všichni, kdo žijí a znají pravdu, jsou svobodní. Získat pravdu znamená zlomit pouta rozumu. Přijmout pravdu o přítomnosti Boha znamená přijmout pravdu o přítomnosti veškerého dobra; a to je sbírat ovoce k životu věčnému. Uznání Jediného je uznáním všeho.

Svatý Pavel říká – nedávejte místo ďáblu. Neměli bychom; neboť Bůh naplňuje nebe i zemi. Proto je urážkou Boha věřit v opak Jeho bytí.

Jeho slova k Jeho dětem – Mě reprezentují ve všech vašich myšlenkách a uvedu vás do veškeré moudrosti; nevěřte ničemu jinému než Mně a najdete království nebeské.

Odstranit omyl mluvením pravdy znamená přemáhat zlo dobrem; *"že od nynějška už nebudeme děti házené sem a tam, unášené každým větrem doktríny."* To znamená, že už na nás nepůsobí ve víře počasí nebo mínění či lsti přátel; ale tím, že jim v lásce říkáme pravdu, držíme otěže svobody v našem sevření, které chrání před vším zlem.

Chyba nemůže narušit pravdu; je navždy nad a mimo rušení; a všichni, kdo se drží v pravdě, vědí, že na ně nepůsobí smrtelné podmínky. Jako Kristus vedl zajetí a dával dary lidem, tak když se probouzíme k pravdě, vedeme smysly do zajetí a v porozumění stoupáme k Duchu. Duch skrze nás vidí a vydává svědectví; a vyjadřujeme jeho moc, která je darem Ducha.

CO ODMÍTAT A CO POTVRDIT

7. Bůh je nekonečná nedělitelná a neměnná dobrota. Dobro zahrnuje život, pravdu, lásku, moc, porozumění a sílu, poznání, víru, přítomnost, spravedlnost, milosrdenství, harmonii a dobročinnost.

Protože Bůh je nekonečná a neměnná dobrota, pak všechna dobrota musí být věčná; a opakem musí být falešné zdání.

Protože život, pravda a porozumění jsou věčné, smrt, lež a nevědomost musí být falešným zdáním.

Protože láska, síla, poznání a víra jsou věčné, nenávisť, slabost, strach a pochyby musí být falešným zdáním.

Protože Bůh je láska a je všude v každé době a nerespektuje osoby, pak jsou předsudky a odpor falešným zdáním.

Protože spravedlnost, milosrdenství, harmonie a dobročinnost jsou věčné, pak jsou pomsta, krutost, nemoc a závist falešným zdáním.

Protože to, co je věčné, je pravda, dočasné zdání je falešné.

Protože to, co je věčné, je skutečné, dočasné zdání musí být neskutečné.

Protože to, co je věčné, je substance, dočasné jevy musí být stínem.

Pak je nový člověk člověkem pravdy; starý člověk je člověk lži.

Nový člověk je skutečný člověk, starý člověk je neskutečný. Nový člověk je člověkem podstaty, starý člověk je člověkem stínu.

Odložit starého člověka znamená přestat si myslet, že jste to, co je dočasné; obléknout si nového člověka znamená myslet si, že jste to, co je věčné.

Odložit starého člověka znamená přestat myslet na smrt, faleš, nevědomost, nenávist nebo slabost; obléknout si nového člověka znamená myslet na život, pravdu a porozumění, lásku a sílu.

Odložit starého člověka znamená přestat myslet na strach, pochybnosti, předsudky a odpor; oblékání nového člověka znamená myšlení poznání, víru a univerzální lásku – bez úcty k osobě.

Odložit starého člověka znamená přestat myslet na pomstu nebo krutost, nemoc nebo zlo; oblékání nového člověka znamená myslet na spravedlnost, milosrdenství, harmonii a lásku.

Odložit starého člověka znamená zdržet se posuzování podle smyslů; obléci nového člověka znamená soudit podle Ducha.

Odložit lhaní znamená odložit všechny konverzace o dočasném a smrtelném bytí.

Mluvit mezi sebou pravdu znamená hovořit o bytí tím, co je věčné.

Mýlit se znamená věřit, že jsme smrtelní. Být v pravdě znamená vědět, že jsme nesmrtelní.

Nekonečné a nezměnitelné dobro říká: nevěřte ničemu jinému než nekonečnému a nezměnitelnému, a najdete pravdu, která osvobozuje, a mír, který překračuje chápání.

Podvodné smysly říkají: věřte všemu zdání a stanete se bohy: tento slib, kterému věříte, vede k bezvědomí, nevědomosti a zrušení, protože víra je soustředěna v pocitu nebo smyslu.

8. Odlož tento primitivní stav, nebo starého člověka, a nech své dětství projít; zaujmout pravou pozici Syna Božího a vyjádřit pravdu v celistvosti. Veškerá dokonalost, která byla a vždy bude, je nyní. Rozpoznat to, znamená to přijmout; nebo uznat to, znamená probudit se k realizaci Bytí, které vám umožní mluvit pravdu tak, jak byla v Ježíši.

Pravda je každodenním křtem pro probuzené. Vědec tak každou hodinu děkuje za přijaté dobro, za získané vědění, za projevené zdraví, za vnímanou pravdu, za projevenou lásku, za zjeveného Boha, za vždy přítomnou dobrotu.

9. Jestliže jsme měli uši, abychom slyšeli, co Duch říká, a slyšeli jsme, odložili jsme všechny rozhovory o starém člověku a přijali jsme nového člověka, který je po Bohu stvořen ve spravedlnosti a pravé svatosti; pokládali jsme dočasné věci za mrtvé a sebe jako živé s Kristem Bohem; ztotožnili jsme se s Jediným, který je Stvořitelem a životem všech věcí, a jsme obnoveni v duchu naší mysli v porozumění.

Podle míry své pravdy jsi vyjádřil Krista tak, jak byl v Ježíši. Vyjádřit pravdu znamená vyjádřit nesmrtelnost; a je to pravda, která je trvalým lékem na všechny nemoci.

PŘEDMLUVA K LEKCI V.

KŘEST DUCHEM

Instrukce Nekonečného Ducha jednotlivci: Jsi projevem mého JÁ. JÁ JSEM tvůj život, moc a podstata; Já žiji v tobě a ty ve mně; a nikdy se nemůžeme oddělit.

Nikdy jsi ode Mne nespádl ani ses nevzdal. Moje bytí je tvůj život a ty nemáš žádný jiný život nebo bytí; neboť JÁ JSEM všude a zahrnuji všechny do sebe.

Jsi dobrý, protože JÁ JSEM dobrota; ty žiješ, protože JÁ JSEM život; ty jsi milující, protože JÁ JSEM láska; ty jsi pravdivý, protože JÁ JSEM pravda; jsi neosobní, protože JÁ JSEM nekonečný a nerespektuji žádné osoby; jsi stvořen ve spravedlnosti a pravé svatosti, neboť jsi stvořen uvnitř Mně a jsi zjevený.

Drahé dítě Mé bytosti! Mluv Mé slovo za sebe tím, že si budeš nárokovat celistvost pro sebe. Probud' se ze svého snu o smyslech a věz, že jsi v tomto čase v mém království, a věz, že uvnitř i vně záříš Mou Bytostí; teď jsi oděn Sluncem Pravdy.

Učiň své oko upřené na Mne a poznáš, že jsi plný světla. Věř ve Mne a projevuj Mě na všech svých cestách a JÁ povedu tvou cestu. Poznej absolutní dobro a nezři nic jiného než dobro, a budeš mít nadvládu nad veškerým projevem; neboť ten, kdo činí Mou vůli, přijde ke Mně a bude činit věci, které JÁ činím, a uskutečňovat pokoj, který převyšuje rozum, který JÁ Jediný mám. Jsi v této době celistvý a úplný a nic ti nechybí, protože JÁ JSEM tvůj dostatek.

Všichni, kdo si uvědomují pravdivost těchto pokynů, je mohou úspěšně použít jako křest k požehnání druhým a pomoci těm, kteří potřebují, aby si uvědomili své spojení s Bohem. Ať vaše požehnání spočine na všech stejně; buďte činiteli slova a ne pouze posluchači, a vaše cesta bude objasněna.

LEKCE V.

VĚDA-MODLITBA POROZUMĚNÍ

Jako krátký úvod do této a následujících lekcí považujeme za užitečné podat zhuštěné prohlášení o základních principech vědy obsažených v předchozích lekcích.

1. Studentům Nauky o Nekonečném Duchu bychom řekli, že je nutné mít před sebou ducha jednoty jako základ pro vaše závěry při řešení problému života. Protože může být jen jedno Vše nebo Nekonečno, Jedno je jednota a jednota je navždy absolutním stavem jednoho; jeden není rozdělení.

Bůh a jeho stvoření je trojice v jednotě, kterou je pravda stejně schopná demonstrovat jako pravda matematiky. K vyřešení problému života jsou tedy nutné pouze tři skutečnosti, a to: myslitel, myšlenka a věc, na kterou myslel. Najít pravý vztah Stvořitele ke stvoření nebe a země znamená zjistit, že jsou obsaženy ve Stvořiteli; a že jsou trojicí v jednotě.

Čím blíže jsme jednotě, tím blíže jsme absolutní pravdě; a čím blíže jsme k učení Kristovu, tím blíže jsme k jednotě; a čím dále jsme od jednoty a Kristova učení, tím dále jsme od absolutní Pravdy a tím složitější se nám zdá problém života.

2. Člověk hledal mnoho vynálezů ve svém úsilí odhalit tajemství sebepsychologie a klamu. Veškerá mystika je zmatek ve vztahu k detailům výrazu. Když rozšíříme úsilí za trojici pravdy – v analyzování Zákona stvoření – který zahrnuje vše, ztratíme ze zřetele jednotu života a porozumění je zmateno detailem, který nic nedokazuje. Bůh a stvoření je jednoduchá trojice Myslitel, Myšlenka a Slovo.

Jako jsou naše myšlenky a slova zahrnuty v nás, tak možnost všech těl je zahrnuta v Duchu. Jsou-li naše myšlenky a slova pravdivé pravdě, nebo když jsou myšlenkami a slovy Ducha, pak je v nás jednota trojice vědomě manifestní; tím, že přemýšlíme o myšlence Ducha a mluvíme, když mluví, ukazujeme problém života v nás samých. Ukázka vše objasňuje. Věci, které jsou vyrobeny, nejsou vyrobeny z věcí, které se objevují.

3. Hmota obsahuje 64 prvků, z nichž každý a všechny jsou redukovatelné na jeden prvek, plynný vodík; pak dívat se na hmotu jako na šedesát čtyři různých prvků je zmatek nebo zbytečný detail. Rozdělení je slabost a klam: jednota je síla a jasnost porozumění, protože je pravdou.

Jedinec a tělo jsou myšlenkou a slovem Ducha a patří k němu. Jak je to s jedním, tak je to se všemi, v pravdě není žádný rozdíl. Myšlenky vytváří myslitel a slova myšlenka. Univerzální hmota je mluveným slovem Nekonečna a vychází jako zmenšení moci.

Duch je moc sama; myšlenka je projevem moci – je mocná – slovo je zdáním moci. Hmota tedy není život, intelligence nebo substance; a to není tvořivá moc, ale je důkazem nebo příkladem moci.

4. Často se klade otázka – je hmota zdokonalitelná nebo přeměnitelná na Ducha? Hmota jako efekt nemůže být nikdy nic jiného než efekt. Je to dokonalý symbol, ale v žádném jiném smyslu není dokonalý nebo nedokonalý. Naše těla jsou zjevná, když jsou naše myšlenky dokonalými symboly Božského Ducha a jsou neochvějné v pravdě – to znamená, když myslíme na pravdu bez vynechání – naše těla budou zářit stejně jako naše myšlenky.

Potom, protože Bůh je Nekonečný, Vesmír je velký celek a věci, které jsou na této úrovni zviditelněny, jsou důkazy neviditelného myšlení. A neviditelná myšlenka je důkazem neviditelnějšího myslitele. V tom spočívá jediná metoda manifestace, metoda řešení problému života.

MODLITBA POROZUMĚNÍ

5. Vědcova modlitba za pochopení je modlitbou děkování uznáním toho, co bylo přijato. Obráťte se od litery k Duchu a rozpoznáte přítomnost veškerého dobra, smiřuje myšlení s dobrem; a skrze věrnost v myšlenkách k dobru se projevuje porozumění. Věrnost je podstatou všeho dobra, v které se očekává.

Pravá modlitba je hledání; a pravé hledání je nalezení; neboť pravé hledání je uznáním Boha. A poznat Ho znamená vědět, že máme to, co uznáváme; a to je jeho nalezení nebo přijetí. Modlitba nemění Boží zákon. Nekonečný zákon je jeden a lze jej definovat jedním slovem – láska. Láska je zákonem bytí nebo všeho, co je; je neměnný a nelze jej rozbít. Zákon nekonečna nelze změnit na žádný názor jednotlivce, ale individuální názor musí být ponechán stranou pro nekonečný zákon. Toto je modlitba Vědce.

Modlitba tedy není určena ke změně božského řádu nebo plánu, ale je opravdovou snahou o přizpůsobení a sladění všech duševních podmínek s duchem porozumění. Je to opravdová touha být si vědom jednoty s dobrem nebo poznat Boha a osvobodit se od otroctví smyslů.

Modlitba a víra jdou ruku v ruce; takže pokud se modlíme za zdraví nebo štěstí nebo za odstranění jakéhokoli stavu, abychom si mohli uvědomit, že jsme v jednotě se vším dobrem, musíme mít víru, že stav, ve který doufáme, je možný; víra je tedy podstatou toho, za co se modlíme.

6. Mnoho lidí se modlí za zdraví, věří více v projevy nemoci než ve zdraví; modlí se k Otci, aby se jim ulevilo od utrpení, ale rozhodnou se vzít si nějaký lék, aby si byli jisti, že se uzdraví. A pokud se jim neuleví ani léky, ani modlitbou, usoudí, že nejsou hodni odpovědi; pravý důvod, proč se jejich modlitba zdá být nevyslyšena, je jejich rozdělení ve víře; ve skutečnosti to není nezodpovězeno, protože dostávají podle své míry nebo rozdělené víry.

Pokud je jejich víra v medicínu dostatečně silná, aby znovu nastolila rovnováhu, je to podstata toho, v co doufali. Ale takové léky (takzvané) pouze mění jedno přesvědčení za jiné a nejsou trvalé, protože nepřivádějí pacienta k poznání pravdy. Ale pokud se jim díky víře v medicínu uleví od bolesti, nemyslí už na účinnost modlitby. To, v co věříme, se modlíme nebo posloucháme své myšlenky.

7. " *Pokud někomu chybí moudrost, ať prosí Boha, který dává všem lidem štědře, a bude mu to dáno.*" - Jakub i: 5. Ale musíme věřit, že moudrost je pro nás. Pak právě hledání znamená uznat, že to, co si přejete dostat, je a je na vás, abyste to projevili.

Uznáme-li pravdu, že všechno dobro je všudypřítomné a je naším životem a že nic jiného nemáme, naučíme se oslavovat Boha ve svém těle – jak řekl svatý Pavel; a zjistíme, že náš život je nekonečný život a ztratíme veškeré myšlenky na oddělenost mezi námi a ostatními.

A toto je Božská láska. Takže ten, kdo najde svůj život, o něj přijde. Pak hledejme ve víře, věřme, nekolísejme, a ustálíme se ve svých myšlenkách na pravdu a přestaneme být „*zmítáni každým větrem nauky.*“ Ať si ten člověk, který pochybuje nebo je „*dvojího smýšlení*“, nemyslí, že od Pána něco dostane. Proč? Protože dokud ve svých myšlenkách kolísáme, Boha skutečně neprosíme; to znamená, že ve svých myšlenkách neprojevujeme Boha.

Je tedy jasné, že účinnost modlitby je zničena kvůli nevíře; a že zachováváme podmínky utrpení kvůli naší víře v ně! Osoby, které jsou na pochybách, by byly překvapeny, kdyby dostali to, za co se modlili. Ti, kdo se modlí s porozuměním, se budou modlit ve víře, věříc, že to, za co se modlí, je a je pro ně, a že „Bůh je odměnou těm, kteří ho pilně hledají.“ Bůh je dárce všeho dobra, protože je naším životem, obdržíme dobro tím, že ho projevíme ve svých myšlenkách. A podle naší věrnosti v myšlenkách k dobru tak bude i nám ve vyjadřování. Pokud nebudeme neustále bdít a modlit se, nezvítězíme. Pokud nebudeme čelit dobru a neuznáváme jeho přítomnost neustále, nebudeme schopni odložit chybnou víru; věřící v myšlenkách na dobro budou nosit korunu duchovního poznání a moci.

8. Modlitba je obvykle uznávanou potřebou a je vyjádřeným přáním, aby byla tato potřeba naplněna; skutečná modlitba je činem, který vyjadřuje díky za to, co bylo přijato. Pravá modlitba je zjevná nebo vyjádřena v celé přírodě. S neochvějnou energií se každá duše v přírodě modlí nebo se snaží projevit.

Božská Mysl, která prostupuje vším, působí ve všem; a podstatou tohoto jednání je víra tlačící možnosti Duše kupředu a navenek k projevení sebe sama. Odpovědí na modlitbu lze říci, že se odvíjí božská víra nebo vyslovují slova nebo formy v přírodě reprezentující ideje, tlačí dopředu a nahoru, což je růst a expanze.

Pravá modlitba je tedy hledání neboli akt odhalení vnitřního a neviditelného života Boha v semeni, rostlině, zvířeti a člověku; způsobila, že semeno zápasilo ve tmě, jak bylo, roztrhlo zemi na kusy a čelilo slunečnímu světlu. Rostlina nebo strom je odpovědí nebo výsledkem nebo modlitbou nebo hledáním; je to zkušenost této duše nebo důsledek jejího úsilí projevit neviditelný život. Všechny věci v přírodě poslouchají Boží příkaz, který na ně uvaluje Otec.

Nechť je tvá víra jako hořčičné zrnko. *"Skrze víru chápeme, že světy byly zarámovány; takže věci, které jsou vidět, nebyly vytvořeny z věcí, které se zjevují."* Vše, co je utvořeno a je viditelné, je symbolem tichého, beztvarého a neviditelného. Veškerá moc je beztvará-" **království Boží není ve slově, ale v moci.**" - 1. Kor. iv: 20.

9. Je nám přikázáno přemáhat zlo dobrotou. " Nenech se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem." "Kdo miluje druhého, naplňuje zákon." Pak naplnit zákon milováním je pravé hledání. Protože neexistuje žádná moc kromě Boha, překonat zlo dobrem znamená uznat pravdu, že není nic jiného než dobro. Pak přemýšlejte a jedněte podle toho. Toto uznání je absolutní metodou hledání; a je metodou, která přinese nejvyšší rozvinutí; neboť ukážeš, co poznáš.

Darwin naznačuje, že způsob, jakým orel dostal křídla, byl z jeho vnitřního nutkání vzlétnout. Tento vnitřní impuls je tichá modlitba vlastní Bytí a hledající vyjádření v celé přírodě; to znamená, že modlitba je tichý impuls, který se pohybuje stejně ve stéble trávy i v člověku, pohybuje se kupředu a nahoru k realizaci nebo pravdivému pochopení sebe sama. Tak je demonstrována duše.

10. Modlete se bez přestání; ale ať je vaše modlitba modlitbou uznání, modlitbou Ducha a porozumění: taková bude uznáním dobra na všech vašich cestách. *"Šťastný je člověk, který získává moudrost; ona je stromem života pro ty, kteří se jí chopí."* *"Skrze moudrost stvořil Hospodin zemi."*

Abyste se modlili s porozuměním, vstupte do ticha; a tam našli sídlo pravdy ve svém vědomí a žili v něm. A když vstoupíte do ticha, zavřete dveře smyslu a komunikujte s nekonečným Duchem. Potom se sídlo pravdy, které jste založili ve vědomí v tichu, stane vaším obydlím na této úrovni; to je - *"tvůj otec, který slyší v skrytu, tě odmění otevřeně."* Všudypřítomný Duch je komůrka, místo, které Bůh střeží nejhlubším mlčením.

Když tedy vstoupíte do této komůrky, abyste se modlili, odpusťte, máte-li něco proti druhému, aby váš Otec odpustil vaše přestoupení. To nám ukazuje, že být odpuštěno znamená napravit své vlastní chyby a že pravá modlitba je přizpůsobení našich myšlenek Bohu, což naplňuje zákon; a tím svou víru dokazujeme skutky. *"Proto vám říkám, po čem toužíte, když se modlíte, věřte, že je dostáváte, a - budete je mít."*

Takže podle své víry dostaneme. Pak bychom měli být opatrní v tom, čemu důvěřujeme. Nevkládejme svou víru do přesvědčení; za falešné přesvědčení; jsou posedlé názory, které se neprojeví, ale modlitbou za porozumění nebo poznáním pravdy, že Bůh je vše ve všem. S myšlenkami přizpůsobenými této všezahrnující pravdě, o cokoli ve víře požádáte, tím, že budete mluvit pravdu, dostanete nebo projevíte na této úrovni. Potom se vždy modlete tak, že budete mluvit pravdu, a to vás osvobodí.

„*Modlete se za ně, kteří vás bezbožně používají,*“ tím, že je budete držet ve svých myšlenkách, v lásce a pravdě; a naplníte zákon bytí, kterým je smíření s Bohem. Láska je anděl Míru, který vede z temnoty, a Pravda je světlo doprovázející Lásku, které osvěcuje mentalitu a osvobozuje z pout smyslů. Láska a Pravda se osvobodí od všech omezení a nevědomí.

PŘEDMLUVA K LEKCI VI.

MODLITBA POROZUMĚNÍ A DĚKOVÁNÍ

Náš Otče, který jsi všechno a který jsi Nekonečný Duch, oslavujeme Tě jako Jednoho a snažíme se Ti sloužit v jediné, vroucí víře.

Děkujeme Ti za poznání, že Ty jsi všechno Bytí, Stvořitel a projevem všeho.

Děkujeme Ti za vědomí, že jsme tvoji vlastní; že ty jsi náš Otec a že nemáme jiného. A že jsi nás učinil celistvými a sobě podobnými, dobrými, svatými a úplnými.

Děkujeme Ti za poznání, že Tvá rozhodnutí nejsou pro čas, ale pro věčnost; že všechny věci jsou dobré, protože tvé slovo nemůže být změněno smrtelnou vírou. Víme, že je to tvá vůle, abychom smýšleli tak, jak myslíš ty; a drž se svého rozhodnutí, neznáš nic jiného než sám sebe.

Děkujeme Ti za všechny zkušenosti, které přicházejí ze světla Tvé pravdy.

Děkujeme Ti, že jsi odvalil kámen z hrobu materiality a omezení a že jsme povzneseni z nevědomí hmoty do vědomí Tvého věčného Života, Lásky a Pravdy.

Děkujeme Ti za poznání, že jsi všudypřítomný život, láska a pravda, všechno dobro; a že nikdy nemůžeme být odděleni od Tebe nebo Tvých vlastností. Milujeme mluvit Tvé slovo tím, že milujeme všechny.

Rádi mluvíme Tvé slovo tím, že jsme věrní v lásce ke Tvým dětem a ke všem věcem, stejně jako ty jsi věrný všemu.

Rádi mluvíme Tvé slovo tím, že o Tobě vydáváme svědectví v našich tajných myšlenkách. Rádi rozpoznáváme a milujeme Tvou přítomnost na všech místech, ve všech dobách, ve všech věcech.

Milujeme být tím, čím si Tě představujeme. Jsme zamilovaní do Tvého života, lásky a pravdy; a rádi se na všechny díváme s Tvou myšlenkou dokonalosti.

Rádi říkáme, že pro čistého jsou všechny věci čisté; a k dobru jsou všechny věci dobré.

Milujeme vidět, jak vidíš Ty, že není žádný stín; že záříš v tom, co se zdá temné.

Milujeme čelit absolutní dobrotě a uvědomujeme si, že Ty jsi všechno; a říkáš, že náš pokoj převyšuje rozum.

Děkujeme Ti, že jsme zamilovaní do života, do lásky a pravdy.

Tato slova, jsou-li použita s porozuměním, mohou být použita k léčení sebe i ostatních! Ať je vaše uznání pouze dokonalé a vaše slova ať platí pro všechny stejně. Když tato slova mluvíte, nezmiňujte se o vzhledech, které byste možná chtěli odstranit.

LEKCE VI.

VÍRA, PODSTATA VĚCÍ, V NĚŽ DOUFÁME

„Víra je podstatou věcí, v které doufáme, důkazem věcí, které nevidíme. Starší totiž skrze ni dostali dobré svědectví. Vírou chápeme, že světy byly stvořeny Božím slovem, takže věci viditelné nevznikly z věcí zjevných.“ - Židům 15:1-3

1. Protože neprojevená a nestvořená Bytost, která naplňuje vesmír, je veškerý život, veškerý zákon, podstata a moc, veškerá Mysl, Princip nebo Duch, je axiomatické, že pokud mluvíme pravdu, která osvobozuje, máme mluvit slovo všeho; proto, protože veškerá Bytost je nestvořená, veškerý život, zákon, podstata a moc jsou neprojevené, tiché a neviditelné, dokud nejsou skrze myšlenku promluveny a projeveny.

Správně založit naši víru znamená založit ji na neviditelném a neprojeveném Duchu; a protože je to jediná Bytost, nemůžeme být věrní, jinak než mluvením jeho slova; A protože existuje pouze jedna Příčina nebo Stvořitel, mluvit slovo jednoho znamená mluvit slovo všech a toto slovo je pravdou pro každého v každém čase a na každém místě. Zakládat naši víru na hmotných věcech – věcech, které jsou viditelné – znamená zakládat ji na účinku neboli stínu, který není ani životem, ani zákonem, ani podstatou, ani mocí.

Jak časně věci pomíjejí, základ, na kterém jsme stavěli, je jako písek; zklamání, smutek a bolest následují takovou stavbu, stejně jako kola kočáru následují toho, kdo kočár táhne. Máme si uvědomit, že neviditelný, nestvořený Duch Dobrotы je tím, co tvoří a projevuje vše; pokud je tedy naše víra správně založena, budeme se v myšlenkách shodovat s Duchem a budeme pracovat na projevování víry Ducha.

Ježíš vyzýval k projevu víry, nebo ji rozpoznal u těch, které uzdravil, než pronesl slova: **„Bud' uzdraven, nehřeš více. Tvá víra tě uzdravila.“ Podle tvé víry se ti stane.“**

Slovo víry, které vyvolal a uznal, spojilo jejich myšlenky a vědomí s jeho, aby se v nich okamžitě projevila neviditelná moc Ducha. Bůh odměňuje otevřeně tím, že v nás projevuje doufaný stav.

2. „Vírou chápeme, že světy byly stvořeny Božím slovem.“ Tento text nás učí, že obě síly jsou mocí a že je to podstata myšlenky, která předchází slovu neboli vnějšímu projevu. Víra je moc a podstata, která utváří planety. Neměla by tedy každá naše myšlenka být založena na tom, jak je založena myšlenka Ducha?

Neboť pokud je to moc a podstata planet, je to moc a podstata všech věcí, které jsou viditelné, všeho, co se projevuje; proto planety a vše, co je projevmeno, jsou důkazy víry neviditelného, Nebeského Ducha. Tak je psáno: „*Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že On je a že je odměňovatelem těch, kdo ho pilně hledají.*“ Takže ten, kdo dospěje k vědomí života, zákona, podstaty a moci, míru a harmonie, musí věřit, že existují; a že jsou Duchem neboli Bytím, jediným Stvořitelem.

Pokud nevěříme, že život, zákon, podstata, mír a harmonie jsou a jsou pro nás, je zbytečné se o ně modlit nebo žádat. Nemůžeme očekávat, že projevíme to, co není, nebo to, co je, pokud věříme, že to pro nás není. Pokud žádáme bez víry, žádáme bez víry a nepřijímáme ani neprojevujeme pravdu, protože žádáme špatně; pokud nemáme víru v neviditelné nebo nestvořené, žádáme špatně.

Všechno, co je, bylo a vždy bude, je skutečné; a veškerá realita je neviditelná. To, co je vidět, je matematickou demonstrací Principu, který není vidět. Viditelné je následek, nikoli příčina; je to smrt, nikoli život, je to litera, nikoli Duch. Takže to, co je vidět, není život, zákon, podstata ani moc.

Existuje pouze jedna příčina projevu; projev se nemůže stát příčinou. Zde vyvstane tak často kladená otázka: Odkud pochází zdánlivá disharmonie, nemoc, hřích a veškeré nedokonalé projevy?

Všechno, co se nazývá disharmonie, nemoc, hřích a nedokonalý projev, pochází z mentálního pohledu špatným směrem a ze snahy učinit z hmoty příčinu a věřit, že nám může přinést potěšení nebo bolest; to znamená, že veškerý takzvaný nedokonalý projev je způsoben nebo je výsledkem falešné víry nebo pozice, ze které počítáme.

Když tuto rovinu vypočítáváme jako rovinu příčiny, umístíme písmeno tam, kde by měl být Duch; to znamená, že si pleteme příklad s Principem. Snažíme se tedy vyřešit problém života podle písmene nebo příkladu, tj. hmoty, a ignorujeme tak Princip nebo Ducha. Výsledkem je, že formy našich slov, činů a pocitů ukazují mnoho chyb, protože naše mentální řešení a obrazy jsou jednoduše kopiemi dříve vyřešených příkladů.

3. Jelikož Duch je vším, jsme právě tím, kým jsme, díky tomu, že Duch je tím, čím je – jedinou Bytostí. Pak nestačí, abychom měli víru v Ducha, ale abychom vyjadřovali víru Ducha. Pokud budeme pravdivě reprezentovat naši Bytost v každé naší myšlence a činu, budeme pravdivě reprezentovat Ducha v každé myšlence a činu. Život, podstata, moc a harmonie Bytí nemají žádné omezení; čím více dáváme života, moci, podstaty a harmonie, tím více máme nebo projevujeme.

Pak, milí studenti, je jasné, že jelikož existuje pouze jeden Duch neboli manifestátor, že neharmonické jevy jsou jednoduše chyby špatného výpočtu, které se projevují v těle nebo na tabuli přírody. Takové projevy, jako je neuralgie, bolest hlavy, revmatismus, dyspepsie atd., by měly být považovány za chyby učiněné při řešení problému života a že lékem je odvrátit se od představy a vymazat ji tím, že jí odepřeme místo v myšlení; a pak myslet nebo pracovat podle Principu.

Hlídací dítě by se nedívalo na chybu učiněnou při práci s příkladem a neočekávalo, že se stane důvodem k budoucímu zvážení; vymazalo by ji a začalo znovu a v budoucnu by se s principem radilo v každém kroku. Toto je naše jednoduchá metoda; Vymažeme všechny nedokonalé příklady nebo pocity z našeho vědomí a konzultujeme princip nebo Ducha v každém kroku tím, že si myslíme jeho myšlenky neboli jak on myslí.

Stejně jako princip matematiky nezná chyby, Duch absolutní Dobro nezná nic jiného než své vlastní dobro, které se projevuje; vymazat falešnou víru znamená říkat pravdu; a říkat pravdu je Dobrota projevená, zjevený Kristus. Pro čistého jsou všechny věci čisté; dokonalost nezná nedokonalost; tak věda Nekonečného Ducha vede ven z veškeré víry v nedokonalost.

Vědec vypočítává, že Duch je nekonečný, jediný stvořitel neboli manifestátor; vypočítávat podle pravdy znamená zbavit se všech chyb nebo víry a vyjádřit pravdu, která je poznáním, svobodou a harmonií. Tím, že jsme založili svou víru na věcech viditelných nebo časných a na pocitech a dovolili jim, aby tvořily základ pro náš úsudek, jsme v pocitech nemoci nebo nedostatku pohody projevili naše falešné víry a chybný způsob myšlení.

A když se v pocitu projeví nedostatek pohody, pojmenujeme tento pocit a prohlásíme ho za příčinu dalších výsledků, držíme ho v myšlence a paměti tam, kde by měl být držen Duch; tím, že ignorujeme Ducha a přijímáme zdání, přidáváme chybu k chybě. Cesta z veškerého nedokonalého projevu je jasná; pravda je, ať už ji vyjadřujeme, nebo ne; pravda léčí; pravda osvobozuje. Vyjadřovat pravdu znamená být osvobozen od omezení a utrpení.

Nevěřte, že existuje jiná příčina než Bůh, a nebudete zakládat svou víru ani lásku na časných věcech, ani se nasetkáte se zármutkem, zklamáním ani bolestí. Přestaňte se snažit sloužit dvěma pánům a přestanete se snažit učinit z následku příčinu a vaše projevy pravdy budou dokonalé, nebo vaše demonstrace budou správné. Když je oko upřeno pouze na pravdu – Nekonečného – tělo bude vidět plné světlo.

4. Nenechte se svými nejniternějšími myšlenkami vést k omylu, že jakákoli vnější věc nebo následek vás může ovlivnit nebo mít nad vámi moc. Nemyslete si sami, že tělo nebo pocity bolesti či potěšení mohou být příčinou; považujte je za účinky, nad kterými máte kontrolu.

Jelikož je nezměnitelnou pravdou, že Duch je nekonečný a nedělitelný, můžeme za konečné považovat pouze formy, které se jeví, a za uspořádané a matematické demonstrace Ducha.

Formy se objevují a mizí v hmotě, akáše neboli astrálním světle, na pokyn Ducha, jako příklady na tabuli na pokyn myslitele; formy samy o sobě nemají více života než postavy na tabuli; těla mají k Duchu přesně stejný vztah, jaký má příklad demonstrováný na tabuli k Principu.

Když je toto důkladně pochopeno, jsme připraveni sloužit jednomu pánovi; když jsme připraveni sloužit jednomu pánovi, jsme připraveni „*kráčet cestou moudrosti a radovat se z obyvatelných částí Země*“; to znamená, radovat se ze všech těl, naše radosti jsou s dětmi Božími, s tím, co se v NĚm a z NĚho narodilo.

Bůh neustále říká: „**Budiž světlo**“; a když se probudíme do světla pravdy a moudrosti, které je naše, budeme se radovat jako ti, kteří si jsou vědomi Ducha, jako ti, kteří s ním vyrůstali. Skrze dokonalou víru v Jednoho mu budeme sloužit věrným projevováním jeho pravdy. Když je myšlenka dokonalá, slovo bude dokonalé. Duch praví Duši. **Kráčejte cestou moudrosti, ve světle pravdy; nerozdělená víra založená správně vede ke veškeré pravdě a k naplnění zákona – Lásky. „Bud’te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích,**“ znamená vydávat dokonalé svědectví o Duchu – to znamená mluvit pravdu o tom, co je; dělat to znamená nalézt Království.

5. To, v co máme víru, tomu jsme věrní. Mít víru v Ducha, Vše, znamená být věrný Duchu – Všem. Ale být Duchem znamená být vírou a projevovat ji bez pochybností. Poslušnost je přímá a úzká cesta, která vede k Duchu a Víře.

Stejně jako podle víry byly světy utvářeny slovem Boha, víra je podstatou neboli moci vyslovené myšlenky; dává myšlence moc projevit se v těle.

Je-li myšlenka bez víry, je bez podstaty. " Podle naší víry je to i s námi." "Amen, pravím vám: Kdo nepřijme království Boží jako malé dítě, nikdy do něj nevejde." Ale dokud neodložíme stranou osobnost a jako děti neuznáme přítomný zdroj neboli Ducha skrze poslušnost pravdě, nemůžeme poznat porozumění a začít vidět okem Ducha. Mluvit pravdu znamená říkat to, co platí pro všechny; je to jediné pravda, která nás přibližuje k Bohu; ano, dokonce k Němu.

*"Zřikání se sebe sama pro Mne, plnost Mne, oddanost
"Sloužit pouze nejvyššímu, nocí i dnem;
„Uvažujíc o Mně – toho rychle pozvednu
“ Z oceánu životního utrpení a smrti,
„Jehož duše se ke Mně pevně drží, přidrž se Mne!
„Sevři mě srdcem i duší! Tak budeš přebývat
„Jistě se Mnou na výsostech. Ale pokud tvé myšlenky
“ Klesnou z takové výšky; pokud jsi slabý, abys na Mně neustále lpěl
„Tělem i duší, „Nezoufej! Služ Mi!
Snaž se „Dosáhnout Mne!““*

Ten, kdo je věrný tím, že mluví pravdu, koná vůli a nese ovoce poznání, moci a harmonie. Ale pokud nemůžeš říkat celou pravdu, pokud nemůžeš Ducha sevřít srdcem i duší v každou hodinu, nezoufej; každá vyřčená pravda je uznáním Ducha, přinese své ovoce. Ale, drahý studente, pamatuj si – Boží pokoj je blízko tebe, a když se zřekneš formy, projevené, pro Ducha, neprojevené, najdeš Království Ducha; Skrze věrnost pravdě všichni dosáhnou vědomí Boha. Všichni, kdo žijí život v plné oddanosti, odhodlaní sloužit Duchu ve dne i v noci, poznají:

*„Je to život k prožití
V jediné vroucí víře a lásce nevidomé,
„Piji požehnaný Amrit mého Bytí!““*

Jak dobře víme, že je to život k prožití v nerozdělené víře! Žít v Duchu jednoty znamená vědět, že Jeden je vším; plně si to uvědomit znamená cítit se tak bezpečně a jistě, jako je bezpečné a jisté Bytí. Vědět, že jeden Duch spojuje vše dohromady svou neměnnou láskou a životem, znamená uvědomit si pravý význam otcovství Boha a bratrství člověka.

6. Pokud máme uši k slyšení a slyšíme tichý, jemný hlas, uslyšíme ho říkat: **„Já Jsem cesta, pravda a život; moje víra je tvá víra, mé slovo je tvé slovo; vydávej o mně svědectví a poznáš zdraví, harmonii a moc.“**

Jsme-li připraveni sloužit Nejvyššímu ve dne i v noci, ve svých myšlenkách, rychle jsme vyzdviženi nad oceánem tísně, kameny omezení jsou odvaleny a jsme svědky velkého útěku soužení. Ten, kdo žije v jediné neboli nerozdělené víře nebo lásce,

*„Kdo nenávidí nic
„Ze všeho, co žije, nežije dobrotivě,
„Soucitný, zproštěný arogance,
„Zproštěn lásky k sobě, neměnný
„V dobrém i zlém;“*

koná vůli a vyjadřuje Otce. A projevy Otce neboli Ducha dokazují, že Otec neboli Duch je a že je to bytost, která vyjadřuje. Skrze víru vidíme nebo vnímáme Ducha; a protože Boha nemůžeme vidět jinak než okem chápání a protože Ho nemůžeme slyšet jinak než uchem chápání, vidět nebo slyšet je poznání. Získat poznání znamená být věrný a žít život bytí.

7. Víra je modlitba, skrze kterou přijímáme, neboť je podstatou veškerého projevu; Je to modlitba, která přináší zdraví, mír a harmonii, neboť je uznáním veškerého dobra a musí předcházet myšlence a slovu. Při léčení byste si měli uvědomit, že veškerá pravda a pouze pravda, veškerá moc a pouze moc přebývá v Duchu; a protože Duch je všudypřítomný za všech okolností, nemůže být v žádném okamžiku přítomna žádná jiná osoba než pravda a moc.

Veškerá víra opačné povahy je falešná – neexistuje žádná slabost. Měli byste pro svého pacienta potvrdit pravdu Ducha; mluvte své slovo s dokonalou vírou, neboť vyřčená pravda je projevem Ducha. Bůh je projeven ve svých slovech; Jeho slovo nebo projev je Jedno; slovo je zjeveným Bohem; je to harmonie a mír na zemi. Při léčení se poraďte s modlitbou porozumění – předmluvou k této lekci.

LEKCE VII.

INTUICE, OKO POCHOPENÍ

Slovo Bůh je anglosaské slovo a znamená všechno dobré jako „*Dobrého*“. Boha, Nekonečného, kterého Kristus prohlašuje za Otce všech, nevidíme, ale intuitivně Ho vnímáme a chápeme. Není o nic pravdivější, že žádný člověk nikdy neviděl Boha, než že žádný člověk nikdy neviděl člověka. Obojí je stejně neviditelné.

Vyučování je zvláštní dohled učitele neboli opatrovníka nad jeho žákem a akt výuky různých odvětví učení. Vyučování se vztahuje k individuálnímu učiteli, který žáka učí z roviny smyslů smyslovým věcem. Rozdíl mezi vyučováním a intuicí spočívá v tom, že v druhém případě učitel není jednotlivec, ale Nekonečný Duch, který žáka tichým, jemným hlasem učí v porozumění pravdě; je to myšlenka Otce vyjádřená v synovi.

Být intuitivní tedy znamená být vnímavý k Nekonečnému Duchu a být jím učen; Být vnímavý k Duchu znamená vzdát se osobnosti a touhy a sloužit pouze pravdě. Jako podobné vnímá podobné, to, co je duchovně vnímáno, je vnímáno Duchem; je to Duch, který vnímá svou vlastní Pravdu a její vyjádření ve vědomí Duše.

Intuice je přímé vnímání neboli poznání první a konečné pravdy, vnímání principu, na kterém je založeno stvoření a na kterém musí být založeny všechny závěry, pokud jsou pravdivé. První a konečnou pravdu poznáváme, když naši myšlenku, lásku a vůli tvoří myšlenky, láska a vůle Ducha; intuitivními se stáváme tím, že se od problému obracíme k principu – to znamená, že se od litery neboli mluveného slova obracíme k Duchu a posloucháme Ducha pravdy s dokonalou vírou, důvěřujeme mu ve všem, jako malé dítě důvěřuje své matce.

Dbát na intuici, je poslušnost a získané poznání; nebo je to vidění s porozuměním. Když je Duch zastoupen v našich myšlenkách, to znamená, když myslíme na pravdu Ducha, spojujeme intelekt a rozum s jeho zdrojem.

Pravdivým myšlením si tedy uvědomujeme skutečnost, víme, co to znamená být, a díváme se na vnější věci jako na matematické demonstrace Bytí.

Když je myšlení povýšeno nad smysly, je nad klamem a jsme osvobozeni od psychologického vlivu smyslů. Učení intuice osvěcuje smysly a pod jejím vedením vidíme božský důvod pro smyslové věci. Podřídit své myšlenky služebníkům smyslů je psychologie smyslů a od té doby stavíme na obráceném základě, kterým je odpadnout od Boha k mamonu.

2. Objevit první a konečnou pravdu znamená probudit se ze snu smyslů. **„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinutí.“** Přejít k Duchu v porozumění znamená poslušnost Duchu, což je odpočinek a pokoj, který převyšuje porozumění. Být proměněn a **„obnoven v duchu své mysli“** znamená, že máme praktikovat pravdu; pravdivé myšlenky jsou věci, které potřebujeme v každé hodině, abychom udrželi mentální atmosféru bez mlh omylu.

Není možné osvobodit mentální od smyslů a rozptýlit touhy, které poutávají myšlenku a rozum k časným věcem, a vidět okem porozumění, aniž bychom nejprve podnikli předběžné kroky k nalezení skutečného a poté rozlišili mezi skutečným a neskutečným. Když je toho dosaženo, je nutné udržet si skutečné v myšlení, dokud se neprobudíte k poznání sebe sama jako skutečného a těla jako ničemu neprospívajícího.

Vnější následek se nikdy nemůže stát příčinou. Můžeme věřit, že následek je příčina, a cítit zmatek našeho falešného přesvědčení; ale pravdu nemůžeme změnit naším falešným přesvědčením. Víra rasy, že nemoc, hřích a smrt jsou skutečné nebo že jsou přirozenými následky, z nich nemůže udělat skutečné nebo pravdivé příklady Ducha.

Ale všichni, kdo jsou obtíženi smrtelnými starostmi, smrtelnými touhami a přesvědčeními a trpí jimi, naleznou odpočinek a pokoj skrze pravdu, neboť jedině ona osvobozuje. „Poznej pravdu a pravda tě osvobodí;“ znát pravdu je intuice.

Mysli a říkej pravdu o sobě a najdeš pro sebe celistvost, zdraví a štěstí. Je nezměnitelnou pravdou, že opakem smyslového vnímání je duchovní pravda a nemůžeme se probudit k poznání Boha, které je poznáním věčného života, a znát věci takové, jaké jsou, pokud se v našich vzájemných závěrech nenecháme vést Duchem Božím nebo atributy Boží Mysli – tj. Láskou, Pravdou, Spravedlností, Mocí, Poznáním a veškerou dobrotou, kterou vnímáme jako patřící nestvořené Bytosti.

Cesta poslušnosti a intuice je cestou k uznání Boha jako našeho učitele; nebo je to pochopení, že Jeho bytí je naší bytostí, a uznání Jeho mysli a atributů jako naší mysli a atributů a že nemáme nic jiného. Cesta poznání a moci spočívá v tom, že se Boží metoda a záměr stanou naší metodou a záměrem, Jeho myšlenka a slovo naší myšlenkou a slovem tím, že budeme mluvit pravdu a nic jiného než pravdu o Něm.

Jedinec se tak stává ochotným nástrojem Ducha; Toto je intuice. V tichu je obsažena veškerá moc a pravda; takže v tichu nacházíme pravdu a učíme se poznávat sami sebe. Vnímat pravdu neznamena ji tvořit ani ji měnit. Znamená to probudit se z nevědomí k vědomí toho, co je, bylo a vždy bude.

3. Pravda, o které tyto lekce svědčí, vám odhaluje základní princip velkého souhrnu pravdy; a můžete v sobě projevit Harmonii tím, že budete slovo pronášet s dokonalou vírou v pasivním očekávání. Pokud se radíte s Duchem a na něm zakládáte všechny své závěry, jako byste zakládali řešení problémů na principu, Duch vás povede k veškeré pravdě.

Naučí vás věřit v sebe sama a v nic jiného. Řekne vám, abyste nevěřili, že jste nemocní, slabí a že trpíte bolestí, že se bojíte, pochybujete nebo že jste zvrácení.

Nenaučí vás nenávidět osoby, časy nebo místa, ani mít odpor k počasí nebo každodenním životním povinnostem. Slovo Ducha je jako Duch; Jelikož je nekonečné, nemá co reprezentovat kromě sebe sama. Takže když mluví, nutně reprezentuje samo sebe.

Překonat a smíchat myšlenku, vůli a touhu s Duchem znamená zřeknout se osobnosti. „*Velmi blízko zřeknutí se, velmi blízko přebývá věčný mír.*“ Ptejte se sami sebe denně a každou hodinu, je tento závěr pravdivý pro Ducha, nebo je pravdivý pro zdání? Hledejte tímto způsobem a najdete. Z tichých hlubin své duše požádejte o uvědomění si života a světla, které osvětluje každou duši, která přichází na svět.

Toto světlo je Duch neboli Bůh, který vás prostupuje a je průvodcem k veškeré pravdě; zaujměte své postavení jako jedno se svým Stvořitelem. Z této roviny můžete vidět duchem porozumění. Pak hledejte v hlubinách své duše tím, že tam rozpoznáte Boží přítomnost, a najdete a uvědomíte si skutečnost a poznáte svého Stvořitele i sebe sama. Toto je intuitivní poznání, které jste hledali a získali.

„*Ptáte se, co jsem našel v údolí?*“
„*Toto je mé místo setkání s božským;*
“ *A padl jsem k nohám svatého;*
“ *A kolem mě hlas řekl: „Bud’ můj.*“
“*Pak se z hlubin mé duše ozvalo:*
„*Ozvěna, mé srdce bude tvé.*“

4. Boží slovo k jednotlivci zní: „*Jsi můj projev a nemáš nic jiného než můj vlastní.*“ Pak se vši posvátností a svatostí bys měl považovat sebe za celistvého, čistého a božského – cítit se sjednocený s celým životem a milovat všechny věci, za všech okolností. Když jsi udělal to, co činí Otec, tím, že jsi univerzální ve svých myšlenkách a skutcích, jsi synem, s nímž bude Otec velmi spokojen.

Dosáhnout tohoto vznešeného stavu znamená jednat z Ducha ve vás. Nikdo nemůže realizovat své spojení s Bohem, dokud jsou vůči Bohu projeveny předsudky nebo nechut’ k němu; to znamená k čemukoli ve stvoření.

„Miluj svého bližního jako sebe sama.“ Ti, kdo chtějí vnímat sami sebe takoví, jací skutečně jsou v bytí, musí ze svého vědomí vypustit myšlenku nebo přesvědčení o nelibosti a předsudcích, o zlu, nemoci a zármutku jako o skutečných; v Duchu, který je veškerou realitou, jediným Tvůrcem nebo projevovatelem, takové vlastnosti neexistují.

Je přestupkem proti Bohu věřit v to, co je opakem Jeho bytí.

Tyto destruktivní přesvědčení, která mylně nazýváme nemocí, hříchem a smrtí, ničí tělo. Pak myslíte a věřte pouze v dobro, zdraví a život a zachováte tělo v harmonii. Nejprve hledejte království Boží a vše ostatní přijde. Můžete ovládnout své myšlenky, protože jste větší než myšlenka; z toho důvodu, že jste mysl, která myslí. Můžete dokonale ovládat tělo, protože jste jeho život.

Jste příčinou a ona je důsledkem neboli mluveným slovem bytí. Když je mentalita osvobozena od iluzí smyslů, ví, že fyzické věci nejsou jejím pánem, ale že je to Bůh v nás, který žije a je pánem všeho.

5. Všechny závěry založené na pravdě, že Bůh je nekonečný, jsou božské; výsledky lze přirovnat ke květům rašícím na jaře. Jsou to pupeny zdraví, harmonie a lásky, vyrůstající z hlubin duše. Ti, kdo jsou věrní ve svém poznání sebe sama jako jednoty s Všudypřítomným a s upřímným úsilím a posvátnou snahou se snaží vyjádřit a realizovat své spojení s Nekonečnou Dobrotou, definují skutečné podmínky svého vztahu nebo spojení s ní. Pokud se upřímně držíte pravdy a tvrdíte, že jste nyní nesmrtelní, projevíte nesmrtelnou sílu v myšlení, a tedy i v těle.

Uznat sebe sama jako věčného je pravé uctívání. Pokusit se realizovat sebe sama jako jednotu s Otcem je pravá meditace.

Prohlásit tuto pravdu v myšlence, slově a činu je pravá víra. Je to pronášení slova, které zjevuje Boha. Popření omylu a potvrzení pravdy je metoda odvrácení se od lži k pravdě; ignorování smyslů a rozpoznávání ducha. Být tělesně smýšlející je smrt; to znamená myslet na věci; smysly jim slouží, což je neposlušnost Ducha.

Ale být duchovně smýšlející je mír a život, protože je to vědomí života a pravdy. Mluvit pravdu znamená odmítnout uznat sebe sama jako smrtelné nebo proměnlivé, nebo jako něco, co je nebo může být nemocné, nešťastné nebo nespokojené. Pokud mluvíte pouze pravdu, v myšlence tvrdíte, že jste dobří, neměnní a nesmrtelní kvůli svému vztahu k tomu, co je, bylo a vždy bude, a že vše je trvalé dobro.

Abychom dosáhli jasného a hlubokého intuitivního vnímání, rozpoznáváme svého učitele tím, že přemýšlíme o jeho myšlenkách. Jinými slovy – pokud nemyslíme podle Principu nebo Ducha, který je základem veškeré manifestace nebo stvoření, neřešíme svůj problém podle tohoto Principu, ani mentálně neposloucháme příkaz našeho učitele, zákona Bytí.

6. Jasný zrak pochází z vymezení hranice mezi sebou a myšlenkou a jejím produktem – tělem; mezi sebou a svým cítěním; mezi smrtelným a nesmrtelným; mezi projevovatelem a projeveným – ignorováním smyslů a potvrzováním pravdy.

Začátečníci se ptají, co by učitelé vědy dělali, kdyby měli bolest, kterou by nemohli odstranit. Neřekli by, že jsou nemocní? Ne. Popíráme její realitu, jako bychom popírali realitu stínu. Proč bychom se měli v době nouze odvracet od pravdy, pravda nikdy není nemocná. Je to jen zastínění mylných přesvědčení.

Takže neděláme kompromisy s tím, o čem víme, že není skutečné; ale ignorujeme a popíráme to tím, že potvrzujeme, že je to falešné představení, a pak potvrzujeme pravdu Ducha pro sebe – a tak obnovujeme duševní projev ke zdraví. Hlásat pravdu Božského Ducha pro sebe znamená projevovat ji dodržováním Zákona.

Pravda, která osvobozuje, by měla být pronášena s vírou a s porozuměním. Nedovolte, aby vaše pocity potěšení nebo bolesti tvořily základ pro váš úsudek o vašem skutečném stavu; ne: dokud nežijeme život, nepoznáme sílu dobra, která je na dosah ruky. Dobro se nepoddává našim přesvědčením ani vlastním omezením, ale je připraveno kdykoli nám dát nebo se v nás projevit, když vystoupíme zpoza mříží sobeckých omezení.

„Tak duše přijímá své poselství
„Cestou, kterou nemůžeme sledovat,
„Z hlubin, kde bezedné ticho “ se vznáší v nekonečném prostoru.
„Kde konečné nemůže měřit “ Svým chabým pravidlem a prutem,
„Pravdy, které duše přijímá
“ Přímo z Božího srdce.“

7. Kristus řekl: „**Pravím vám, milujte své nepřátele, žehňte těm, kdo vás proklínají, číňte dobro těm, kdo vás nenávidí, modlete se za ty, kdo vás urážejí a pronásledují, abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; Neboť on dává slunci svítit na zlé i dobré a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.**“

Abychom se projevíli jako synové Boží, musíme tato přikázání plnit. Naše myšlenky, slova a činy mají být čisté a vztahovat se stejnou měrou na spravedlivé i zdánlivě nespravedlivé, na dobré i zdánlivě zlé. Toho lze dosáhnout pouze ukončením veškeré negace a životem v absolutní pravdě. Ti, kteří se mýlí, že jsou nepřáteli jakékoli osoby nebo že je někdo nepřítelem jejich, mohou být požehnáni pouze odstraněním tohoto klamu.

Pouze moc pravdy to dokáže. Pravý praktik Vědy Nekonečného Ducha bude všechny považovat za bratry a sestry v pravdě a láskyplném myšlení, bez ohledu na jejich myšlenky a činy. Pokud tedy někdo má falešnou víru, že je našimi nepřáteli, nebo že my jsme jejich nepřáteli, neměli bychom dovolit, aby jeho falešná víra změnila naše myšlenky a pocity vůči němu; tak nadále vnímáme naše spojení s ním a uchováváme si k němu lásku.

Oplácet nenávisť nebo pomstou znamená dovolit, aby jejich chybné myšlenky a činy tvořily základ pro naše myšlenky a činy; proto jsme vinni tím, co odsuzujeme; to znamená, že jsme činiteli toho, co nenávidíme.

Abychom byli věrní sami sobě i jim, neměli bychom se měnit, ale považovat to za jejich hodinu nouze a za naši příležitost; pak nebudeme shledáni nedostatkem v době nouze. Nenechat si v době nouze něco dopřát znamená zásobovat je myšlenkami pravdy a lásky v době, kdy je jejich myšlení zatemněno omylem.

Pokud mentálně analyzujeme Ducha, Duši a Tělo, zjistíme, že veškerý život, moc a podstata pocházejí z Boha; a protože ti, kteří zastávají falešné přesvědčení, tuto pravdu neznají a neuvědomují si, kým jsou ve své bytosti – a jak my víme – stává se naší povinností a potěšením držet je v pravdě a lásce.

Vnímáme je jako božské ve své bytosti, ale ve své víře se zkreslují.
Mluvíme k nim v tiché myšlence a říkáme:

NÁSLEDUJÍCÍ SLOVA ŽIVOTA.

Není žádná realita ani pravda ve víře, že cítíš touhu po pomstě, že mě nenávidíš nebo bys mě chtěl zneužít. Ty takové myšlenky nemyslíš; Už to nejsi ty, kdo myslí, protože tvé myšlenky tě nereprezentují; víra v nenávist a pomstu není ani stínem, ani symbolem tvé bytosti. V bytí není žádný atribut nenávisti nebo pomsty.

Tato přesvědčení jsou zkreslením tebe samotného. Tvá bytost je v Bohu a jsi božský. Chápeš tuto pravdu, protože v Duchu slyšíš, co ti říkám. Víš, že miluješ všechny lidi a věci; jsi můj božský bratr nebo sestra a jako takový tě miluji a žehnám. Nekonečná bytost neboli Duch dobra je tvůj život, podstata a moc a totéž je i moje; a nemáme žádného jiného. Jsi požehnán stejným vědomím pravdy jako já.

Rozumíš mi, drahý bratře nebo sestro; tvé falešné přesvědčení jsou rozptýleny světlem mých pravdivých myšlenek; Nyní si uvědomuješ, že jsi svobodný, nebojácny a milující a že v tobě přebývá láska, k celému lidstvu i ke mně.

K trpělivému nemluvíme proto, abychom zrušili zákon, ale aby mohl být naplněn.

Toto zacházení a podobné myšlenky by měly být svobodně věnovány všem, kteří se domnívají, že jsou nepřátelé, nebo že mají nepřátele, nebo komukoli, jehož chápání je zatemněno vírou v závist, žárlivost, zlobu, krutost, pomstu atd. Vysíláním pravdivých myšlenek s láskou přizpůsobujeme jejich myšlení zákonu Bytí a naplňujeme příkaz: „**Milujte své nepřátele a číňte dobro těm, kdo vás urážejí a pronásledují.**“

Nestačí nám jen myslet na Boží dobrotu; jsme zde proto, abychom svědčili o Duchu pravdy, jako to činil Ježíš Kristus, tím, že budeme myslet jeho myšlenky a konat jeho dílo na Zemi.

Nestačí nám vědět, že pravda osvobozuje, ale je nutné, abychom mysleli na pravdu, abychom si uvědomili svobodu pravdy.

Nestačí nám jen myslet na to, že se uzdravíme, ale abychom poznali pravdu, že se máme dobře, je nutné si sami potvrdit zdraví. Potvrdit pravdu Nekonečného Bytí, ke kterému jsme věčně připoutáni – v myšlenkách, slovech i činech, znamená projevit mír a harmonii na Zemi.

Jelikož se nemůžeme oddělit od Nekonečného Bytí a protože se nemůže stát méně než samo sebou, je naší povinností a výsadou ho rozpoznat a ztotožnit se s ním. K tomu potřebujeme poznat svobodu a věčný život a uskutečnit mír Bytí.

Každý jednotlivec má moc vnímat pravdu Nekonečného Zdroje; to znamená, že má schopnost jej pravdivě interpretovat, což je intuice. Můžeme se realizovat jako božské pouze vyjádřením božství. Jak naše myšlenky stoupají k Nekonečnému Zdroji v jeho podobnosti, stoupáme ve vědomí k Nekonečnému. Máme znát svobodu a zachránit se před všemi obtížemi pravdivým myšlením; neboť jak myslíme, tak se projevujeme.

8. Neargumentujte mezi sebou o Vědě Ducha. Tichý, jemný hlas nelze slyšet; ani není známo mluvit hádavým tónem, protože taková není podobnost s tichem Ducha. Abychom slyšeli nevyslovitelný hlas Nejvyššího, je nutné dosáhnout klidného a pokojného způsobu myšlení.

Nejvyšší vědomí se může projevit přisvojením si a důvěrou v pravdu Bytí ve všech našich zkušenostech, ať už jsou příjemné nebo nepříjemné. Ti, kdo žijí tímto životem, poznají pravdu; je nutné, abychom byli zákonem-láskou, abychom ji mohli vyjádřit myšlenkou a skutkem.

Napравte své myšlenkové návyky tím, že je přizpůsobíte principu Nejvyššího, a ovládnete veškerý projev. Nevěřte, že maličkosti, které vás rozčilovaly, vás mohou rozčilovat nebo mít nad vámi moc. Neboť jak vás mohou okolnosti nebo věc času a místa, která je minulá, a tedy mrtvá, rozčilovat nebo trápit?

Pokud věříte, že ano, pak vás trápí vaše víra, a nikoli okolnosti nebo věc. Všechny problémy jsou výsledkem chybné interpretace Bytí, nedostatku znalostí nebo víry a lásky k všudypřítomnému Bytí. Lékem je znát a žít Pravdu.

Neposlouchejte výklady svých přátel o hříchu, nemoci a zármutku, aniž byste v myšlenkách popřeli jejich realitu; To vám zabrání v sympatizování s jejich přesvědčeními a vyjádřením. Na oplátku jim dejte myšlenky lásky a pravdy. Nemluvte o víře nikoho v nemoc, jako by nad ním měla moc. Přestaňte s modlářskou myšlenkou, že forma má moc nad beztvarym Duchem; neboť všichni, kdo věří, že ji má, nebo že forma je život, substance nebo moc, trpí.

Bylo psáno, že Pravda je žárlivá bohyně a nestrpí žádného soupeře. Ti, kdo ji milují, jí budou sloužit; ona nesmlouvá s falešným myšlením. Dokud nebudeme sloužit pravdě a naplnit neměnný zákon (lásku) Bytí, nebo dokud neodložíme lhaní a nebudeme mluvit pravdu (viz Lekce IV, Oddíl 7), nejsme osvobozeni od podrobení se zákonu a jeho trestu; ale když zákon naplníme, jsme s ním jedno.

9. Ti, kdo si za svou nevěstu vyberou Moudrost, musí se o ni ucházet celým svým srdcem (s nerozdělenou náklonností); a zavrhnout falešnou víru nebo zvrácené myšlenky ze svatební komnaty své Duše (svého vědomí). Tato komnata musí být zařízena pravdou a ozdobena v řádu prosté víry. Moudrost, nevěsta Lásky, je skromná a objevuje se pouze v přítomnosti svého ženicha-Lásky, když je svatební komnata neboli vědomí takto ozdobeno nebo zařízeno.

Ti, kdo se od litery obrátí k Duchu s láskou a pozorností upřenou na službu Duchu nebo Pravdě dnem i nocí, se spojí s moudrostí. Ti, kdo milují sloužit pravdě s neochvějnou vírou, naleznou Mě – Moudrost; neboť Mě lze snadno nalézt neustálou oddaností Mně – a láskou k pravdě. Já Jsem sjednocen a oddán Lásce Nejvyšším a ti, které Bůh zpečetil, nemohou být odděleni. V komkoli se projevuje Boží láska, ten je Nevěstou.

LEKCE VIII.

VLASTNOSTI NEKONEČNÉHO DUCHA

1. Kde se nachází jediná moudrost Ducha neboli Mysli – vševědoucí? Máme se v myšlenkách vznášet do nějaké neznámé říše, nebo se v myšlenkách snažíme dosáhnout nějaké vzdálené sféry nebo centrálního slunce, aby na nás mohlo svítit světlo pravdy? Je tento Jeden Duch neboli Mysl, která je veškerá moudrost a veškerá moc, omezena časem nebo se nachází v určitém místě? Je neměnná nebo proměnlivá? Nekonečná nebo konečná?

2. Podstata Biblí věků je obsažena v pravdě, že Bůh je Duch a je vševědoucí, všemocný a všudypřítomný, veškeré poznání, veškerá moc, veškerá přítomnost. Tato ústřední pravda obsahuje detaily naší Vědy a je jedinou pravdou nebo principem, ze kterého se řeší problém života a kterým se pravda demonstruje v každém individuálním vědomí; a je to jediná pravda, od které, pokud se odchýlíme nebo se v myšlenkách zatouláme, tvoříme si chybné závěry nebo falešné přesvědčení.

Pokud v myšlení chybí Věčný Duch, při vytváření závěrů je rozum prozatím oloupen o princip a pro princip je závěr bezvýznamný. Pokud Duch nebo Bůh není základem uvažování, mentalita se zatemní a my věříme, že jsme to, co je vidět okem, tj. tělo nebo následek, místo Ducha nebo Příčiny. Toto je zvrácení předpokladu, z něhož vyvozujeme závěry, a veškeré úsilí z tohoto směru je pro mentalitu temnotou.

3. Všeobjímající pravda o všudypřítomnosti Ducha neboli Mysli byla lidstvu prezentována jen vágně a lhostejně jako něco, čemu je třeba věřit, ale co si nelze uvědomit nebo prokázat. Věda nebo pravda říká, že jelikož je Bůh všudypřítomný, nemůže existovat žádná jiná přítomnost; pak je axiomatické, že království je na dosah ruky a že nebe je uvnitř v Nekonečném Duchu. Že Jedna vševědoucí Mysl je zde a nelze ji hledat v nějaké neznámé říši, vzdálené sféře nebo centrálním slunci. Že není omezena časem ani místem, protože je neomezená, bezbřehá, neměnná a nedělitelná.

4. Cesta je pro vás volná, abyste hledali světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět, v nitru duše, a pokud tam nenajdete moudrost Ducha neboli Mysli, můžete marně hledat jinde. Když ji tam najdete, zjistíte, že vše je v ní a že je všude. Pak lze skutečnou přítomnost prokázat nebo manifestovat správným myšlením: „*Věci, které jsou viditelné, nebyly stvořeny z věcí, které se jeví.*“ Příčina není zjevná smyslům; to, co se projevuje, je světlo neboli moudrost, Duch neboli Mysl.

5. Spokojte se s tím, že zahájíte dílo regenerace ve svém současném okolí, se svým současným chápáním. Ti, kdo jsou v myšlení věrní pravdě, naleznou Boží království a Jeho spravedlnost uvnitř, pak bude vše ostatní přidáno.

Pravda je věčná a nemůžete rozpoznat pravdu nebo atribut Božství, který není ve vás.

Kdyby Božství nebylo uvnitř a vy byste nebyli božští, nemohli byste se Božsky manifestovat. Kdyby nebylo neměnnou pravdou, že Duch je všudypřítomný, bylo by nemožné projevit dobro. Ale ptáte se, kdyby chyba nebo zlo nebyly přítomny, jak bychom mohli projevit chybu nebo zlo? Duch neboli Mysl, která je veškerá moudrost, dobro a moc, je pozitivní přítomnost, všudypřítomná a udržující.

Pak zlo nebo chyba, takzvané, je dočasným zjevením, účinkem nebo ztvárněním falešné interpretace neboli myšlení; není to skutečná přítomnost a nemůže zůstat v jevu déle, než zatemníme mentalitu vírou v ni, a tak ignorujeme absolutní a skutečnou přítomnost.

6. Přichází čas a nyní je, kdy pravý učitel bude učit pravdě Ducha z Ducha. Probuzení vědí, že problémy a zkoušky existence, v které věří neprobuzení, lze trvale napravit pouze slovem, které žije a trvá navždy, nebo rozhodnutím Ducha, který je pravdou, neboť jediný osvobozuje.

Při řešení a demonstraci problému života musí být všechny chyby opraveny Duchem a interpretace učiněny podle něj.

Tím, že myšlenku a závěr zakládáme na Duchu neboli Mysli, která je základem stvoření, posloucháme Ducha neboli Boha v nás. Tímto způsobem učitel řeší problém nebo opravuje chybu pro ty, kteří se snaží překonat následky známé jako zlo a nemoc.

Stejně jako se učitel matematiky nebojí chyby v příkladu ani s ní nesoucí, ale vymaže ji a pokračuje v učení žáka principu, který je základem příkladu, který má být demonstrován, tak se učitel božské vědy nebojí zjevení se nemoci nebo jiných chyb existence ani s nimi nesoucí, ale vymaže je popřením a pokračuje v učení pacienta pravdě, výpočtu z Ducha neboli Mysli, na níž je založeno stvoření.

7. Zoroaster řekl: „*Otec zdokonalil všechny věci a předal je druhé mysli, kterou celá lidská rasa nazývá první.*“

Touto druhou myslí je mentalita. Duch neboli Mysl činí vše, co je stvořeno, a prohlašuje to za dobré. Všechny věci jsou dokonalé v nekonečné Mysli. „*Čistým jsou všechny věci čisté.*“ Ale existence nebo forma je jakoby předána a je podřízena našemu myšlení z důvodu, že existence nebo forma je výsledkem vývoje myšlení.

Máme svobodu interpretovat sami sebe pravdivě nebo jinak. Můžeme své rozhodnutí vynést podle Otcova rozhodnutí, že vše je dobré; nebo můžeme existenci interpretovat jako opak, zlo, a sebe jako hříšné nebo nemocné. Ale pokud se držíme Božího slova a praktikujeme pravdu, pracujeme v souladu s Jeho představou o věcech a tím plníme Jeho vůli.

Kdokoli činí vůli Otce, ten je sestrou, bratrem a matkou Krista, Pravdy, a kráčí po přímé a úzké cestě a dojde k tomu, že uvidí věci tak, jak je vidí On. Pravda je pokrm, z něhož nebudeme hladovět, když ho budeme jíst. Držte se pravdy, že dobro je skutečná přítomnost a že není nic jiného, a ono se ve vás stane pramenem vody tryskající k věčnému životu. Ať je vaše rozhodnutí totožné s Otcovým, že vše je dobré.

8. V tomto kurzu lekcí považujeme za velmi důležité, abyste získali důkladné pochopení vlastností nestvořeného a abyste si je uvědomovali jako vodítko pro myšlení, které vás připraví na budoucí studium a demonstraci v praxi pravdy.

Vaše závěry, pokud budou pravdivé, budou v souladu s těmito vlastnostmi. Neuplyne den, aniž byste se obrátili od příkladu k Principu nebo od litery k Duchu, abyste své myšlenky přizpůsobili Principu nebo Duchu, a neuplyne den, aniž byste se nenašli dále na cestě v moudrosti a harmonii.

9. Jaké jsou vlastnosti nestvořeného? Pravda říká: „**Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v Duchu a v pravdě.**“ - Jan 4:24. U Boha neexistuje úcta k osobám, neboť On je všudypřítomný. „**Vědomi si toho, že od Pána (Ducha) dostanete odměnu dědictví, neboť sloužíte Kristu slovem pravdy.**“ - Koloským 3:24. „**Ale kdo činí nepravost, dostane odškodnění za svou nepravost, protože není ohleduplnosti.**“ - Koloským 3:25.

Pravda platí pro všechny stejně za všech okolností a kdokoli popírá a zapírá Boží přítomnost zvráceným nebo opačným myšlením – tím, že si pro sebe nárokuje opak pravdy, dostane to, co si nárokuje – vyjádří své myšlenky v těle. Negace je negativní stav a projevuje se v nemoci, hříchu atd. „**Neboť před Bohem nejsou ospravedlnění ti, kdo zákon slyší, ale ti, kdo zákon činí, budou ospravedlněni.**“ - Římanům 2:13.

Nyní, když víte, že vesmír je plný dobra, že je všudypřítomné, máte pevný základ, na kterém můžete založit své tvrzení a prokázat moc dobra.

10. Nemůžeme být odděleni od nekonečna dobra. Je tedy pravdou, že když přestaneme být k jeho přítomnosti negativní a přestaneme věřit ve zlo nebo v nemoc – a přestaneme trávit drahocenný čas mluvením o nich – a dovolíme pravdě, aby zaměstnávala naše myšlenky, že vše je dobré, projevujeme dobro a nic než dobro. Přítomnost je atribut. „*Může se někdo schovat na skrytá místa, abych ho neviděl?*“ praví Hospodin. „*Nenaplní se snad nebe i zemi?*“ - Jeremiáš 23:24

„*Kam bych odešel před tvým Duchem, kam bych utekl před tvou tváří? Vystoupím-li do nebe, tam jsi. Ustlám-li si lože v pekle, aj, tam jsi. Vezmu-li si křídla jitřní oblohy a budu-li bydlet na nejzazších končinách moře, i tam mě povede tvá pravice a tvá pravice mě podrží. Řeknu-li: Jistě, tma mě přikryje, i noc bude kolem mě světlem. Ano, tma se před tebou neskrývá, ale noc svítí jako den; „Tma i noc jsou pro tebe stejné.“ - Žalm 16, 7-12.*

Ponaučení, které tyto úžasné texty obsahují, je pravda, že se od Boha nemůžeme odchýlit; když jsme v nejnešťastnějším stavu myšlení, v naprostém popření Jeho ve všech učiněných rozhodnutích - což je duševní tma - když nezůstává ani víra v dobro, ani paprsek světla není patrný v myšlence, i tehdy je světlo Jeho přítomnosti uvnitř, kolem a nade vším.

Toto učení podporuje naši vědu a dokazuje, že duch pravdy se nemění ani nemění slovy, myšlenkovými zvyky ani falešnou vírou. Nemění se ani se nepřizpůsobuje naší chybné interpretaci. Cesta k realizaci moudrosti Ducha nebo věčného života je pravdivá interpretace jeho, sebe sama a jeden druhého.

Dokud je naše vědomí založeno na příkladu, nevnímáme princip a tvoříme si chybné závěry; nebo, pokud je založen na těle, nevnímáme Ducha a své skutečné já, a proto si o sobě vytváříme chybné závěry tím, že bereme formy za skutečné.

Když je tedy příklad vymazán nebo tělo přítele odloženo, vše, co jsme milovali, je pryč. To je zármutek. Plodem negace je zatemněný duševní stav; kdokoli ignoruje Ducha kvůli tělu, ignoruje sebe kvůli oděvu. Toto je písčítý základ, na kterém, pokud stavíme, dospějeme k zpusťování a zármutku. Absolutní přítomnost nemůžeme pochopit skrze negaci. „**Kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že On je.**“

11. „**V Něm byl život a život byl světlem lidí.**“ - Jan 1:1-4. Slovo pronášíme slovy: „*Bůh je náš život a nemáme jiného. On je zdrojem a pramenem veškeré moudrosti.*“

„*Neboť u tebe je pramen života a v tvém světle spatříme světlo.*“ - Žalm 10:26:9. Žijeme-li v pozitivním potvrzení neboli neustálém uznávání dobra, začneme vidět tak, jak vidí Duch. Tím, že si pro sebe nárokujeme opak Nekonečného Ducha, myšlenka, která je kanálem, skrze který Duch vyjadřuje, mu popírá projev; to je slabost.

12. Bůh je moc. „*Každá duše nechť je podřízena vyšší moci, neboť není moci kromě Boha. Moci, které existují, jsou ustanoveny Bohem.*“ - Římanům xiii:1. „*Neboť z Něho, skrze Něho a k Němu je všechno, jemuž buď sláva navěky.*“

Když tvrdíme, že je nedostatek čehokoli, co Duch obsahuje, ignorujeme přítomnost toho, po čem toužíme, a popíráme jeho projev prostřednictvím kanálu myšlenky; proto neprojevujeme to, co máme v Bytí.

„Bůh je láska a kdo miluje, naplňuje zákon.“ „Milujme se navzájem, neboť láska je z Boha a každý, kdo miluje, se narodil z Boha a zná Boha.“ - 1. Janův list, iv:7.

Myslíme-li láskyplné myšlenky a milujeme své bližní jako sebe samé, Bůh přebývá v našich myšlenkách a projevuje se v nás. *„Podle toho poznáváme, že v Něm zůstáváme a On v nás, že nám dal ze svého Ducha.“* A poznali jsme a uvěřili jsme lásce, kterou nám Bůh dal. *„Bůh je láska; a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“* *„V tom je naše láska zdokonalena.“*

Lásku Ducha dokazujeme svým myšlením, tím, že o Duchu vydáváme svědectví a pravdivě o něm mluvíme; tím je naše moudrost zdokonalena.

13. Bůh je moudrost; nepopírejte tedy myšlenkou, slovem ani skutkem, že moudrost je ve vás, kolem vás nebo v každém okamžiku. Na všech svých cestách uznáváje vlastnosti Nekonečného Ducha a on vás povede k veškeré moudrosti.

„Moudrost je to nejdůležitější; proto si osvojte moudrost a ze všeho, co máte, si osvojte rozumnost.“ *„Vyvyšujte ji a ona vás povýší; nebuďte moudří sami ve svých očích.“* - Přísloví xiv:7. *„Nevíte, že jste chrámem Božím a že ve vás přebývá Duch Boží? Moudrost tohoto světa (smyslů) je u Boha bláznovstvím.“*

„Odkud tedy pochází moudrost a kde je místo rozumnosti? Bůh rozumí její cestě a zná její místo.“ *„Hle, bázeň (láska) Hospodinova, to je moudrost; a odvrátit se od zlého je rozumnost.“* - Jób XXIII:20, 23, 28.

Veškerá moudrost je obsažena v tichu, ale ona navždy odmítne odhalit svá tajemství těm, kteří popírají její přítomnost. Ten, kdo si bere moudrost za svou nevěstu, ji musí uznat před a nad veškerou existencí. Toto je cesta k rozumnosti.

14. Jakmile si uvědomíme tyto ústřední pravdy, pokud je praktikujeme a staneme se činiteli slova, a ne jen posluchači, protrhneme závoj smyslového klamu. Jakmile si uvědomíme skutečnou přítomnost, je tu osvobození od strachu: když jsme přítomni v Duchu, jsme nepřítomni v liteře; když jsme ve víře, jsme osvobozeni od pochybností. Nedovolte, aby okolnosti ani zdání odvrátily vaši myšlenku, ani aby vás nezpůsobily, abyste neuznali tichou Bytost, která nikdy není nepřítomná a podpírá vás.

Nepodílejte se na okolnostech, které vás obklopují, tím, že věříte, že nad vámi mají moc. Když se v myšlenkách držíte pravdy, vědomi si Nekonečna, bez předsudků nebo averze k nemoci nebo okolním okolnostem, překonáte je a budete schopni jít vpřed a uzdravovat ostatní. Každý, kdo věří, skrze porozumění bude činit věci, které jsou slíbeny. Dobře si prostudujte první tři lekce; poskytují základní pravdy pro plné pochopení a demonstraci vědy.

15. Myšlenky, které představují Boha a jeho plody, jsou dobro, celistvost, pravda, láska, spravedlnost a harmonie. To, co se projevuje, je celek Nekonečného Ducha. Pokud tedy nebudeme s omylem sympatizovat a budeme k němu mít odpor, budeme schopni pozvednout ty, kteří hledají pomoc, z nevědomí k vnímání pravdy.

Pouze světlo pravdy může zahnat temnotu nevědomosti a její následky. Nemějte společenství s neplodnými skutky temnoty (nevědomosti). „*Ale spíše je kárejte*“ znamená nesympatizovat s chybou v příkladu, ale vymazat ji a už na ni nemyslet, obrátit se k principu a podle něj konat příklad.

Přizpůsobit své myšlenkové návyky Nekonečnému je pravý prostředek k tomu, abychom sami za sebe mluvili slovo. Je to pohoda, a ne neklid. Je to řád, a ne nepořádek. Je to harmonie, a ne neharmonie.

„*Je to promlouvání k nám samotným v žalmech, hymnech a duchovních písniích.*“ Zpívat a tvořit melodii v našich srdcích k Pánu, abychom vše přizpůsobili dobru, znamená stavět na skále neměnného. „*On je skála, jeho dílo je dokonalé, neboť všechny jeho cesty jsou soud. Bůh pravdy bez nepravosti, spravedlivý a přímý je On.*“ - Deut. 132,1:4.

Spravedlnost je tou vlastností Nekonečného Ducha, kterou projevuje ve všech svých cestách a projevech; a spravedlnost Ducha je podle pravdy.

Spravedlnost každému přiznává, co mu náleží. **Soulad s pravdou je spravedlností vůči Bohu; říká, jak si myslíte, taková bude s vámi existence; neboť je podřízena myšlení.** Duch říká, představte mě ve svých závěrech a pochopíte ten pokoj, který převyšuje chápání. **„Jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno.“**

16. Standard božské vědy se stane standardem lidstva. Všichni se probudí k pravdě, že neexistuje nevyléčitelná nemoc ani zlo; že existuje léčivý balzám pro všechny. Praxe pravdy vymaže všechny omyly a neharmonii.

Když děti Boží poznají, co jsou, budou si klást tyto otázky: je toto rozhodnutí nebo závěr podobné vlastnostem Nekonečného Ducha – je to pravda o Nejvyšším? Pokud ano, je to spravedlivé a správné. Reprezentuje mé rozhodnutí, nebo zkresluje všudypřítomné dobro prostupující osobu nebo věc, na kterou myslím? Spravedlnost k Bohu je královská cesta, která vede k míru na zemi a dobré vůli k lidem. Tak vládne laskavost.

17. Duch je milosrdenství. **„Neboť jeho milosrdenství je k nám velké.“**
„Neboť milosrdenství Hospodinovo trvá navěky a vše, co trvá navěky, je síla.“

„Slábnoucím dává moc a těm, kdo nemají sílu, rozmnožuje jejich sílu. Ale ti, kdo doufají v Hospodina, obnovují svou sílu, vznesou se na křídlech jako orli, poběží a neunaví se, budou chodit a neumdlí.“ - Izajaš 11,29–31.

Doufat v Pána znamená s dokonalou vírou potvrdit sílu Ducha pro sebe i pro sebe navzájem a nepovažovat se za slabé.

18. Duch je dokonalý. **„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích.“** Tento příkaz by nebyl dán, kdyby jej nebylo možné naplnit. V plném vědomí pravdy je vše směřeno s Duchem. Vnitřní význam slova zvedá závoj klamu z chápání a tím se odhaluje dokonalost všech věcí. Neboť to, co je pouze zdánlivé, mizí v přítomnosti pravdy, jako světlo rozptyluje tmu.

Studium a aplikace této lekce, přidané k předchozím, vás dále povede po přímé a úzké cestě, která vede k moudrosti a moci, abyste mohli vytvářet správné příklady a harmonické vyjádření.

Když je výpočet podle Ducha, nepřipouští žádnou nepřesnost závěru. Tento systém nepřipouští nevědomost ani negaci Ducha nebo Boha. Nepřipouští pochybnosti ani nerozhodnost, což je slabost. Nepřipouští zvrácenost, sebevědomí ani egoismus. Neboť je-li rozpoznána veškerá moudrost Ducha neboli Mysli, porozumění osvětluje mentalitu a existenci; to je konec tmy. Každý, kdo kráčí cestou moudrosti, získává vědomí syna Božího. „*Kdo zvítězí, zdědí vše; a já budu jeho Bohem a on bude mým synem.*“ - Zjevení 21:7.

SLOVA UZDRAVOVÁNÍ

Aby účinnost Modlitby nebo slov uzdravování nebyla zničena smyslovým viděním a falešnou vírou, připravte se pronést následující slova vstupem do komůrky ticha (v myšlenkách a vědomí) v přítomnosti neviditelného, neosobního, moudrosti-Ducha neboli Mysli.

Když jste zavřeli dveře smyslovému vidění a víře, uznejte přítomnost Boha a veškerou Jeho dobrotu, oblečte si celou zbroj Pravdy pro každého a všechny a začněte poučovat svého pacienta v pravdě.

Drahá sestro nebo bratře; veškerá víra v nemoc je falešná, protože zkresluje bytí. Pocit nebo zdání, které bylo nazýváno bolestí nebo nemocí, je důsledkem nebo protikladem omylu víry a falešná víra není nic.

Jste v nekonečném Duchu neboli Mysli, jedno se vší dobrotou; jste dobří, pokojní, harmoničtí, neboť Bůh je váš život, podstata a moc. Víra v nemoc je falešná, protože není založena na neměnném principu života, lásky a pravdy, který je základem existence. Nemůžete být nemocní, protože být znamená být nestvořený, jedno s Bohem Otcem; vlastníte tedy vše, co si přejete projevit, totiž: život, lásku, pravdu, moudrost, spravedlnost, víru, sílu; neboť Duch Boží a pravda, která osvobozuje, je vždy ve vás a vy v něm.

Nemůžete být nepřítomni v dokonalosti. Buďte dokonalí, znamená znát pravdu, že váš Nebeský Otec je ve vás a vy v Něm a v Jeho přítomnosti je navždy potěšení; proto jste v této době celiství, úplný, nic vám nechybí, absolutně plní míru a harmonie. A tato pravda není nepřítomnost, ale pozitivní a věčná přítomnost, od které se nemůžete oddělit.

LEKCE IX.

PRAXE PRAVDY

1. V předmluvě této knihy jsme vám řekli, že být uzdraven znamená duchovní a normální stav, který vyjadřuje vědomí jednoty a celistvosti. Duchovní a normální stav je stav podobný Nekonečnému Duchu, s nímž jsme jedno. Abychom mohli projevit a realizovat harmonii Ducha, máme získat poznání toho, kým jsme, a vědět, že se navždy zabýváme trvalým a skutečným, a nikoli pomíjivým a přechodným.

2. Jednota neboli celistvost znamená jednotu se vším, co je, a vše, co je, je to, z čeho všechny věci pocházejí. To, co je projevené a zjevné, je v tom, co se projevuje a zjevuje. Proto vždy existuje jednota mezi Stvořitelem a stvořeným. Pochopení a správné vnímání dává realizaci této pravdy. Den za dnem vnímáme stále více a více první a konečné pravdy, aniž bychom ji tvořili; to, co vnímáme, je to, co je věčné a je Stvořitelem a Tvůrcem všech věcí.

3. Znat pravdu, že jsme jedno s Celkem neboli Duchem Svatým, znamená vědět, že jsme jedno se vši dobrotou; Nepopírat, negovat ani jakýmkoli způsobem odmítat tuto všeobjímající pravdu, ale potvrdit ji myšlenkou, slovem a činem, to je velké dílo, které leží před námi. Ujistění přináší uvědomění, neboť je slovem pravdy a života; je vrcholem absolutního vědomí, nad pokušením a smyslovým klamem, a zjevuje nám, že jsme nadřazeni času, místu a okolnostem.

Ti, kdo si tuto pravdu uvědomí, se obrátí od temnoty ke světlu, od zdánlivého ke skutečnosti, od nemoci k pohodlí, od strachu a jeho muk k lásce a její blaženosti, od nelaskavosti ke spravedlnosti, od pochybností k víře, od falešné víry k poznání, od pokušitele k Bohu, v němž a skrze nějž všichni žijí: „*CHLÉB ŽIVOTA*.“

4. V myšlenkách mnohých se může vynořit otázka, zda je možné kdykoli a na všech místech povznést se nad prostředí, okolní podmínky a okolnosti? Na tuto otázku může správně odpovědět ten, kdo ji klade, a to vnímáním toho, co je Bytí. Nezapomínejme, co je Já; všichni vědí, že jsou, ale nevědí, co jsou. Tuto lekci je třeba naučit se pouze lpěním na pravdě s božskou neochvějností. Nezapomínejme, že prostředí, podmínka a okolnost jsou účinky – nikoli příčina, zatímco vy jste příčina – nikoli důsledek, a že účinek nemůže obklopovat, podmiňovat ani omezovat příčinu; ani to nikdy není jinak.

Každý, kdo má oko k vidění, uvidí, že nebyl, ani nemůže být obklopen ani omezen věcmi času a smyslů, a že víra, že mohou být nebo byly, je falešná; a je to to, co zatemňuje intelekt a zahaluje ho před porozuměním a brání pravdivému pojetí a dokonalému projevení Já. Jsme vždy nadřazeni svým projevům, stejně jako je příčina nadřazena následku, Bůh přírodě nebo Stvořitel stvoření.

5. Pravdivý výklad je správné vnímání Ducha a jeho projevu. Vnímá následek jako následek a příčinu jako příčinu. Je základem pravdivého slova, spravedlivého a správného jednání a dokonalého projevu neboli těla. Záchrana z omylu je skutečně spása.

První prací, kterou je třeba vykonat v rámci přípravy na správný výklad, je vymazat falešnou víru; prostřednictvím této primární práce si uvědomíte, že jste nadřazeni všem následkům nebo viditelnému vesmíru. Nyní máte pochopit, že považovat se za nadřazené všem projevům znamená držet se pravdy; a myslet na druhé, stejně jako na sebe, znamená myslet na ně pravdivě.

6. Má se to chápat tak, že když se držíme pravdy, můžeme ovládat své myšlení a být lhostejní k okolním okolnostem? Toho lze dosáhnout pouze systematickým a správným mentálním tréninkem v Božském myšlení, přizpůsobením myšlení principům. Správným zvykem myšlení, cítění, slov a skutků se účinek myšlení stává harmonickým a dosahujeme míru, na zemi – v těle – stejně jako v nebi – v Duchu.

Držíme-li se v pravdě, uvědomujeme si skutečnost a nejsme jí ani jejími účinky znepokojeni. Dokud neovládáme své myšlenky Duchem Pravdy, nadržíme se tam, kam nás Bůh postavil.

7. Pokud máme mylné přesvědčení, jako je závist, předsudky, nenávist atd., stavíme se pod ně, neboť tomu, v co věříme, tomu odevzdáváme své myšlenky jako služebníky. „*Nevíte, že komu se vydáváte do služeb, jste služebníky toho, koho posloucháte, ať už hříchu k smrti, nebo poslušnosti ke spravedlnosti?*“ – Římanům vi: 16.

Pokud zjistíte, že silou takzvaného zvyku myslíte a uvažujete ve prospěch víry v hřích, nemoc a smrt, závist, předsudky, nenávist atd., nebuďte odrazeni, ale popřete a vymažte tuto myšlenkovou linii tím, že budete myslet, mluvit a projevovat jejich opak. Myslete a projevujte spásu – a ne hřích, zdraví – a ne nemoc, život – a ne smrt, spravedlnost – a ne závist, lásku – a ne předsudky, pravdu – a ne nenávist; tímto jednáním sloužíte Bohu, Dobru a vytváříte žádoucí podmínky. Věda o Bohu je také vědou o Dobru, jejímž zákonem je láska.

„Co člověk zaseje, to sklídí.“ Jeho myšlenkový zvyk se projevuje v těle; sklízí v manifestaci to, co myšlenkou zaseje do mysli; současná myšlenka přinese své ovoce v pravý čas. Ti, kdo chtějí být osvobozeni od omylu, musí být ochotni, aby omyl zmizel z jejich mentálního vidění; musí být ochotni nevěřit v omyl, pak si tento postoj udržet a nemyslet na omyl. Poučení o odpuštění je důležité pochopit. Získat porozumění znamená zbavit se omylu.

8. Víra v nevědomost – tedy ta, která ignoruje ducha při rozhodování – se snaží sloužit následkům – tomu, co je viditelné. Ale poté, co poznáme Ducha a to, že vše, co je, je Duch a Dobro, protože neexistuje žádná jiná příčina stvoření nebo projevu, sloužíme pouze jednomu pánovi; a rychle přecházíme od falešných rasových přesvědčení a jejich následků k pravému poznání a míru. Tato změna, i když je náhlá, je účinná.

Někteří lidé říkají, že se bojí opustit víru v realitu hříchu, nemoci a smrti ze strachu, že by je mohly postihnout, a proto se bojí nebát se.

Je psáno: „*Bůh vám nedal ducha strachu*“ s jeho mukami. Dal vám ducha dokonalé lásky s její blažeností, která, když je rozpoznána, uposlechnuta a projevena, zahání strach. Když setrváváme v této pravdě, kterou nám Bůh dal, vzdáváme se falešných přesvědčení ve strachu pro Jeho lásku a pravdu. Ten, který božsky projevil trpělivost, zatímco trpěl, řekl: „*Věci, kterých jsem se bál, na mě přišly.*“

Začněte svou práci v místě a stavu, ve kterém se nacházíte, tím, že si pomyslíte a řeknete: Nebojím se, není se čeho bát. Duch Dobra je všudypřítomný; je to život, láska, moc, víra nebo podstata, je to vše, co potřebuji a chci. Miluji pravdu a jsem v pravdě a z pravdy, která je nebojácná a svobodná.

9. Necht' je vaší myšlenkou, že Nekonečná Dobrota, ve které žijete, vás v každé hodině podporuje, vede a dává v každé potřebě. Snažte se, aby vaše myšlenky byly láskyplné a laskavé ke všem lidem a všemu, a budou podobné Tomu, který dává a... udržuje vše, co žije.

Pokud se bojíte stáří nebo věříte, že můžete zestárnout, což je důsledek toho, že jste kdysi byli mladí, pak je tento strach založen na víře, že jste smrtelné tělo. Takže se považujete za pomíjivé a prchavé; jelikož je to chybná interpretace a ne interpretace, je to základ strachu a jeho muk; proto se probud'te a nárokuje si pravdu Bytí pro sebe. Věk se vás nemůže dotknout, smrt k vám nemůže přijít.

„Duch se nikdy nenarodil; Duch nikdy nepřestane být; Nikdy nebyl čas; Konec a Počátek jsou sny! Nezrozený, nesmrtelný a neměnný zůstává Duch navždy; Smrt se ho vůbec nedotkla, ač se jeho dům zdá být mrtvý!“

Můžou takoví i nadále říkat: „*Obávám se – pochybuji – že jsem podroben hříchu, nemoci a smrti? Může to, co trvá navždy, být podrobena symbolu života?*“ Řeknete ne, navždy ne! Pokud se tedy rasová víra projevuje v těle ve formě nemoci, je to z důvodu, že si nejsme vědomi pravdy o sobě; proto nejsme aktivní v pravdivém myšlení.

10. Nemoc a bolest jsou, takříkajíc, vždy důsledkem; jsou tedy podrobeny nám; a to se projevuje pravdivým myšlením a prokazuje se, že nemoc neexistuje. Kde není strach a negace, tam není ani bolest. Když se objeví zdání bolesti, pokud nepochybujete, tato pravda vás uzdraví; mluvíte rychle slova života a pravdy a dokážete její nadvládu a svobodu.

Kristus řekl: „**Neodporujte zlu.**“ Pokud někdo přijde do mého domu nebo na pracoviště s nedorozuměním ohledně nějaké obchodní záležitosti a je rozzlobený a zvrácený a nechce uvažovat, nemám se bránit jeho urážkám?

„*Mírná odpověď odvrací hněv.*“ Všichni uznávají, že hněv je omyl; pokud se na omyl setkáte omylem, je to slepý, který vede slepého, oba padnou do jámy. Pravda je síla a harmonie; Pokud tedy čelíte hněvu stálými, neochvějnými myšlenkami, slovy a skutky pravdy, pak jste takto egocentričtí, váš duševní stav je nadřazen stavu hněvu a je pánem stavu hněvu. Pokud vás jeho projev pohne k hněvu, tím si jeho projev přivlastníte a tyto dva stavy jsou jedním. Proto jste činitelem toho, co odsuzujete.

11. Ať už je vaše zaměstnání jakékoli, pravda platí pro všechny stejně a je lékem na všechny chyby. Nenechte se prací znepokojovat ani trápit; můžete jí v tom zabránit tím, že si budete myslet, že čím více se trápím a trpím, tím méně jsem schopen vykonávat a vytvářet žádoucí podmínky; že síla a soustředění, které jsou nezbytné pro dokončení práce, se vynakládají na starosti a trápení; proto řekněte, že není důvod k obavám a trápení, že si přejete dělat to, co děláte, a že jste šťastní.

Pokud takto potvrdíte a věříte, vaše práce se stane potěšením a starosti ustanou. Požehnaní jsou ti, kteří takto mluví a jednají, skrze svá slova a skutky. Čas strávený v starostech a úzkostném myšlení nese hořké ovoce, neboť během takové doby je myšlení (kanál vyjádření) zaneprázdněno zvráceností a negací Ducha; takové myšlení je prázdné od principu a života, což plodí jeho vlastní nesoulad, protože není v souladu s Duchem, který je veškerým principem a životem, ani podle něj.

Duch se projevuje řádem a zákonem. Jeho myšlenka je živoucím obrazem sebe sama; jeho slovo je formou nebo symbolem jeho myšlenky. Nemá úzkost ani starosti; strach, úzkost, hledání chyb jsou důsledky sobectví nebo vlastní touhy; v přítomném okamžiku, hodině nebo dni je dostatek práce, kterou je třeba vykonat, aniž bychom mysleli na zítřek nebo se báli budoucnosti. „*Dost má každý den svého zla.*“

12. Stavíme-li most, loď nebo jakoukoli stavbu, nejprve se dokončí plán stavby a poté se stavitel krok za krokem řídí tímto plánem k jejímu dokončení. Každý den přináší svou povinnost nebo novou část díla, která ho posouvá dále na cestě k dokonalému celku; a dnešní práce je přípravou na zítřejší práci. Žádná úzkost nemůže dílu pomoci, urychlit jeho dokončení ani změnit plán. Pokud je náhodou jakákoli část stavby zničena, žádná úzkost nemůže pomoci s jejím nahrazením; Práce musí být vykonána znovu a vše, co lze udělat, lze lépe vykonat bez úzkosti a strachu než s ním. Stejně tak může každý jednotlivec demonstrovat problém života.

Když pravdivé myšlení nahradí omyl a poznání nevědomosti, účinky nevědomosti zvané nemoc, zármutek a potíže se rychle rozptýlí.

13. Někteří lidé svědomitě říkají: „*Cítím, že si nejsem schopen pomoci sám; nedosáhl jsem pravdy, ale věřím, že bych k ní mohl dosáhnout a žít život, kdybych byl v takové situaci, jako někteří jiní atd..*“

Drazí přátelé, nebuďte odřadění, i když jste se tisíckrát pokusili žít život a zdálo se, že selháváte; veškeré úsilí je úspěchem v motivu. Nedělejte si starosti se svou situací – buďte ochotni začít svou práci ve svém současném prostředí, neboť nyní víte, že nejste podrobeni žvlům, podnebí, okolnímu prostředí, dědičnosti ani ničemu smrtelnému; neboť nesmrtelný nemůže být podroben smrtelnému.

„*Nikoli, ve všech těchto věcech jsme více než vítězové skrze Toho, který nás miloval.*“ *Jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani výška, ani hloubka, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“

Kristus Ježíš, což znamená Bůh s námi. Přijměte si tuto pravdu tím, že tento postoj potvrdíte myšlenkou, slovem i skutkem, a osvobodíte mentalitu od rasové víry. Pokud se vrátí staré myšlenkové návyky, mějte na paměti s obnoveným úsilím, jakého jste Ducha a že Nekonečný Duch je vše, co je nad vaší individualitou. Proto služte jednomu pánovi, mějte jednoho vůdce, jednoho otce nebo rodičovského zdroje.

Ti, kdo chtějí být osvobozeni od modlářství, se musí postavit nad porušitelné, do neporušitelného a nehýbat se z této pozice. Přestaňte se snažit žít se slupkami tím, že se podřizujete účinku. Ti, kdo chtějí povstat z mrtvých – z formy-zdání-masky atd. – k vědomí věčného života s Bohem, musí pevně stát v této výšině pravdivého postavení, to, které nám dal Bůh.

14. Pokud máte ve zvyku říkat, že jste citliví, negativní a vnímaví k okolí a k vlastním chybám v myšlení nebo chybám jiných a že se musíte nacházet v určitém fyzickém prostředí, abyste byli šťastní, je to jiný způsob, jak říct: Jsem podřízen těm něj-vnější účinkům, a proto jsem na nich závislý pro život a mír; to je kladení věcí a podmínek mezi vás a Boha neboli Dobro.

Opravdové štěstí, síla, poznání a moc pramení z toho, že nemáme jiného Boha před námi. To je pravda z toho důvodu, že jsme ideou – neboli slovem – které bylo před počátkem, které bylo u Boha a které bylo Bůh. Proto když mezi sebe a Boha klademe účinky, náš falešný postoj v myšlení je naším utrpením.

Pochopit a uvědomit si, kým jsme, je věčná svoboda. Dokud se neuznáme jako nad podmínkami a pevně se jich držíme svým myšlením, neuvědomíme si nebo nemůžeme uvědomit, kým jsme, a nebudeme mít svobodu od nevědomosti, která je falešnou interpretací.

Pokud musíte mít určité podmínky, vězte pravdu, že jste tvůrcem svých vlastních podmínek a prostředí; že jsou to vaše myšlenky a přesvědčení, které podřizujete podmínkám a falešným interpretacím druhých nebo je nad ně stavíte.

Pokud věříte, že myšlenka na jiného je příčinou vaší nemoci, pak se postavte do svého pravého postavení, jako jednota s Nekonečnou dobrotou, nad veškerým omylem, a vezměte s sebou osobu, o které jste se domnívali, že je příčinou vaší nemoci.

Každé tvrzení, které je opakem Ducha, je popřením jeho přítomnosti a je také negací našeho božského dědictví, kterým je věčný život s Bohem-Dobrotou, neboť toto je věčný záznam.

15. Slyším myšlenky tisíců, které se z ticha ptají: Můžeme se udržet v tomto vysokém postoji Nekonečné Dobroty, zatímco jsme v jejím opaku, v této světské sféře? Když považujete ducha Nekonečné Dobroty za jediného Ducha a Přítomnost, který je vší mocí, vší dobrotou, vší láskou, vší pravdou, vším životem, vším, co je, jste ve vysokém postoji Ducha, vystoupili jste na horu, kde veškerá falešná víra a její účinek jsou vnímány pouze jako falešná víra a zdání, nad kterým máte plnou kontrolu.

Nevědomost je příčinou veškerého utrpení a poznání a pravda jsou jejím lékem. Když zaujmeme stanovisko pravdy, což je stanovisko poznání, jsme schopni vymazat falešnou víru tím, že udeříme na kořen omylu v našich vlastních duševních podmínkách.

Je to smyslové vnímání, neosvícené duchovním vnímáním neboli pravdou, které nás činí vnímavými k omylům, problémům a neharmonii a vede nás k potvrzení, že jsou naše a skutečné. Měli bychom být spokojeni s tím, že to, co prohlašujeme za své, patří nám, a protože nemáme žádnou moc ani podstatu kromě Boha, měli bychom být opatrní, co prohlašujeme, neboť není prospěšné činit si nárok na to, co nám Bůh nedal, a tak popírat to, co dal a čím On je.

Ti, kteří se tedy rozhodnou neshromažďovat poklady omylu, problémů a neharmonie, ale že jejich poklady budou sestávat ze skutečného a věčného a z ničeho jiného než ze skutečného a věčného, budou věrní v praktikování pravdy a ochotni popřít veškerý omyl.

16. Dáme-li ve svých myšlenkách prostor slovu předsudku pronesenému někým jiným, nasloucháme a ono v nás přinese své ovoce.

Jedna učitelka božské vědy nedávno řekla své třídě, že pokud by kdykoli okolnosti vyžadovaly, aby naslouchali výrokům předsudků, závisti, zloby atd., měli by říct: „*Má duše to neslyšela.*“

Co odmítáme připustit v duši – nebo dokonce v myšlení – jsme neslyšeli; tak je každý omyl odmítnut.

Jestliže je tedy tvé oko upřeno k pravdě – celé tvé tělo bude plné světla.

Mentalita, která se snoubí s vědomím Ducha, ví, že je světlem světa, a nechá své světlo zářit tak, aby Duch byl projevený nebo zjevný. Žádné zlo nemůže postihnout toho, kdo nevidí zlo. Ti, kdo naplňují královský zákon, neodporují zlu, neboť nevidí žádnou moc v tom, co se nazývá zlem; dobro je nekonečné, neznají nic jiného než dobro. Mnozí si při čtení této lekce tiše kladou otázku: Co mám dělat s tím, co vidím? Nevidím nic než zlo, omyl a utrpení. Odkud přichází - kam jde, tento zjev, zvaný zlo a utrpení? Jistě vím, co vidím před sebou.

Drazí přátelé, víte, co vidíte před sebou? Odkud přichází, kam jde? To dokazuje, že nerozumíte tomu, co vidíte. To, co vidíte, není poznání, ani to není zdroj poznání. Proto vám to nemůže sdělit poznání. Existuje pouze jeden zdroj, kterým je veškeré poznání. Věda nebo pravda je přesné poznání a nemůže existovat přesné poznání, kromě poznání trvalého a neměnného, které je navždy neviditelné.

Je na nás znát zákon stvoření a pravý vztah Stvořitele ke stvořenému; je na nás znát Příčinu a následek; toto poznání nespočívá ve vidění omylu; takže pokud nevidíte nic jiného než zlo, omyl a utrpení, nevidíte to, co je jako symbol poznání, nebo dokonce stín pravdy. Je-li světlo, které je v tobě, tmou, jak velká JE tato tma; poznání se neodhaluje skrze vidění omylu.

Princip matematiky se neodhaluje chybou v problému; princip nevnímáme, dokud se od omylu neodvrátíme. Bůh se neodhaluje chybami svých dětí.

Boha nevnímáme a neprojevujeme, dokud se od omylu neodvrátíme k Bohu. Zákon lásky se v nás neprojevuje, zatímco rozpoznáváme nenávisť projevující se v druhých. Veškeré hořké ovoce je produktem falešného vidění a víry neboli chybné interpretace.

Duch vnímá svou vlastní pravdu; a pro čistého je vše čisté. Proto je nemožné získat poznání z omylu, v omylu nebo omylem, nebo dokonce z následku, v následku nebo následkem.

17. Ti, v nichž je odhaleno vnitřní oko, vnímají, že jelikož je pocit následkem, je to něco, co má být chápáno a ovládáno dokonalou myšlenkou, jejím zdrojem, a nemá být považováno za příčinu; proto se nebudou bát, když se objeví bolest nebo utrpení.

Praktik vědy o Nekonečném Duchu neboli pravdě má při léčení chyby celého světa, které musí vymazat nebo napravit. Před osmnácti sty lety se Židé prohlašovali za Boží děti, protože byli potomky Abrahama; založením svého závěru na fyzickém dokázali, že nechápali plný význam svého tvrzení. Lidé světa stále prohlašují, že jsou Božími dětmi a potomky formy, země nebo těla.

Tato víra v materialitu, která je kořenem veškerého modlářství a utrpení, by měla být popřena v myšlení, slovem i skutkem. A toto je naše metoda nápravy falešných rasových přesvědčení.

Pravda je naším lékem na veškeré utrpení a v žádném případě nemoci nebo nepohodlí, které nás postihne, nenabízíme žádný jiný.

18. Jaké jsou důkazy pravdy? „*Tato znamená budou provázet ty, kdo uvěří: v mém jménu budou vyhánět démony, budou brát do rukou hady, a vypijí-li něco smrtelně nebezpečného, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce a ti se uzdraví.*“

Ten, který byl pánem všech stavů, který znal možnosti lidstva, řekl: „*Kdo věří, bude činit věci, které já činím.*“ A apoštolové, podle Skutků apoštolů, mohli uzdravovat až do vzkříšení mrtvých.

Věda o Bohu je absolutní matematika. Ti, kdo si přejí, ji mohou demonstrovat a dokázat. Pravý praktik bude podávat pravdu všem přesvědčením o nedokonalosti. Uzdravovat znamená projevovat pravdu v těle. „**Ten, kdo vzkřísil Krista z mrtvých, oživí i vaše těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.**“ Pravda je lékem a jediným lékem na omyl a nebude s ní dělat kompromisy. Všichni se mohou uzdravit, kdo budou podávat pravdu - bez osobní vůle a touhy, tím, že ji budou myslet, mluvit a jednat. Uzdravování Duchem pravdy je vyhánění omylu mocí Boží a není to království rozdělené proti sobě. Když se Duch pravdy projeví v pacientovi, Bůh je projeven.

Pravda je stejně dobrá pro všechny; čím více tohoto léku dáváme, tím více si jí uvědomujeme. Při léčení nepovažujte pacienta v myšlenkách za tělo, ani nepoužívejte osobní vůli; netužte po zvláštních účincích, jinak to nebude vědecká léčba. Když mluvíme z Ducha a nárokuje si veškeré Dobro pro druhého, naše míra je podle Ducha a je spravedlivá a správná.

Pravdivé prohlášení, pronesené jako Bohem, ničí mylnou víru, která se nepodobá Bohu.

19. V tichu slyšíme ještě jednu otázku, na kterou odpovíme v této lekci. „*Jak zacházíte s lidmi v době, kdy procházejí změnou zvanou smrt?*“ Vědomi si, že naše osobnost nebo osobní přítomnost není silou, která léčí, říkáme pravdu a vkládáme svou víru v Ducha pravdy; tak podáváme živou vodu věčného života. „**Neexistuje smrt, to, co se zdá být přechodné.**“

Takže je odíváme láskou a pravdou tím, že je držíme v jednotě se vší dobrotou. Mluvíme k nim v tichu a říkáme jim, že mají věčný život s Bohem a že se mají podívat do svého nitra, do ducha, ve kterém žijí, a tam najdou Nebe. Že jsou jedno s celým Duchem – přijměte tuto pravdu a vše ostatní bude přidáno.

Pokud se naše sympatie dotýká i přátel, zahrnujeme je do našich slov života a držíme všechny v pravdě. Milý studente, z této lekce jsi důkladně pochopil, co to znamená držet všechny v pravdě.

PŘEDMLUVA K LEKCI X.

EXPANZE DO VĚDOMÍ

V naší první lekci jsme vedli vaši myšlenku k Rodičovskému Zdroji neboli Nekonečné Bytosti a ve všech lekcích jsme vás s ním udržovali v jednotě.

Rodičovský Zdroj chápeme jako Nekonečného Ducha lásky a dobra a že je pro všechny a všechny udržuje stejnou měrou; a ti, kdo hledají, ho najdou, a těm, kdo žádají o poznání tohoto zdroje, bude dáno. Aby se myšlenka mohla rozšířit do plného uvědomění si této pravdy, je nutné, abychom měli víru, že to tak je, a pak s touto vírou mysleli, mluvili a jednali v souladu, bez váhání nebo rozporu. Držte se tedy pevně této všeobjímající pravdy a bez ustání praktikujte pravdu vnímanou den za dnem a z lekce do lekce a uvědomění si jednoty s Bohem korunuje vaše úsilí.

Pravda přináší své uvědomění a přesvědčení ze své vlastní říše, z reality; přesvědčení je jistota, žádné váhání – je to víra, odpočinek, mír.

2. Protože projev Ducha nemůže Ducha pochopit, tj. protože konečné nemůže pochopit Nekonečno, nebo protože to, co je stvořeno, nemůže znát svého tvůrce, je nutné, abychom našli Nekonečný Rodičovský Zdroj a uvědomili si, že jsme s ním jedno, jako to dělal Kristus Ježíš, než budeme moci vidět tak, jak vidí Duch, a pracovat tak, jak pracuje Otec.

„Nebot' kdo z člověka zná věci lidské, než duch člověka, který je v něm? Tak ani věci Boží nezná nikdo, než duch Boží. Ale my nemáme ducha světa, ale ducha Boha, abychom znali věci, které nám Bůh zdarma dal.“

Protože podobné chápe podobné, je nutné, aby ucho porozumění bylo otevřeno tichu – prameni moudrosti – abychom slyšeli nezměnitelnou pravdu, která osvěcuje a tlumí smysly a odstraňuje omezení, která jsme si sami vytvořili, abychom si uvědomili, že jsme uprostřed nekonečného oceánu života a moci, a naučili se myslet tak, jak myslí On.

3. Následující postup pro každodenní praxi je prostředkem, kterým lze rozšířit mentalitu, aby si uvědomila pravdu a splýnula s nekonečným vědomím, které osvobozuje.

Denní praxe přenášení myšlenky z projeveného do neprojeveného, z problému do principu, z následku do příčiny nebo z přírody k Bohu dává osvobození od omezení následkem; proto se cvičte v přemýšlení o tom, jaké by to bylo být přítomný všude ve stejnou dobu, udržující, objímající a prostupující vším, co žije; a být vší mocí, vší podstatou, vším zákonem.

Dnes, včera a navždy stejný. Úměrně k tomu, jak uspějete, pravdivě pochopíte všudypřítomného Ducha a budete odměněni poznáním a mocí. Pak rozšiřte své myšlení za hranice; překonejte veškerou formu do beztvareho a tichého; projděte veškerým časem, staňte se věčností v myšlení, žijte ve všudypřítomném.

Pozdvihněte myšlenku nad všechny výšiny, sestupte pod všechny hlubiny, abyste si mohli představit a poznat Všudypřítomného Ducha a skutečný vztah existující mezi projeveným a neprojeveným; a že vše, co je vnímáno, je obsaženo ve vnímajícím. Takto vnímat a myslet je svoboda, vnímání Boha a pravé poznání. Abychom tedy pochopili sebe sama, je nutné vědět, jací jsme.

Pokud vnímáme sami sebe jako tak úzce spjaté s Nejvyšší Bytostí nebo Rodičovským zdrojem, jako je idea spjata s Myslí, pak můžeme pochopit vše, čím se vnímáme jako a s čím jsme spjati, neboť to, co je neoddělitelné, zná samo sebe a své projevy. Pokud se vnímáme jako Neprojevený Duch, jedno s celým Rodičovským Zdrojem, máme pravdivé chápání sebe sama a Rodičovského Zdroje. Pokud věříme, že jsme projevem, ztvárněním Boha jako paprsku nebo odrazu, chápeme pouze to, co je omezené a dočasné. Proto mluvíme z roviny omezení, a nikoli z roviny vědomí a chápání, protože nerozumíme víc než tomu, co považujeme za sebe.

Kristus je pro nás „*cesta, pravda a život*“ v tom smyslu, že zjevuje pravý vztah „*JÁ JSEM*“ neboli skutečného Já k Bohu. Dokud nezaujmeme své pravé postavení a neudržíme si ho, jako to udělal On, nedostaneme se v myšlení a vědomí tam, kam nás postavil Bůh; ani nemůžeme prokázat Pravdu tak, jak ji prokázal Ježíš.

Proto ti, kdo věří ve své spojení s Bohem, budou posvěceni v pravdě a oslaveni v jejím uskutečnění a budou činit věci, které činil Ježíš, tj. osvobození mocí Pravdy. Pokud je motiv správně založen, budete se snažit poznat Ducha, abyste mohli pracovat tak, jak pracuje On.

Tento systém vedení myšlení a jeho rozšiřování do vědomí vyhájí trám z oka a činí ho jediným směrem k pravdě; a duševní konstituce je ozářena jejím světlem a jedinec vystoupí na vysokou horu, jako to učinil Ježíš, a odtud myšlenka, zářivá, protože je pravdivá, proudí (provoněná láskou, která se vztahuje na všechny – která nebere ohled na osobu) k davu dole, který je v temnotě nebo chybné interpretaci; a ti, kdo mají uši k slyšení, uslyší: tj. ti, kdož jsou v porozumění otevření Duchu, znají myšlenku Ducha, a v těch, kdož věří, že hmotný vesmír je rovinou příčiny, a kdož proto sedí ve tmě a v oblasti a stínu smrti, vynikne světlo, které bude jako hvězda vedoucí mentalitu k jejímu Mateřskému Zdroji-Duchu. Necht' vaše světlo tak září, aby Duch Pravdy, který je v Nebi, mohl být oslaven.

LEKCE X.

MLUVENÉ SLOVO NEBOLI ÚČEL ŽIVOTA VE STVOŘENÍ

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.“

To znamená, že na počátku to, co je, bylo a bylo to u Boha a byl to Bůh; neboli před myšlením a výsledky myšlení to, co myslí a mluví a je příčinou jednání, je a je to u Boha a je to Bůh.

2. Ezoterický neboli pravý význam neboli Božství se chápe tak, že spočívá v pravdě, že tři pravdy jsou takříkajíc podstatné v jedné absolutní Bytosti, aby se mohla projevit. Proto je Bůh, všudypřítomný Duch, probuzeným známý jako Trojice v Jednotě neboli tři v Jednom, což předchází formování mentálních obrazů podobných sobě samému v myšlení.

Duch vnímá myšlenku stvoření v sobě; proto existuje vnímající, vnímání a vnímaná myšlenka a tyto tři jsou Jedno; neboť myšlenka a vnímání jsou v vnímající a předcházejí myšlení a manifestaci. Duch vnímá všechny možnosti ve své ideji, která je zároveň jím samotným. Tvoří první triádu neboli spojení tří, známé Egypťanům jako posvátná Trojice neboli trojúhelník Lásky, Moudrosti a Pravdy; jsou to čistý Duch-Bůh-Otec všeho.

Jinak řečeno, Bůh neboli Duch je Lásky, Moudrost a Pravda; a tyto tři předcházejí myšlení a demonstraci a jsou pro ně nezbytné. Lze to uvažovat takto: Bůh je láska a moudrost je nezbytná pro uvědomění si pravdy, že On je Lásky; nebo lze říci, že láska, znalost pravdy o tom, co je, a znalost své vlastní moci, je moudrost. Proto je moc myslet a tvořit obsažena v Trojici; a z tohoto věčného, neměnného vnímání a vědomí vyplývá myšlení a tvoření.

Všichni znají Trojici jako „*Otec, Syn a Duch svatý*“, což znamená Ducha, Duši a vnímání, že tyto dvě jsou jedno, nebo že tvoří celé Bytí; a díky tomuto vnímání se schopnost myslet projevuje jako myšlenka a skrze božský a uspořádaný způsob myšlení jsou stvořeny všechny věci, které jsou stvořeny – nebo zrozeny.

3. „*JÁ JSEM, který JSEM*“, proto si myslím, je pravdivý závěr. Připočteme k Trojici nebo trojúhelníku její schopnost myslet a máme spravedlnost, která tvoří posvátný čtverec – Dokonalý Celek. To, co dává čtverec trojúhelníku, je tedy schopnost myslet a je spravedlností, takže s jakou mírou měříme, tu máme; a když se v myšlence projeví Láska, Moudrost a Pravda, neboli Otec, Syn a Duch svatý, je myšlenka spravedlivá vůči Bohu a člověku, neboť je jejich obrazem a je projevem božství.

Jelikož všechny věci jsou stvořeny moci myšlenky, je stvoření přesným obrazem nebo důsledkem myšlenky, která jej vytváří; Proto je účinek dokonalou spravedlností vůči myšlence: pokud je tedy myšlenka k obrazu a podobě Boží, účinek nebo obraz je přesným znázorněním Boha – nebo Boha zjevného v těle.

Toto je božský řád manifestace a jaká je myšlenka, takový je i projev; a nikdy to není jinak. Takže vše, co máme v manifestaci, je výsledkem toho, co jsme si mysleli; myšlenka je strom, který plodí sladké nebo hořké ovoce, a ustálené myšlenkové návyky nebo víra určují, jaký bude druh; podle stromu je takové i ovoce. Zobrazení myšlenky je přesná spravedlnost; nikdy nezanedbá svou odměnu neboli plodí svůj druh.

4. Kristus věděl, že je všudypřítomná Trojice neboli Duch. Pokud tedy věříme – chápavě – v „*Pána Ježíše Krista*“, poznáme svobodu, moc a slávu, kterou On věřil. Věřit v Něho je ekvivalentní vnitřnímu uznání pravdy, že jsme nikdy nebyli ztraceni, kromě nižší úrovně mentality, zrozené z falešného výkladu; To je ekvivalentní vnímání, že naše Bytí a že veškeré Bytí je zahrnuto v Božství, v Nekonečném, Všudypřítomném Jednom. Všechny obrazy podobné Bohu jsou výsledkem nebo potomkem této věčné Trojice; proto jsou k myšlení nezbytné tři pravdy: vnímající, vnímání a vnímaná a přemyšlena myšlenka.

Výslednicí Trojice je myšlenka, která je způsobem pohybu, věčný s vnímáním v Trojici. Myšlenka, jakožto prvorozená z Ducha, je individuální, nikoli všudypřítomná, proto působí v čase a místě, ale jelikož je zobrazovací kvalitou nebo moci všudypřítomného, může být rozšířena na veškerý čas a všechna místa.

Existuje individuální a relativní vědomí, které koexistuje s myšlenkou, a podle myšlenky je i toto vědomí; v něm si zobrazujeme Ducha naší myšlenkou; v něm si také zobrazujeme literu naší myšlenkou. Je nezbytné pro rozpoznání demonstrací myšlenky; bez něj bychom nemohli vidět vyřešené příklady ani mnoho demonstrací nebo stvoření ve viditelném vesmíru. Vědět, co jsme v Bytí, znamená znát Pravdu a Život a být schopen myslet myšlenku, která Bytí manifestuje v těle. Vědět, co jsme, znamená být schopen pravdivě pohlížet na naše projevy a vědět, co jsou.

5. Protože existuje pouze jedna Bytost neboli Nekonečno, existuje pouze jeden způsob projevu: symbol tohoto způsobu je zřejmý ve viditelném vesmíru. Pro rozpoznání viditelného objektu jsou nezbytné tři skutečnosti: vidoucí, zrak a viděný objekt. Teprve když přemýšlíme o objektu před námi, který je zobrazen na sítnici oka, jej vědomě vidíme nebo cítíme; tak se myšlení a relativní vědomí, které je prvorozeným z vyšší triády, stává vidoucím na smyslové rovině. Z těchto tří skutečností tedy vyplývá schopnost rozpoznávat hmotné objekty.

Moc myslet je obsažena v Božství a myšlení je jeho prvorozeným; a skrze myšlení rozpoznáváme viditelný vesmír neboli to, co je výsledkem myšlení. Jak Bytí poznává své vlastní v absolutním a dokonalém myšlení, myšlení vidí nebo cítí své vlastní v tom, co je stvořeno. Je jasné, že když vnímáme z roviny Bytí, vnímáme pravdu relativní k vyjádření a v myšlení vyjadřujeme moc Bytí, která je životem a pravdou projevenou nebo zjevnou; Toto je nesení ovoce Ducha. Když vidíme předměty nebo vnímáme viditelné věci, viditelné předměty nebo vnímané věci nejsou ani se nemohou stát příčinou projevu života, pravdy a moci.

I když máme výsadu dívat se na krásné symboly v přírodě, které září životem všudypřítomného Božstva, teprve když je uvidíme jako účinky, nemůže být myšlenka a rozum povznesen do všudypřítomného Božstva, kterým září; ani nemůžeme zjistit a zjevně objasnit plný účel života ve stvoření, a to nesení dokonalého ovoce Ducha.

6. Při řešení matematického problému nejprve vnímáme princip a pomocí myšlenky si tento princip představujeme v mentálním řešení problému; a pokud je myšlenka v každém kroku řízena principem, výsledkem je dokonalé znázornění principu, neboť příklad je pravdivým projevem toho, co je skutečné a věčné. Je to forma nebo obraz beztvarého, ale není to ani život, pravda, ani moc.

Příkladem je symbol myšlenky neboli myšlenky zviditelněné smysly. Mluvená slova jsou symboly myšlenek a jsou to myšlenky zjevené smyslům, nebo lze říci, že formy řeči slouží k tomu, aby myšlenky byly smysly rozpoznatelné. Pokud však při řešení problému princip nevnímáme nebo nechápeme, myšlenka se jím neřídí a tento nedostatek porozumění projevujeme nesprávným slovem a činem a myšlenka a její výsledek nejsou formou ani obrazem principu, ale údajným příkladem je mnoho bezvýznamných značek, které nepředstavují nic, co je, ani pravdu, ani fakt – Boha ani přírodu.

Abychom vyřešili problém života, musíme pomocí myšlenky mentálně přijmout a ve vědomí si představit absolutního a neměnného Ducha; pak tento obraz odrážet v těle a demonstrovat ho slovem a činem, a to, co se odráží v těle nebo je demonstrováno slovem či činem, je symbolem neměnného života a pravdy a září tím, co symbolizuje. Je to zdraví a pohoda, ale není to život, substance ani moc; Je to skutečné, symbolizované a učiněné poznatelným smysly.

7. Nalézt sebe sama v Bytí jako Příčině znamená být schopen vnímat pravdu a demonstrovat problém života s matematickou přesností, podle věčné spravedlnosti – zákona Bytí. Pokud však v našem úsilí vyřešit problém života nedokážeme vnímat a realizovat absolutního a neměnného Ducha, nezobrazujeme si ho ve vědomí myšlenkou a nedokážeme ho reflektovat v těle, ani ho neprojevovat slovem a skutkem.

Pokud věříme, že projevy Ducha jsou příčinou, neboli Duchem, myšlenka je v souladu s touto falešnou vírou a harmonie ztvárnění myšlenky v těle je zničena falešnými závěry založenými na lži. Pak falešná víra, která se projevuje v těle, ve slově i činu, není symbolem života a pravdy, ale jelikož je založena na proměnlivém a porušitelném, jejím symbolem je nemoc a neduh, které neznamenaají nic, protože nepředstavují nic, co je, a jsou bezvýznamnými zdáními.

8. Křest Duchem svatým je poznáním celé pravdy o tom, co je Bytí; jinými slovy, vědět, co je Bytí, znamená žít a koupat se v duchu pravdy – všudypřítomném Životě. Když je Duch Pravdy, který je Utěшитelem, vnímán a projevován, vede ke veškeré pravdě a absolutní svobodě. Když je Božská Bytost zobrazena ve vědomí, víme, co jsou harmonické výsledky, protože jsme je vytvořili. Máme tedy zvážít, že všechny formy v přírodě, vše, co je vidět nebo cítit, jsou symboly věčných idejí, a proto je můžeme nazývat mluvenými slovy, reprezentujícími princip.

Jelikož formy jsou mluvená slova Ducha, formy v přírodě tvoří jazyk nebo mluvená slova Nekonečna; to znamená, že formy v přírodě jsou ztvárněním vnitřního jazyka neboli ideje Ducha. Naše těla jsou symboly myšlenky vyslovené a zviditelněné.

9. Jakmile roztrhneme závoj klamu, víme, že máme svobodu v Duchu pravdy a víme, že hmota nad námi nemá žádnou moc, omezovat nás nebo obklopovat; neboť myslitel je větší než jeho myšlenka, slovo nebo čin. To, co reprezentuje sebe sama nebo bytí, nemůže nás ovládat ani vést; je tedy jasné, že musíme převzít odpovědnost za ovládání našich myšlenek, slov a činů, a tak osvobodit mentalitu od jejích vlastních omezení, což znamená jejích vlastních klamů.

Až se to podaří, budeme schopni vnímat a číst tichý a neviditelný jazyk či ideu, která se skrývá za veškerou přírodou – jazyk, který je před počátkem, tj. před myšlenkou – před vyjádřením. Nejvyšší pravdy neprojeveného se odhalí vnímání toho, jehož duševní stav je očištěn dokonalou myšlenkou – to, co představuje atributy dokonalé bytosti.

Moc vnímat, číst a realizovat univerzální jazyk, který se skrývá za stvořenými věcmi, je nejhlubší intuice, je to Duch, který si uvědomuje svou vlastní pravdu zaznamenanou v knize života. Tento jazyk nemá zvuk, ani není viditelný smysly; je to bezhlučná, neviditelná přítomnost, skrytá v tajné komoře ticha, beztvarého, všudypřítomného Jednoho v absolutní lásce. Toto vnímání či realizace většinou lidstva v jeho současném stavu chápání je možnost netušená, zatímco jinými částmi je vyjádřena tak dokonale, že se vědí, že jsou jako světlo, žijoucí a pohybující se ve světle, s dokonalou vírou ve svou schopnost proniknout do hlubin Nekonečné Bytosti a uvědomit si její realitu. Víra je moc a osvětlení, které proniká tichem a nachází příčinu věcí v Příčině neboli Principu. Chceme-li vysledovat manifestaci k jejímu konečnému vnějšímu projevu, musíme zaujmout své místo v Příčině a začít s uvažováním a vnímáním tam, kde všechny věci začínají, a naslouchat tichu, hlasu Pravdy, a vést jím své myšlenky.

10. Křesťanský mystik Jacob Boehme, osvícený věstec, vyjádřil stejnou pravdu formou dialogu mezi Mistrem a Jeho žákem takto. Žák řekl Mistrovi: „*Jak mohu uspět v dosažení onoho nadmyslového života, ve kterém mohu vidět a slyšet Nejvyššího?*“ Mistr odpověděl: „***Pokud se ti podaří jen na okamžik vstoupit myšlenkou do beztvarosti, kde nepřebývá žádný tvor, uslyšíš hlas Nejvyššího.***“ Žák řekl: „*Je to daleko, nebo blízko?*“ Mistr odpověděl: „***Je to v tobě, a pokud si dokážeš jen na jednu hodinu přikázat ticho svým tužbám, uslyšíš nevyslovitelná slova Nejvyššího. Pokud je tvá vlastní vůle a já v tobě ztichlé, vnímání věčného se skrze tebe projeví; Bůh bude slyšet, vidět a mluvit skrze tebe; tvůj vlastní sluch, touha a vidění ti brání slyšet a vidět Nejvyššího.***“

Uznání všudypřítomného Božstva jako všeho, co existuje, a meditace s klidnou a mírumilovnou myšlenkou o něm je způsob, jak si sami sobě dokázat pravdivost Mistrových slov k Jeho žákovi a povznést se nad vlastní klam. Praktikujte podle rad v předmluvě k této lekci a uslyšíte nevyslovitelná slova Nejvyššího, která říkají, že neexistuje žádné omezení a přesvědčení o omezeních zmizí; neboť omyl se nikdy neobjeví tam, kde je vyslovena a projevna pravda.

11. V tomto bodě naší lekce je zřejmé, že naše práce se skládá z toho, že máme učinit myšlenku, lásku a motiv Ducha naší myšlenkou, láskou a motivem, a tak produkovat plody Ducha – účinky, které jsou v souladu s nejvyšší Bytostí. Každé pronesené slovo má svůj původ v tichém a neviditelném. Každá věc v přírodě má svůj původ v tichém a neviditelném. Každá věc v přírodě je pouze symbolem a stínem této tiché a neviditelné reality.

Moc pravdivého vnímání a myšlení je taková, že ti, kdo mají pochopení vnímat věci takové, jaké jsou, a nazývat je jejich pravým nebo božským jménem, mohou vyvolat účinek nebo jev reprezentující myšlenku spočívající v Nekonečném Duchu neboli Mysli tím, že vnímají a udržují tuto dokonalou myšlenku v myšlení a vědomí.

Jména, kterými jsou formy v přírodě známy, nejsou jejich skutečná a božská jména. Nejsou pojmenovávány podle své reality, ale podle svého vzhledu.

12. Vzor všech věcí je obsažen na Svaté hoře, před vyjádřením; Protože Svatá Hora je Nekonečný Duch neboli Mysl, všechny myšlenky jsou v ní obsaženy před svým vyjádřením: nebo lze uvažovat takto, že Stvořitel obsahuje všechny myšlenky v sobě, než jsou vysloveny nebo vyjádřeny ve formě.

Existuje jeden věčný, vnitřní jazyk, který obsahuje slova, která jsou před počátkem, před manifestací, jejichž symboly jsou přirozené (je to příroda) a jsou srozumitelné všem. „**Slovo se stalo tělem a přebývá mezi námi.**“ Tento vnitřní jazyk navždy spočívá v Duchu, mateřském zdroji, a zahrnuje všechny trvalé myšlenky, které jsou dušemi neboli typy viditelných forem, a viditelné formy jsou symboly neboli mluvená slova tohoto nevysloveného a věčného jazyka.

Jelikož veškerá pravda je jedna a je navždy stejná, je axiomatické, že vše, co skutečně je, je jednota. Z toho vyplývá, že když jedna duše, Kristus, si uvědomila své spojení s celkem a že celek je Bůh, ti, kteří jsou probuzeni k absolutnímu vědomí, jsou osvíceni vnímáním první a konečné pravdy a znají tu samou pravdu.

Všichni musí pochopit tuto vnitřní pravdu, neboť je jen jeden, kdo ji má pochopit, a to pravdu o dokonalé jednotě Boha a Jeho projevů. I když v přírodě bude vždy existovat stejná krásná rozmanitost projevů, až bude výše uvedená pravda pochopena, tyto projevy již nebudou poznamenány negací nebo zkresleným zobrazením Boha.

Nalezení sebe sama jako jednoty s absolutnem je cestou k vnímání této moudrosti-jazyka, duše věcí neboli Božího slova. Když umístíte sebe do vědomí tam, kam nás Bůh umístil, budeme schopni slyšet tichý, jemný hlas a vnímat okem porozumění.

13. Nezapomněli jsme na lekci vštípenou do naší paměti v raném dětství, jak naslouchat tichu a nechat se vést jeho slovem. Máme právo od narození v kvakerské církvi a byli jsme učeni spoléhat se na tichý, jemný hlas, který nás povede po přímé a úzké cestě a k čestnému životu; a že pokud nebudeme naslouchat a poslouchat jeho hlas, přestane k nám mluvit. Jak pravdivé je, že pokud nenasloucháme hlasu pravdy, který je vždy tichý, a nepřizpůsobujeme mu své myšlenky, slova a činy, ztrácíme cestu slyšení, vnímání a chápání, a ti, kteří tuto cestu ztrácejí, se ztrácejí v divočině následků a zdání.

Pokud nehledáme první Příčinu, kterou je Bůh, a nespolečáme se na ni, hledáme a spoléháme se na to, co není příčina, ale následek. Hledat následky a spoléhat se na ně znamená sloužit mamonu, poslouchat smysly, což je modlářství.

Hledat a spoléhat se na projevující se první Příčinu neboli Boha pro všechny projevy života a síly znamená uctívat v Duchu a v pravdě, znamená správně založit motiv a víru a znamená naplnit účel života ve stvoření; neboť účelem života ve stvoření je, aby se Bůh mohl projevit a abychom my jako jednotlivci mohli poznat Jej a JÁ JSEM jako jedno, což je vědomí věčného života s Bohem.

LEKCE XI.

MLUVENÉ SLOVO NEBOLI ÚČEL ŽIVOTA VE STVOŘENÍ

V Bohu, před počátkem stvoření, jsou duše všech stvořených věcí. Jinými slovy, všechny myšlenky jsou věčně v Něm, v Nekonečném Duchu neboli Mysli, a proto předcházejí manifestaci; a to, co je u Boha na počátku, nebo co je v Nekonečném Duchu neboli Mysli před manifestací, je Bůh. (Viz oddíly 2 a 12, lekce X.) Proto je navždy pravda, že to, co je první nebo předcházející stvoření, je Bůh a jediná příčina stvoření. A stvoření se projevuje v Bohu neboli Příčině a je důkazem nebo svědectvím o přítomnosti Příčiny, která je jedinou realitou; neboť kdyby Příčina nebyla přítomna, důkaz Příčiny by nemohl existovat.

Příroda je tedy zcela závislá na přítomnosti Boha, své Příčiny, a je pouze zdáním neboli podobiznou toho, na čem závisí. Pokud by bylo možné oddělit to, co závisí na příčině, od její příčiny, nebo to, co je závislé na Bohu, od Boha, byť jen na okamžik, doprovázelo by takové oddělení zánik závislého. Nenechte tedy své myšlení déle udržovat v mylném postoji, že vy – kteří jste inherentní Příčině, a proto jste před svou myšlenkou a jejím projevem – jste jakýmkoli způsobem a kdykoli závislí na tom, co projevujete; ale držte si ve vědomí myšlenku, že vaše projevy jsou zcela závislé na vás. Tehdy a jen tehdy přiložíte skutečnou hodnotu Příčině, kam patří, a přestanete ji přikládat následkům. Přiložit skutečnou hodnotu Příčině a následku znamená odhalit pravdu ve vědomí a uctívat v Duchu a v Pravdě – v Bohu a v Kristu.

2. Věda o vyjadřování neboli znalost zákona vyjadřování je pro dokonalé porozumění stejně nezbytná jako znalost toho, kde a co je Bytí; to druhé zahrnuje i to první; tj. znalost Bytí zahrnuje znalost zákona, kterým se Bytí vyjadřuje. Proto znalost Bytí musí nutně odhalit vědu o vyjadřování.

Bytí je širší pojem a zahrnuje možnost vyjádření nebo moc myslet a učinit myšlenku zjevnou ve formě. Akt božského myšlení je naplněním zákona vyjádření, neboli uplatněním možnosti zákona, a závěr je výsledkem zákona. Pravdivá myšlenka neboli správné myšlení je projevem Boha, je Jeho možnost zjevná jednotlivci. Duch vždy poznává své vlastní.

3. Jako jsou slova symboly idejí, tak jsou i formy symboly idejí zjevných skrze myšlenku. V tomto bodě naší lekce se zdá, že existují dvě Příčiny; ale pravdou je, že pravdivá myšlenka a slovo jsou dva následky plynoucí z jedné Příčiny-Bytí. Jedna věčná myšlenka rodí obojí. Když se božské myšlenky projeví v myšlení, tato myšlenka se může promítnout do formy slov, formy pocitu, formy činu.

O našich slovech lze tedy říci, že jsou vyjádřením božských idejí zobrazených ve vědomí myšlením: ideje jsou první a jsou širším pojmem, který zahrnuje možnost slova. Před vyjádřením myšlenky slovem lze o možnosti slova říci, že je to možnost spočívající ve svém zdroji nevyjádřená. Tato vnitřní možnost je podstatou a moci slova. Stejně jako jedna myšlenka může být vyjádřena nebo zjevena v nesčetných formách v myšlence, tak i jedna dokonalá myšlenka může být vyjádřena v nesčetných formách slova; slovo zvuku, slovo činu, slovo pocitu, slovo fyzické formy.

Když je toto vše dosaženo, nic jsme k myšlence nepřidali ani neubrali, neboť dokonalost od věčnosti do věčnosti je myšlenkou nebo duší věcí, to, co se projevuje. Jako princip matematiky obsahuje všechny možnosti matematických problémů, tak Nekonečný Duch obsahuje všechny možnosti idejí Ducha, které byly, jsou nyní nebo se kdy projeví ve stvoření.

Když je matematický problém vyřešen a demonstrován na tabuli, nic se z principu neubírá ani k němu nepřidává; Když je tedy problém života vyřešen a jsou vysvětleny projevy v přírodě, zjistíme, že nekonečný Duch byl pouze zobrazen v myšlence a symbolizován ve formě a že Duch není rozdělen ani oddělován na části, ani k němu nebylo nic přidáno ani odebráno.

Dokonce by mohl být celý princip matematiky prokázán v jednom problému a najednou by to zůstalo nezměněné a neměnné. Pokud by tedy bylo možné prokázat nebo ukázat všechny možnosti nekonečného ducha v jednom stvoření, Duch by zůstal neomezený, nezměněný, nerozdělený a nedělitelný.

Všechny formy v přírodě, planety a systémy planet a na ně obsahované jsou symboly myšlenek a mohou být nazývané mluvená slova v jejich vztahu k věčným myšlenkám, které kdy spočívají v jejich zdroji, nekonečné mysli. Otcovy myšlenky tvoří jazyk zaznamenaný ve věčném životě, jazyk jeho bytí. Ten, kdo žije život, může číst, co je v tom napsáno.

BOŽSKÝ ŘÁD ANEB VĚDA O VYJÁDŘENÍ

4. Věda o vyjádření je zevnitř, ven nebo od Ducha k přirozenosti. Příroda nebo forma je vnější zjev nebo maska, v níž zákon zjevení dosahuje svého vrcholu v demonstraci; a vyjádření nebo forma není obdařena tvůrčí moci, protože forma je nej-vnějším projevem neboli znázorněním tvůrčí moci myšlenky.

Proto, jelikož je stvořením této moci, nemůže vlastnit tvůrčí moc. To, co je vytvořeno působením moci, není samotná moc, ale je navždy podřízeno působení moci, která ji vytvořila; kdyby měla moc tvořit, prostředky vyjádření by tuto moc doprovázely a to by vyžadovalo vnější projev.

Vidíme tedy, že forma je pasivní a neustále se měnící, proto není skutečná a není ani životem, ani porozuměním, ani moci, protože jsou tiché a beztvaré. Akt myšlení je činem moci a je mocný a dává formu v myšlence beztváremu a činí neviditelnou nebo věčnou myšlenku viditelnou. Akt mluvení je projevem působení moci a činí formu myšlenky zjevnou smyslům.

Jelikož Bytí je a je absolutní mocí, je větší než myšlenka; tak i akt myšlení a jeho produkce, myšlenka, je větší než slovo. Proto forma nebo mluvené slovo, které se smyslům zdá tak skutečné a podstatné, je pouze projevem myšlenky a myšlenka je reprezentací věčné myšlenky. Proto se snažte získat porozumění, „*poznat sebe sama*“ a žijte v životě – buďte Otcovou ideou.

5. Jakkoli je příroda velkolepá a vznešená se všemi svými planetami a soustavami planet a vším, co je na ní obsaženo, přesto ona a všechny její formy jsou pouze symboly neboli mluvená slova představující myšlenky, které navždy spočívají v tom, co je symbolizováno – v Mluvčím. Stvoření tedy představuje božské myšlenky, které navždy spočívají ve Stvořiteli.

Jestliže je příroda, její projev, tak vznešená, o kolik transcendentněji musí být realita neboli Stvořitel; Proto věčná pravda vyjádřená slovy „*tvé je království, moc a sláva navěky*“, budiž. Co znamená najít království nebeské a přebývat v něm? Než získat porozumění a plně si uvědomit, že žijeme, hýbeme se a máme svou bytost v Bohu. Vědět, že království nebeské je blízko, znamená žít v uvědomění si moci a slávy Bytí.

Důvod, proč se moudrost a moc Bytí plně neprojeví, je ten, že pozornost je zaměstnána přesvědčeními, která jsou opakem Bytí a která popírají jeho přítomnost. Věřit, že jsme forma – to, co je projevené – neznámá vědět, že jsme Bytí, neprojevené, a to je nevědomost.

Nevědomost světa je způsobena modlářstvím a modlářství spočívá v přisuzování hodnoty a uznání formy, které patří pouze Bytí. Věřit, že jsme forma a že máme bytí, je falešný výklad, ale vědět, že jsme Bytí, „**JÁ JSEM**“ a že projevujeme formu, je pravdivý výklad. Proto myslet na Bytí jako na formu je vrcholem modlářství, protože je to akt odvrácení se od Ducha jako Nekonečného a jeho ignorování, což je nevědomost. Probud' se, ó, dřímající lidstvo, ke svému vlastnímu dědictví, Bytí, chop se ho, je tvé, abys ho užívalo a užívalo si ho. Buď pasivní v myšlení, prostý úzkosti a strachu a neochvějně se dívej do Jednoty Bytí a uvidíš, že vše, co je, je božské a více než lidské.

„Bud' tichý a věz, že JÁ JSEM Bůh.“

6. Vnímavá schopnost neboli atribut Bytí, který vnímá věčné myšlenky Bytí před jejich vývojem nebo odhalením v myšlení a vědomí, je základem neboli příčinou myšlení. (Viz oddíl 4, lekce X.) Musíme tedy vnímat příčinu, myšlenku neboli atribut, který je vnitřní a předchází myšlení, a učinit z něj podstatu našeho myšlení, chceme-li Bytí pravdivě reprezentovat.

Často kladená otázka zní: pokud je Duch, Nekonečno, dokonalý, myslitel, příčinou všeho, jak je možné, že některé myšlenky nereprezentují myslitele; tedy proč jsou některé nedokonalé?

Duch neboli Bytí vnímající své možnosti v sobě samém, nebo možnosti svých idejí, které jsou v něm samotné před myšlením, vyžaduje působení myslící moci, aby se možnost ideje Ducha mohla projevit v myšlení a prostřednictvím myšlení.

Tak jako Duch vnímá svou pravdu před myšlením, rozpoznává ji také, když je vyvíjena myšlenkou a je zjevována v myšlení a v něm; duševní konstituce je tím vědomě spojena se svým zdrojem nebo osvětlena Duchem nebo Bytostí; to je porozumění. A je to způsob, jakým Neviditelné činí viditelným, nebo jakým vytváří obrazy či formy. Každá forma v přírodě je příkladem Neviditelného, zviditelněného a vynesého podobným způsobem jako příklad na tabuli; což je obraz nebo forma neviditelného principu matematiky.

Nemůžeme tedy manifestovat ideu ve vědomí nebo odhalit pravdu z vnímání, aniž bychom si ve vědomí vytvořili podobu beztvareho. Když duchovně vnímáme pravdu, okamžitě jí prostřednictvím myšlenky dáváme formu ve vědomí, která se nazývá rozhodnutí nebo závěr, a tato forma poskytuje základ a je podstatou mluveného slova neboli viditelné formy.

7. Moc myslet je moci bytí. Já Jsem, proto je nutné, abych myslel, aby se mé možnosti mohly projevit. Jako bílý paprsek světla obsahuje v sobě všechny možnosti barev a odstínů barev, tak i Duch neboli Nekonečná bytost obsahuje v sobě všechny možnosti univerzální přírody se všemi formami v ní obsaženými; a jako možnosti bílého paprsku nejsou individuálním vědomím rozpoznány, dokud nejsou vyvedeny v manifestaci různých barev, tak i možnosti Nekonečného Ducha jsou pro individuální vědomí nerozpoznány nebo neznámé, dokud nejsou zjevné v manifestaci nebo vyjádřeny.

Bílý paprsek je tedy plností barev v sobě, stejně jako Božská bytost je plností moci a dobra v sobě. Bytí dává moc myslet; ale myšlenka, která se nachází na střední úrovni mezi Božskou Bytostí a mluveným slovem nebo mezi Nekonečným Duchem a přírodou, může v myšlení zobrazovat Příčinu nebo napodobovat Následek.

8. Moc myslet je věčná moc Bytí, akt myšlení je z ní odvozen; výsledkem aktu myšlení je mentální obraz. Derivát je závislý na tom, z čeho je odvozen, a střed jednání je derivátem a zaujímá střední úroveň mezi Bytím a Následkem, je závislý na něčem, čím se zabývá nebo o čem přemýšlí, proto tak musí činit buď myšlením na to, co bude zobrazovat jeho zdroj, nebo myšlením na to, co bude napodobovat jeho účinky – vnější jevy, které vyplývají z myšlenky.

První bude obrazem nebo výtvořem života, druhé bude napodobeninou nebo obrazem toho, co je stvořeno, proto je mrtvé. Dosud bylo skutečné považováno za stínové, neskutečné a iluzorní; a stín, neskutečné, bylo považováno za substanci a skutečné; to je matka klamu.

Když je tedy to, co je stvořeno, co je výsledkem myšlenky, bráno jako pravda a realita, stává se z toho podstata nebo základ myšlenky; pak nepochopení způsobu, jakým je pravda vyjádřena, zatemňuje rozum a intelekt. Když je tedy myšlenka založena na účinku, doufá nebo věří, že je možné dospět k pravdivým závěrům z tohoto základu, přičemž účinek, na kterém je naděje založena a ze kterého jsou odvozeny závěry, není ani životem, ani podstatou, ani mocí, je závěr mrtvý.

„Tělesné smýšlení je smrt.“ Nedržte tedy ve svých duševních stavech mrtvé obrazy, ale nechte mrtvé pohřbít své mrtvé. Je věčnou pravdou, že tělesné smýšlení je smrt neboli nevědomí života. Dokud dovolíme smyslovým věcem, aby tvořily základ pro naše závěry, vidíme vnější věci jako skutečné skrze naši víru v ně. Pokud je základ, ze kterého vidíme, představujeme si a tvoříme si názory, mrtvý a neustále se měnící – jako se mění stín s objektem, který ho vrhá – pak jsou i názory mrtvé a musí časem zmizet z paměti. Hádky a omyly v chápání jsou způsobeny a udržovány touto falešnou metodou myšlení.

9. Protože ti, kdo dovolují, aby zdání tvořilo základ pro jejich myšlení, sami sebe nespravedlivě soudí, jejich myšlenky se nerodí z Bytí ani z Ducha a ovoce Ducha se v nich nerodí. Říká se, že negace přináší hořké ovoce, ale ani to není nic, protože nic nemůže něco vytvořit.

Hořkým ovocem je neprojevení Ducha, odtud víra ve slabost. Takže ti, kteří dovolují, aby zdání tvořilo základ pro jejich myšlení a závěry, budou slyšet, jak soudí sebe i ostatní z hlediska zdání; přesto je psáno, nesud'te podle zdání, ale sud'te spravedlivý soud.

Takové osoby lze slyšet říkat: „*Dnes jsem nemocný a zítra jsem lepší a pozítří zdravý*“, čímž ukazují, že pro své myšlení a závěr nemají jiný základ než cítění a vjemy. A zatímco cítění je výsledkem poznání existence, tedy všeho, co rozpoznáváme pěti smysly, které v myšlenkách kontaktujeme, a z toho vyplývají smyslové formy cítění, tak cítění je způsobeno tím, že nabývá formy z povahy myšlenky, kterou máme, a z přesvědčení, které máme o zdání, které v myšlenkách kontaktujeme. Dokud je zdání dovoleno být základem pro uvažování, nemůžeme se bránit tomu, abychom se cítili příjemně nebo nepříjemně, šťastně nebo nešťastně, protože cítění bude v souladu s rovinou, předpokladem a důvodem našeho myšlení. Usouzením z existence nemůžeme dospět k trvalému závěru ani získat žádný stupeň poznání – protože poznání je určité vnímání pravdy – a pro naše myšlenky a závěry je pravda základem, který se nikdy nemění a který je absolutní a věčný.

Tím, že takto řídíme a vedeme myšlenku, vyjadřujeme věčný život; ale když je myšlenka založena na obrazech vyplývajících ze života, ukazuje ji; druh – žádný život, podstatu ani moc; vpravdě obojí má svou odměnu. Ti, kdo dovolí vnějšimu ovlivňovat jejich myšlení, mají silné záliby a antipatie k lidem, místům a podmínkám: jejich úsudek je podle zdání, jejich myšlení a závěry slouží zdání nebo mamonu. Takoví lidé říkají: Mám rád nebo nemám rád počasí; mám rád nebo nemám rád určité prostředí nebo podmínky; věřím, že určitý druh jídla je stravitelný nebo nestravitelný; věřím, že kdybych byl v určitém klimatu, byl bych zdravý a šťastný, nebo kdybych byl v situaci, jako někteří, mohl bych být zdravý, šťastný a být silou, která žehná ostatním; a podle svých vlastních prohlášení o sobě samých jsou zcela a zcela smrtelní a podléhají všemu smrtelnému na tváři planety; takoví sešli z cesty moudrosti v myšlení a jsou ve shromáždění mrtvých, materiálních nebo mrtvých účinků: to znamená, že věří, že hmota je život.

Moc žehnat druhým nepochází z této sféry nebo linie myšlení a uvažování. Proto ti, kdo chtějí žehnat druhým, musí nejprve žehnat sami sobě tím, že budou prohlašovat a být tím, co je skutečné a trvalé, a nepodléhat účinkům.

10. Kopie obrazu není nikdy tak dobrá jako originál, protože originál je obrazem a podobou věčné myšlenky, spočívající v malíři, a tuto myšlenku představuje. Myšlenka je v myšlení zobrazena myšlenkou; kopie obrazu tedy představuje pouze symbol myšlenky a je kopií nebo obrazem symbolu; kopie nebo obraz symbolu je navždy mrtvý. Protože vnější formy symbolizují ideje, všechny víry založené na svědectví smyslů jsou založeny na symbolech ideje a jsou mentálními kopiemi nebo symboly, a proto jsou mrtvými obrazy.

Původní idea je jediným živoucím obrazem. Proto si vytvářejte své mentální obrazy z živé ideje, nikoli z mrtvého symbolu. Plné pochopení výše uvedeného, které ilustruje vědu vyjadřování, nám umožňuje uklidit si dům, mít místo pro všechno a všechno na svém místě – to znamená, přikládat skutečnou hodnotu Bytí a vidět vyjádření nebo stvoření jako navždy podřízené jemu.

Ani tehdy není dobré se na okamžik obrátit k temné straně nebo ochutnat zakázané ovoce; neboť pokud nás had smyslů pokouší učinit zdání předmětem lásky, jsme oklamáni tím, že jim dáme místo v myšlení místo Bytí, a účastníme se zakázaného ovoce; všichni, kdo se ho účastní, jsou vyhnáni ze zahrady, která je v Edenu.

LEKCE XII.

ZÁVĚR

Ti, kdo vědomě žijí V PRAVDĚ a ŽIVOTĚ, vědí, že jsou svobodní.

Ti, kdo s porozuměním žijí ve VĚČNÉM, PŘÍTOMNOSTI, vědí, že jsou svobodní.

Ti, kdo žijí v této DOKONALÉ IDEJI, chápou dokonalost a jsou svobodní.

Neexistuje žádné jiné uvědomění než svoboda NEMĚNNÉ PRAVDY.

"Poznejte PRAVDU a PRAVDA vás osvobodí."

V předchozích lekcích tohoto kurzu jsme uvedli principy vědy o Univerzálním neboli Všudypřítomném Duchu, včetně metod, jak ji praktikovat; tj. zredukovali jsme ji na praxi pro vás, abyste přivedli své myšlení, rozum a intelekt k pravdivému poznání a pochopení vztahu Boha k duším věcí neboli k přírodě, a také k poznání skutečného vztahu, který každá duše a vědomí nese k sobě navzájem.

2. Kristovo učení – jako veškerá pravda obsažená v Novém zákoně, je-li osvobozeno od svého mystického či alegorického jazyka a duchovně pochopeno a aplikováno – se ukazuje jako pravda neboli věda všudypřítomného Ducha a metody aplikace jsou u jednoho i u druhého stejné. Proto mezi Kristovým učním, pravdivě pochopeným, a Vědou Ducha není žádný rozdíl. Základ jednoho je základem druhého, tedy jednoty s Bohem.

Metoda jednoho je metodou druhého, tedy projevoování Boha v těle – neboli nesení ovoce Ducha na zemi.

Praktikování jednoho je praxí druhého, tedy naplňování královského zákona Lásky tím, že se miluje za všech okolností, bez ohledu na okolnosti nebo materiální vzhled.

Jelikož jsme vás tedy v předchozích lekcích poučili, že existuje pouze jedna věda, kterou je přesné poznání pravdy, a že pravda je neměnná a že neměnná pravda je přesnou cestou pravdy a života, ve výše uvedených tvrzeních nechceme sdělovat vašemu myšlení, že principy vědy o Duchu jsou omezeny na učení Nového zákona; nebo že nebyly vyjádřeny v jiných učeních nebo biblích před příchodem Ježíše na zemi.

I když je jeho učení tak univerzální, že lze říci, že ztělesňuje celek, přesto je celá pravda všudypřítomná a může být rozpoznána a vyjádřena zároveň každou duší v rozlehlém vesmíru.

3. V odpovědi na myšlenku zástupů lidí, kteří se upřímně ptají, kde a co je pravda, bychom řekli, že neexistuje místo, kde pravda NENÍ, a žádná realita, která by nebyla pravdou. Napsali jsme tedy, že existuje jeden Bůh, Duch neboli Mysl; nekonečný, neomezený, nedělitelný, neměnný; veškerá přítomnost, veškeré poznání a veškerá moc a že existuje jedna pravda; jedna láska neboli zákon. Proto je axiomatické, že v rozlehlém Vesmíru nebo říši Nekonečného Ducha neexistuje pravda, kterou by věda Ducha nezahrnovala, a to je Duchem vždy rozpoznáváno a každým jednotlivcem, který dobrovolně odloží stranou sebe sama a veškerou víru v oddělenost pro univerzálního Ducha.

4. Duch je pravda a poznání. A dále veškerá pravda, neprojevená či projevená, neznámá či známá, patří do vědy Nekonečného Ducha.

Nemůžeme ani říci, že obyvatelé jiných planet, ať už jsou jakkoli pokročilí v Božské vědě nebo cestě moudrosti, mají jedinou pravdu, která není naše, na základě naší inherentnosti ve všudypřítomném Bohu.

Nelze ani říci, že pravda vnímaná různými národy, ani že její část uznaná jakoukoli nebo všemi církvemi, ani žádná pravda obsažená ve všech - ismech, nebo ta, kterou vnímá každý jednotlivec, nepatří do vědy o všudypřítomném Duchu, Nekonečném Celku.

Je tedy axiomatické, že skrze naše spojení s Bohem neboli Dobrem, které naplňuje rozlehlý vesmír, jsme sjednoceni se vší vědou neboli pravdou nevyjádřenou v neviditelném Duchu nebo vyjádřenou ve viditelném Vesmíru, neboť Bůh neboli Dobro prostupuje každým a všemi stejně a spojuje jedno s druhým.

Věda o Nekonečném Duchu nemá žádné meze a učitel vědy žádné neuznává; s tímto vnímáním jsme vás poučili těmito slovy: Že věda o Duchu je věda, která zahrnuje všechny vědy - veškerou pravdu; která se zabývá přesným vztahem duší k Bohu nebo přesným vztahem věčných idejí k Nekonečné Mysli. Také to, že věda o Duchu a její aplikace v léčení spočívá v určitém vnímání absolutní pravdy, což je poznání Nekonečného neprojeveného Ducha, jeho vlastností, jeho zákona vyjádření a způsobu, jak se podle zákona projevit a zobrazovat jeho vlastnosti.

5. Poučili jsme vás tedy o moci myšlenky a jejím úkolu, jelikož je prostředkem, skrze který dochází k stvoření; je formativním principem; abychom si pak představili vlastnosti Ducha, musíme založit své mentální závěry na Duchu, a tak mu přizpůsobit své myšlenky a podle toho sladit své chování. To znamená, že Duch je pravým základem, z něhož lze vytvářet správné mentální závěry, stejně jako v matematice bereme princip jako základ pro mentální řešení problému; myšlenka je tedy prostředkem, kterým se neviditelný Duch neboli Princip stává viditelným, a je to to, skrze co tichý duch promlouvá a činí se zjevným smyslům, musí být čistá a být k obrazu a podobě Ducha, pokud nese Jeho ovoce.

My, nesmrtelní, nemůžeme učinit pravdivé prohlášení o sobě, aniž bychom toto prohlášení založili na absolutním a neměnném principu, tj. na nesmrtelnosti; a tak vynášíme na světlo nebo symbolizujeme pravdivé nebo nesmrtelné já tím, že činíme pravdivá prohlášení o sobě i o druhých.

Studium těchto pravd a jejich aplikace osvětluje myšlení a mentalitu nekonečným vědomím – vším, co je věčné, a žít ve věčném okamžiku, v přítomnosti, je svoboda. Plné pochopení zákona vyjadřování odhaluje pravdu, že myšlenkou je problém života vyřešen a viditelný vesmír je jeho příkladem a že náš příklad, neboli tělo, a všechny naše projevy, jsou tím, čím je uděláme; že jsou závislé na mentálním řešení a podléhají mentálnímu, tj. rozhodnutí, které učiníme v myšlení.

6. Drazí přátelé a studenti, bez váhání říkáme, že studium Vědy o Duchu otevírá brány k Duchu a spojuje vědomí se zdrojem pravdy a života, a ti, kdo žijí v pravdě a životě, žijí ve svobodě. Ti, kdo chápou základní princip této vědy, vlastní klíč, který odemyká dveře k dokonalému svatostánku ne rukou udělanému, skrze který mohou vstoupit do svatyně svatých – říše Boží moudrosti.

A ti, kdo uspějí v uvažování ze základních principů a ve vyvozování všech závěrů z nich, nesou zlaté ovoce Ducha pravdy. Ti, kdo žijí v dokonalé myšlence, chápou dokonalost a jsou svobodní. Nenechte lekce o víře nikdy zmizet z vědomí, neboť vírou a skrze víru se dosahují všech úspěchů; vskutku je to podstata a moc, která činí vše, co je stvořeno; vírou myslíme, mluvíme a jednáme; dokonalé dílo je důsledkem dokonalého projevu víry.

Oddělením víry od stvořeného a jejím spojením s nestvořeným docházíme k poznání, že neexistuje žádná jiná svoboda než božská pravda. Tohoto poznání, jak jsme vám naučili, má být dosaženo popřením smyslů a potvrzením principů, přestat uctívat věci tohoto světa a uctívat všudypřítomné a klást skutečnou hodnotu na všudypřítomného Jednoho.

7. Abychom vám pomohli v tomto díle smíření neboli regenerace, v druhé lekci jsme uvedli božské vlastnosti jako vodítko k pravdě a v osmé lekci jsme je definovali, abyste mohli ukázat myšlenku a přizpůsobit ji Duchu, a tak vytvářet harmonické projevy – jako hudebník ukáznil svůj hlas tím, že ho přizpůsobil principu hudby.

A jako hlas nevydá harmonický zvuk, dokud nebude v souladu s principem, tak i myšlenka nevydá harmonické výsledky, dokud nebude v souladu s Duchem, a tak víra získá svůj dokonalý projev a univerzální láska k Bohu neboli Dobru skrze myšlenku proudí ke všem stejně. To znamená, že *„láska Boží je rozlita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán“*, což znamená vědomí pravdy; a tak si uvědomujeme pravdu, která osvobozuje, jejíž realizace je samotnou svobodou, neboť ztělesněná pravda zbavuje těla omylu.

8. Ti, kdo jsou intuitivně poučeni, jsou poučeni absolutnem a vnímají první a konečnou pravdu. Uznávají pouze jednoho učitele, jeden zdroj, z něhož se projevuje veškerá dobrota, jeden zdroj, v němž se vnímá veškerá dobrota, jeden zdroj, v němž se uznává vše, co je: tj. veškerá moudrost, moc a přítomnost.

Takže intuice, oko chápání, jak jsme vám řekli, může pouze rozpoznat nebo vnímat první a konečnou pravdu. Proto jste poučeni, abyste uznávali Boží království s celým jeho bohatstvím jako všudypřítomné, a tak se dostáváte do vlastnictví zaslíbení, která jsou dána těm, kdo věří; neboť ti, kdo si v myšlenkách a paměti pamatují zemi – Království Ducha – z níž vyšli, se takto vracejí a uvědomují si, že jsou v nebi a již nejsou cizinci a poutníky.

9. Takže máte vědět, že neviditelná cesta pravdy a života je cestou Jednoty a nekonečné lásky; a lze ji vnímat pouze odhalením vnitřního oka chápání k Jednotě Bytí neboli Ducha. A nemusíte se nechat mýlit, pokud jde o hlas Ducha, neboť mu je třeba rozumět podle podstaty jeho tvrzení; jeho tichý hlas nikdy nezkresluje absolutní princip – jeho řeč je božská harmonie.

Opět jsme řekli, že správný začátek je nezbytný pro správný konec; a že správný začátek musí nutně být takový, který začíná tam, kde začínají všechny věci, v Duchu neboli Bohu – v božské inteligenci a moudrosti – např. matematický příklad má svůj původ v principu. Veškerá pravda je principem a je věčným životem; pravda se neliší od času k času.

Proto vědu, která je přesným poznáním neměnného a vztahu věcí k jejich zdroji, nelze pochopit jinak než založením všech závěrů na tom, v čem mají svůj původ: tj. nelze tomu porozumět jinak než vnímáním všech věcí v Nekonečném Duchu.

10. Poučili jsme vás tedy, že pravou metodou předávání poznání je uvažování od abstraktního ke konkrétnímu, od nekonečného ke konečnému nebo od nestvořeného ke stvořenému, jako od principu k problému a příkladu; a že ti, kdo znají tuto trojici neboli jednoduchý zákon vyjadřování, vlastní pravdu, která nadzvedává závoj veškerého klamu a která jim umožňuje vyjadřovat se z věčného a neprojeveného, dokonalé říše nekonečného Bytí.

Vážné uplatňování základních principů vědy přináší přesvědčení, které je realizací. Ve vědě o Duchu jdou učení, praxe a důkaz ruku v ruce; neboť božské vlastnosti si můžeme uvědomit pouze prožíváním jejich přítomnosti v našich vlastních myšlenkách. Tolik pravdy, nekonečné lásky a moci, kolik si myslíme, uznáváme nebo dáváme najevo.

Proto probuzení neboli „*vědoucí*“ uznávají vše, co je. Tímto činem žijí v pravdě a životě, v Nekonečném Otci. Pro ně je tedy zlá moc nemyslitelná, protože pravda nezná omyl ani dobro zlo; proto se nebrání a jsou ve všech svých cestách podobní Bohu. Řekli jsme vám tedy, že víra ve dvě mocnosti, jednu dobrou a druhou zlou, jedna bojující proti druhé, a víra, že Duch a hmota jsou dvě mocnosti, zákon jedné proti zákonu druhé, a víra, že existuje vyšší já a nižší já, z nichž každé se snaží přemoci to druhé, jsou království rozdělená sama proti sobě.

Víra v rozdělení nebo oddělenost je zdrojem veškerého sobectví neboli pocitu odlišnosti, nadřazenosti, pýchy, ctižádosti, zármutku, smutku a zoufalství. Navždy platí, že existuje jen jedno Já, jedna Bytost. Jednota je pravda. Ti, kdo si to uvědomují, se znovu rodí neboli shůry; vystoupili na svatou horu.

Ale ti, kdo by se snažili umístit sebe a stvoření mimo Boha nebo odděleně od Něho, a tak Ho učinit konečným a ne všudypřítomným, nepozdvihli své myšlení a mentalitu nad víru v hmotu, formu a oddělenost; nevstali z mrtvých do věčného života, neboť jejich myšlení se odchýlilo od cesty chápání – cesty jednoty, jednotnosti, smíření.

11. To, co se nazývá poznáním přírodních věd, neobsahuje žádné skutečné poznání, není založeno na absolutní pravdě nebo principu; proto to není absolutní poznání, neboť nemůžeme mít poznání jinak než to, co je absolutní. Toto zdánlivé poznání, nazývané přírodní věda, se vztahuje ke vztahům, které vnější objekty k sobě navzájem mají; jsou to fakta podle smyslového úsudku a patří smyslovému zraku nebo smrtelníkovi a jsou zcela nepoužitelná pro nesmrtelného. Když tedy získáme vědomí věčného a absolutního a vstoupíme do stavu chápání, kde neexistuje žádný klam, kde vidíme pravdu tváří v tvář, víme, že toto zdánlivé poznání je pouze zdánlivé a pomíjí se smrtelníkem; věci času nepatří věčnosti. Je to praktické poznání principů, které nám umožňuje řešit problém života a demonstrovat z Všudypřítomného Ducha tím, že mu přizpůsobíme všechny naše cesty.

12. Ukázali jsme, že Bytí je nestvořené, věčný Duch neboli Mysl, která je Nekonečným Bohem neboli Dobrotou; a že skrze myšlenku tvoří. Moc myslet je tedy schopností zobrazovat si tiché atributy Bytí, a tak dávat formu beztvaremu. Také, že viditelný vesmír je účinkem myšlenky, mluveného slova nebo myšlenky, zjevné smyslům. Ukázali jsme, že víra je podstatou skutků, neboli projevenou božskou moci Bytí.

Také, že modlitba je úsilí nebo aspirace vyjádřit nebo zobrazovat si božské atributy zevnitř; že se vše v přírodě modlí a víra je podstatou, která jí umožňuje vyjadřovat její vrozenou moc. Intuice je Pravda vnímající Pravdu, Duch vnímající věci Ducha neboli Mysl vnímající své věčné ideje; toto je poznání první a konečné pravdy. Aby vaše myšlenky neodbočily z cesty moudrosti nebo jednoty, definovali jsme božské vlastnosti jako vodítko, kterým můžete ukáznit své myšlení a sjednotit vědomí s pravdou a životem, což je svoboda.

Těmito vlastnostmi jsou láska, pravda, moudrost, poznání, moc, přítomnost, víra a harmonie.

Myšlení v harmonii s těmito vlastnostmi nebo jejich zobrazování v myšlení je praxí pravdy; praktikující božskou pravdu je tedy léčitelem v tom, že vše přizpůsobuje Bohu. Abychom tedy uzdravili nemocné a vyhnali falešné víry mocí Boží, je nutné, abychom byli dokonalou myslí a myšlenkou, kterou chápeme, a poté vyjádřili dokonalou myšlenku, která je obrazem a podobou této Mysli a myšlenky.

Je nutné vědět, že jsme dokonalou vírou, kterou si přejeme projevovat ve všech svých cestách, a být touto vírou, a vědět, že podstatou víry je moc Bytí a že naše vlastnosti jsou nekonečné. V tomto uvědomění jsme v podmínkách, kdy můžeme vědomě naplňovat účel života ve stvoření.

13. Když je naše duševní konstituce přizpůsobena Bohu a my zaujmeme své místo v Nekonečném Zdroji, je naše místo pravdivé a vidíme a vyjadřujeme se tak, jak vidíme, jak se vyjadřuje Otec; a nepovažujeme za loupež tvrdit, že jsme dobří a dokonalí, což uznáváme.

„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích.“

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Jaké jsou první principy, které by se měli studenti Božské vědy naučit?

Odpověď: Student se musí nejprve naučit, co je Bytí. Poté, co myslet a dělat a co nemyslet a nedělat, aby myšlenka a čin mohly být v souladu s poznáním Bytí. Student se pak musí naučit rozlišovat mezi Duchem a přírodou, mezi Bohem a stvořením, mezi tím, co je věčné, a tím, co je časné. Když si studenti výše uvedené uvědomí, položí základy Božské vědy.

Otázka: Proč hmotné léky nevedou k trvalému vyléčení?

Odpověď: Z důvodu, že neodstraňují příčinu, kterou je nevědomost, protože nejsou zdrojem porozumění.

Otázka: Proč pravda léčí?

Odpověď: Poznání Pravdy odstraňuje omyl a mylné přesvědčení. Je to slovo světla a života, které se nikdy nemění a je plností moci.

Otázka: Je bolest nebo nemoc příčinou nebo následkem?

Odpověď: Následkem. Když se objeví nemoc, její pocit je následek. Nemoc, kterou cítíme – falešná víra – je mentální. **VEŠKERÝ ZDÁNlivÝ NESOUHLAS JE V MYŠLENCE NEBOLI VE FALEŠNÉ VÍŘE.**

Otázka: Co vnáší nemoc a nesoulad do zdánlivé reality?

Odpověď: Jsou to přesvědčení, že jsou skutečná. Dokud důvěřujeme víře a názoru, důvěřujeme tomu, v co věříme.

Otázka: Co je osobnost?

Odpověď: Osobnost je jiný název pro omezení. Je to klam, který vzniká tím, že považujeme tělo za sebe, stvoření za Bytí a zdání a pocity za skutečné. Osobní názory jsou sobecké – jsou v podobenství zdání a pocitu. Nepřijímají principy. Čím omezenější jsou přesvědčení člověka, tím pevněji se bude držet formy a časných věcí.

Otázka: Kde máme začít s prací regenerace?

Odpověď: Regenerace musí začít tam, kde začíná veškeré stvoření; naše práce i dílna jsou mentální. Když jsou smysly osvíceny porozuměním, je realizováno, že tvorba Mysli je jednotná s principem. Zobrazení principu v myšlení je harmonie.

Otázka: Proč jsou duchovní adepti bez osobní touhy?

Odpověď: Jsou bez touhy, protože znají sami sebe. Touha je ze země, zemitá; Duch je plnost, celistvost.

Otázka: Jak můžete vědět, že existuje pouze jeden zdroj života nebo pouze Jedna Moc?

Odpověď: Může existovat pouze jedno VŠECHNO. A protože Jedno je číslem jednoty, jednota je navždy podmínkou Jednoho. Proto Jedno musí být Bůh. To znamená, že On je Nekonečný, je to vše nebo Jednota. Pak, protože je Vším, naplňuje vesmír; a protože naplňuje vesmír, není místo pro další život nebo moc. A kdyby existovaly dvě samostatně existující moci, Bůh by byl menší než nekonečný - v takovém případě by nikdy nemohla existovat harmonie.

Otázka: Co je příčinou utrpení a činů nazývaných zlem?

Odpověď: Příčinou je nevědomí výše uvedených pravd a nevědomost, jak s nimi žít v souladu. Nevědomé považovat věci za to, čím nejsou, je nevědomost. Zlo je nedostatek rozpoznání přítomnosti Dobra neboli Boha. Utrpení je důsledkem neznalosti věčné pravdy, neustále přítomné harmonie, ve které žijeme.

Otázka: Na základě jaké autority tvrdíte, že království nebeské, nirvána neboli nebeská sféra, je trvalý stav a nikoli lokální?

Odpověď: Lokalita patří k časovým věcem a ty patří k lokálnosti. Vyjádření se odehrává v čase a místě; myslíme v čase a místě. Ale Bytí je samo o sobě existující, věčné; to, co se nenarodilo, ani nepodléhá času ani místu. Takže království nebeské, nirvána neboli nebeská sféra, nemůže být omezeno na lokálnost, ale je vždy po ruce a čeká na uznání; je to trvalý stav všudypřítomného Ducha. Poznat sebe sama a najít sebe v Bohu a Boha v sobě znamená najít nebe.

Otázka: Měli bychom léčit pro konkrétní výsledky?

Odpověď: Ne. Měli byste léčit pro porozumění; mluvit pravdu Bytí s jediným cílem, protože je to pravda. Pokud je motivem dosáhnout určitého účinku v těle, pak je motiv založen na liteře a nikoli na Duchu. Když je motiv takto omezen, pak je omezena i míra moci. Mluvte pravdu a Bůh se v pacientovi projeví. Necht' je vaším záměrem přivést pacienta k pochopení Bytí.

Otázka: Jak si vysvětlujete uzdravení mé přítelkyně, která byla nemocná přes patnáct let?

Odpověď: Boží slovo je pravda; a její uzdravení bylo způsobeno tím, že k ní byla pravda promluvena a vyjádřena. Někdy je pro pacienty snazší uzdravit se poté, co ztratili víru ve všechny vnější léky a ztratili přitažlivost k vnějším věcem, než když v ně stále mají naději a touhu po nich. Pro Boha neexistuje nevléčitelná nemoc; ti, kdo věří, to dokazují.

Otázka: Jak jste nazvala její nemoc?

Odpověď: Neviděla jsem nemoc, proto jsem ji nepojmenovala. Když jsou falešné přesvědčení pacientů o sobě samých vymazány a pravda se projeví, zjistíme, že jsou zcela v lehkosti, klidu a šťastní.

Otázka: Co je předsudek a jaký je jeho lék?

Odpověď: Předsudek je sebepojetí, názor nebo rozhodnutí vytvořené před soudem nebo bez konzultace s božským zákonem či principem, proto je to duševní slepota. Lékem na předsudek je porozumění. Pokud se dovolí, aby vládly předsudky, veškeré zkoumání je omezeno touhou udržet si předpojatý názor. Takový člověk myslí více na svou víru než na pravdu. Když neexistuje víra v předsudky, bude mít plné vědomí pravdy. Když připustíme přítomnost veškeré pravdy, zbavíme se všech předsudků. Nenechte své vnitřní a duševní oko zaslepit.

Otázka: Proč se někteří léčí hůře než jiní?

Odpověď: Duševní stavy některých lidí jsou odolnější vůči omylům a méně náchylné k pravdě než stavy jiných. Takoví lidé nevinně věří, že smrtelný soucit, který oni i jejich přátelé projevují ostatním, je útěchou. Zaměňují soucit za lásku a pravdu. Smrtelný soucit je prostředkem, kterým se duševně chovají jako nemocní. Bojí se vzdát svých falešných přesvědčení o sobě, protože se bojí, že ztratí soucit, který se jim zdá tak sladký a nezbytný pro štěstí. Strach je jediné pouto, které pociťují.

Otázka: Učíte nás, že Bůh je na každém místě, v každém čase. Pak máme dojít k závěru, že dokonalá dobrota je na každém místě a v každém čase. Jak může být dokonalé dobro tam, kde je zlo?

Odpověď: Bůh je všudypřítomný – Dobro, život, láska, pravda, mysl; život a mysl, které tvoří všechny věci, a nemají nic jiného. Ani na okamžik není ten, kdo je nazýván hříšníkem, mimo přítomnost dokonalého Dobra. Ten, kdo nevnímá tuto pravdu, nevnímá Ducha-Boha.

Víry vyjádřené hříšnými činy jsou ty, které vyplývají z pocitu oddělenosti od Boha a které jednájí na základě touhy a nemají žádný uvědomělý pocit Boží přítomnosti; ale On září ve tmě a tma ho nechápe.

Našim sestřám a bratrům, které svět nazývá zlými kvůli proneseným slovům a vykonaným činům, bychom chtěli říct, že žijete a pohybujete se v přítomnosti absolutního Dobra za všech okolností. Tato věčná pravda pro vás přestane být vágní, pokud se obrátíte k tichému dobru uvnitř vás a kolem vás, uvědomíte si jeho přítomnost a budete s ním činit svá rozhodnutí v souladu, zcela ignorujíc zdání.

Duch vás naučí slovu smíření a tomu, jak učinit své myšlenky a činy jeho myšlenkami a činy. Dobro je v myšlení neprojevené, dokud neuvažujete o pravdivých rozhodnutích. Když jsou vaše myšlenky na dobro, dobro se projeví. Učiňte myšlenku správnou a vaše skutky budou dobré. Tato cesta vede do všudypřítomného království, kde bude vše ostatní přidáno.

Otázka: Pokud je Bůh vším, jak se na svět objevilo zdání bludu zla?

Odpověď: Říká se, že to přišlo skrze lidskou nevědomost. Nebudeme schopni tento problém vyřešit sami pro sebe, dokud si neuvědomíme, že vždy existuje pouze jedna metoda. Takže způsob, jakým chyba přichází do světa v této době, je přesně stejný, jako přišla do světa na počátku; neboť ve skutečnosti je nyní začátek a nyní je konec. Ale co je nevědomost?

Nevědomost je nic netušící považovat věci za to, čím nejsou. A co jsou věci, které jsou považovány za to, čím nejsou? Věci jsou formy; to, co se jeví nebo je projevno. Nevědomost tedy znamená nic netušící považovat formy za skutečné a věřit jim, že jsme my sami, což ignoruje Nekonečného Ducha. A mentalita se upevňuje v tom, čemu čelíme, co rozpoznáváme a co považujeme za skutečné.

Otázka: Jak jste řekla, že mentální se upevňuje v literu nebo formu?

Odpověď: Pozornost se upevňuje v literu nebo formu, protože vůle přijímá účinky nebo zdání jako základ pro uvažování; myšlenka si tedy vytváří chybné závěry. To, o čem přemýšlíme, si toto uvědomujeme. Protože jsme věřili, že tělo je skutečné, mysleli jsme si, že jsme na něm závislí pro štěstí a zdraví a že je příčinou bolesti nebo potěšení.

Pravdou je, že tělo není příčinou ničeho, ale je důsledkem něčeho. Tato přesvědčení jsou příčinou toho, že myšlenka je soustředěna na literu nebo formu, což je příčinou utrpení. Protože myšlenka vytváří formu, mentalita se dívá na svůj vlastní výtvar a věří, že je skutečný, místo aby si uvědomila sebe sama jako tvůrce. Z tohoto důvodu je mentální činnost omezena na formu nebo literu.

To ignoruje Ducha neboli Božský život pro literu a je to modlářství; veškeré modlářství je nevědomost a je příčinou veškerého utrpení. Nevědomost neboli ignorování Nekonečného Ducha znamená odvrátit naši fyzickou zdatnost nebo myšlenku od Ducha, nebo se věnovat špatnému směru. Proto se na svět objevil hřích, nemoc a utrpení tím, že se věnujeme špatnému směru, chodíme sem a tam po zemi.

Otázka: Jaká je cesta návratu k poznání a moci?

Odpověď: Cesta k poznání, moci, zdraví a všemu, co je božské, je obrátit myšlenku opačným směrem. Takto měníme své myšlenky, mění se i naše přesvědčení a nacházíme své neviditelné já, které je projevovatelem. Všechny duše mají svůj původ a jsou v Bohu inherentní; v myšlení vycházejí od Otce, protože pozornost se upíná na myšlenkové dílo. Všechny se osvobodí od smyslového klamu a samy si ukážou problém života a skrze poznání a víru se v myšlení vědomě vrátí domů k Otci, aby zjistily, že víra v oddělení byla klamem.

Otázka: Ovlivňují myšlenky druhých nás nebo naše děti dříve, než jsou dostatečně staré na to, aby samy myslely?

Odpověď: Myšlenky nás (Bytí) neovlivňují, a proto neovlivňují skutečné dítě. Myšlenka je příčinou změny přesvědčení, našich dětí a nás samotných, a tak je tělo postiženo buď zdravím, nebo nemocí. V tělech našich dětí se vyjadřují naše myšlenky; myšlenky rodičů a přátel se mohou projevit v tělech dětí dříve, než jsou dostatečně staré na to, aby samy myslely. Vidíte tedy, jak důležité je pro nás znát pravdu a držet v ní sebe i své děti, abychom v těle vyjádřili harmonii a zdraví.

Otázka: Je myšlení ovlivněno věcmi kolem nás?

Odpověď: To, co vidíme, způsobuje, že měníme své myšlenky, a myslíme podle svého okolí, dokud se neprobudíme k pravdě. Dokud se neprobudíme k pravdě, nemůžeme zůstat v myšlení vůči svému okolí nezměněni. Když víme, co jsou dočasné jevy, nepřikládáme jim žádný význam.

Otázka: Můžeme někdy žít výhradně v Duchu, protože máme hmotnou podstatu?

Odpověď: Je chybou domnívat se, že naše podstata je hmotná. Tato domněnka má stejný původ jako víra, že jsme forma. Nemůžeme žít z Ducha, protože je Nekonečný – Všechno. Vědět to znamená projevit pochopení. Víra v nižší a vyšší Já, fyzické a duchovní já, je chyba. Jednota je pravda; jsme jedno, a ne dva. Jsme Božská Duše, Atma neboli Duch. Reprezentovat bytí v myšlení a činu znamená dokázat, že jsme božští.

Otázka: Bude muset každá duše projít zkušeností nezbytnou k tomu, aby si sama sobě demonstrovala nicotu zla?

Odpověď: Ano; Každá duše si sama prokáže problém života a dokáže nicotu zla; nebo že neuznání dobra není moc; že ignorovat Boha nebo Dobro v myšlení a činu není projevem pravdy.

Otázka: Platí to, co platí pro Ježíše, i pro nás?

Odpověď: Ano, jistě. Ukázal cestu, kterou mohou všichni kráčet a znát pravdu o svém spojení s Bohem. Máme přesně stejný vztah k Otci jako Ježíš; toto je neměnná pravda, ke které se všichni časem probudí.

Otázka: Můžeme myslet na vzdálené místo stejně rychle jako na blízké; můžeme vidět podobně?

Odpověď: Ano, můžeme vidět tak daleko, kam až myšlenka dosáhne. Vidět je mentální.

Skrze víru můžete vidět fyzické okolí, ale není to žádoucí cíl, o který byste měli usilovat; neboť, milí studenti, kdybyste to udělali, vaše vědomí by zůstalo omezeno na formu; a vaše uvědomění si života, pravdy a všeho, co je trvalé, by tím bylo omezeno.

Otázka: Zachováváme si v budoucí rovině existence lásku k sobě samým, tj. k členům naší rodiny?

Odpověď: Jistě, neboť láska je nesmrtelná. Milovat znamená naplnit zákon. Lásku nemůžete ztratit, neboť je z Boha, z Jeho zákona.

Otázka: Není snad láska, která vylučuje vše kromě našeho vlastního rodinného kruhu, sobecká?

Odpověď: Velká část toho, co se v rodinách a mezi přáteli nazývá láskou, je sobectví. Časem ztratíte veškeré sobectví, protože sobectví je dočasný zjev a je odsouzeno putovat po široké cestě. Pro každého z nás přijde čas, kdy přestaneme mít sobecké touhy, které nás přitahují a poutávají k formě a materiálním účinkům; a uvědomíme si svobodu Boží lásky ve svých srdcích. Láska je univerzální a nezná sobectví; je to svoboda, proto nemůže zotročit. Nestává se méněcennou, proto nikdy není sobecká. Sobectví je opakem lásky.

Otázka: Nemůže se tedy všechno, čemu nyní říkáme láska, ukázat jako sobectví a pominout?

Odpověď: Ano; všechno, čemu říkáte láska, co je sobectvím, pomine, ale veškerou lásku, kterou nyní vlastníte, ať už ji vyjadřujete dokonale, nebo ne, si uchováte po celou věčnost; neboť taková je od Boha. Nemůžete ztratit to skutečné a trvalé; ztratíte to neskutečné a falešné.

Otázka: Proč se bojíme, že neuvidíme své milované poté, co opustí tuto rovinu existence?

Odpověď: Že strach je výsledkem nevědomosti, kde a co jsou; dokud nevyřešíme problém života a nenaučíme se, co jsme, nemůžeme vědět, co jsou naši přátelé. Když najdeme sami sebe, najdeme realitu veškeré duše; a jak čas a místo mizí v přítomnosti porozumění, víme, že neexistuje žádné oddělení; to, co se nazývá oddělení, je smyslové vidění nebo smyslové rozhodování a je to mentální klam.

Otázka: Poté, co překročíme tuto rovinu existence, máme i nadále formy podobné těmto formám?

Odpověď: Ano; dokud se naše vědomí nezbaví formy skrze pochopení pravdy, máme podobné formy.

Otázka: Máme vždy formu?

Odpověď: Ano; myslet znamená tvořit; proto, dokud existuje myšlenka, bude existovat forma. Vždy budeme mít formu, ale nikdy nebudeme touto formou. Forma je následek a my jsme Příčina, jedno s Tvůrcem následku.

Otázka: Myslíte si, že každý člověk může změnit své myšlenky?

Odpověď: Ano; Neznáme žádné lidi, kteří by neměnili své myšlenky; my jsme ti, kdo myslí, a tedy ti, kdo ovládají myšlenky. Ti, kdo věří, že se nemohou vzdát zvyku myšlení, podřizují své myšlenky služebníkům, aby se podřídili této víře, která je falešná.

Otázka: Pokud je Bůh všude, co znamená být ztracen?

Odpověď: Pro Boha neboli Ducha to nemá žádný význam. Probuzení si uvědomují, že nejsou ztraceni, a vědí, že neprobuzení jsou ztraceni pouze v myšlenkách. Ti, kdo věří, že jsou ztraceni, jsou jako někdo v poušti, který se snaží najít cestu domů. Jsou jako žena, která hledá své brýle, zatímco je má na nose a dívá se skrz ně. Svými vlastními mylnými přesvědčeními jsou ve víře izolováni od království nebeského v sobě; a od Boha, v němž žijí; a truchlí nad ztrátou toho, co je navždy na dosah ruky. Uvěřit, že máme být uvrženi do vnější temnoty a tam zůstat navždy, je samotná vnější tma; stav, než který není o nic temnější.

Oddávat se takovým myšlenkovým zvykům znamená popírat dobrotu a lásku Boží a „jeho milosrdenství, které trvá navěky“. Víra a myšlenky na ztracenost jsou způsobeny neznalostí toho, kde a co Bůh a Kristus (Pravda) jsou, že nebe je uvnitř a čeká jen na projevení svého uznání a že žijeme v království a přítomnosti Boží za všech okolností a na všech místech.

Otázka: Nemají lidé, kteří věří, že jsou ztraceni, pocit, že je něco pryč, co musí hledat?

Odpověď: Ano; takový člověk hledá a hledá – (i když slepě) to, co je navždy na dosah ruky. Spása není otázkou přenesení v určitém čase na určité místo nebo lokalitu; ale je to vědomí a praktikování pravdy. Znat pravdu a sloužit jí znamená být spasen z nevědomosti, sobectví a falešných přesvědčení o oddělenosti a neustále žít v Boží tváři.

Pokud se oddáváme zvyku myslet si o sobě jako o izolovaných od Boha nebo oddělených od Dobra, pěstujeme tím sobectví, které je zdrojem všech našich problémů. Pokud se naším hlavním hlediskem stane já nebo osoba, vyvolává to strach; a strach považuje vše, co vidí, za oddělené od sebe sama a za jeho nepřítele; a já a sobecká touha se stávají jeho jediným přítelem a jeho Bohem.

Otázka: Jaký je lék na problémy a sobectví?

Odpověď: Lékem na malost nebo omezení je poznání Boha – nebo Pravdy, láska k pravdě a její praktikování; pravda je univerzální a nezná žádná omezení ani sobectví, a proto jedině ona osvobozuje.

Otázka: Jak můžeme poznat sami sebe?

Odpověď: Můžeme se poznat tím, že budeme v mysli udržovat pravdu o našem Sjednocení s Nekonečnem. Abychom poznali sami sebe, je nutné, abychom znali Nekonečno; a abychom dokázali, že toto poznání vlastníme, musíme pro sebe přijmout jho Sjednocení – neboli Jednoty se Stvořitelem.

Otázka: Je možné poznat Ducha nebo Boha, než si oblékneme neporušitelné?

Odpověď: Pouze neporušitelné může poznat neporušitelné. Pouze Duch může vnímat svou vlastní pravdu. Není možné poznat Ducha nebo Boha, dokud si neoblékneme neporušitelné a v myšlenkách, slovech a činech se neoblékneme do pravdy, která je věčná.

Otázka: Když léčíme jednoho, léčíme všechny?

Odpověď: Duch o sobě svědčí, když je poskytována vědecká léčba; pravda platí stejně pro všechny, ať už při léčení nemocí, nebo při odstraňování přesvědčení o neharmonii. Myslet znamená jednat v centru a myšlenka je pod vedením myslitele a jde tam, kam je zaměřena; v tomto smyslu je individuální. Lze léčit tolik lidí najednou, kolik lze myšlenku směřovat; všichni nejsou léčení, pokud myšlenka není zaměřena na všechny.

Otázka: Patnáct let jsem krátkozraký a předpokládal jsem, že nemohu dosáhnout dokonalého zraku najednou, myslíte si, že bych to dokázal?

Odpověď: *„Poznejte pravdu a ona vás osvobodí. Budete-li mít víru jako zrnko hořčice, nic vám nebude nemožné.“*

Když známe pravdu a máme v ni víru, můžeme dělat věci, které dělal Ježíš. Bůh nezná čas ani omezení a neměří svého Ducha svým dětem, proč bychom měli tvrdit, že známe to, co je mu neznámé? Můžete projevovat zrak dnes stejně snadno jako zítra. Nyní je čas vidět; věřte tomu, nepochybujte, a uvidíte.

Otázka: Chováte se k dětem jako k dospělým?

Odpověď: Ano; stejná láska a pravda osvobozuje všechny. Při uzdravování muže, ženy nebo dítěte vnímejte je i sebe jako to, co chápete jako Ducha nebo božskou Mysl, a mluvte pravdu Ducha nebo božské Mysli a pravda napraví všechny chyby nebo utrpení; praktikujte to. Věrnost je podstatnou pomocí.

Otázka: Říkám správně, že Duch je entita a duše její Mysl neboli exponent; a také, že tato dvě slova nejsou synonyma?

Odpověď: Duch je nekonečná Mysl a je entitou, nestvořeným a věčným, a duše je idea navždy spočívající v Duchu neboli Mysli. Duch a duše jsou totéž co Mysl a idea. Duše a idea jsou věčné v Duchu neboli Mysli. Mysl vnímá svou ideu v sobě, která je také sama sebou, a současně s tímto vnímáním je myšlenka a idea neboli duše je myšlenkou vyjádřena ve vnímání a vědomí; a myšlenka produkuje nebo přináší vše, co je viditelné smysly.

Duch neboli Mysl je širší pojem, který v sobě zahrnuje ideu nebo duši a její vyjádření. I když jsou tato dvě slova, Duch a duše, stejně úzce spjata jako Mysl a idea, nejsou synonyma.

Otázka: Byl Ježíš v pozemském životě blíže Bohu než osvícený představitel duchovní filozofie dnes? Kristus řekl: „*Větší věci než tyto budete činit v mém jménu.*“

Odpověď: Ne; Protože Bůh je všeprostupující, všudypřítomný a stále stejný, je nám tak blízko, jako jsme si sami sobě, neboť On je náš život a nikdo mu nemůže být blíž než jiný. Ježíš však měl bezpochyby hlubší přesvědčení a uvědomění si pravdy svého spojení s Bohem než kdokoli, o kom máme záznamy; ale ti, kdo získají stejné uvědomění a přesvědčení, budou vědět, co Kristus věděl a co myslel slovem „*Mé jméno*“, a budou konat skutky, které konal on; nic jim nebrání. Bůh neměří svého Ducha svým dětem.

Otázka: Naznačujete z toho, že někdo není schopen konat větší věci ve svém vlastním jménu?

Odpověď: **Kristovo učení ukazuje, že si nenárokoval nic za osobnost a že sám od sebe nemohl nic učinit. Že to byl Otec neboli Rodičovský Zdroj, který v něm a skrze něj působil, a že on v bytí byl jedno s Otcem.**

Ten, kdo ví, kde a co je Bytí, a pracuje s Otcem neboli Rodičovským Zdrojem, může dělat všechny věci ve svém vlastním jménu, ale jeho vlastní jméno bude jménem Krista a Otce, neboť ve skutečnosti není nikdo jiný – může existovat jen Jedno Všechno. Proto „*Jméno*“ představuje nebo zastupuje Jednoho.

Otázka: Můžeme si z kletby fíkovníku odnést nějaké duchovní ponaučení?

Odpověď: Duchovní ponaučení, které lze odvozit z fíkovníku, je obsaženo v prvním a druhém verši patnácté kapitoly svatého Jana. „*Já jsem vinný kmen a můj Otec je vinař; každou ratolest ve mně, která nenese ovoce, On odřezává.*“ Symbolizovalo to odřezání ratolesti v něm samotném, která nenese ovoce, a ukázalo učedníkům pravý význam jeho slov, že to, co nenese ovoce, nemá pro vinaře žádnou hodnotu, a to, co nenese ovoce Ducha, Duch pokládá za nic. „*Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude pokácen a hozen do ohně.*“ Zůstává-li myšlenka v liteře a ne v Duchu, je jako suchá ratolest, která nenese ovoce Ducha.

Poznáte je tedy po jejich ovoci. To také ukazuje, že všechny viditelné věci nebo formy jsou podřízeny moci myšlenky a víry.

Předplatitel se ptá: „*Existují nějakí opravdoví léčitelé, kteří netrpí bolestí?*“

Pokud existují tací, kteří trpí bolestí, trpí proto, že si plně neuvědomují pravdu. Plné uvědomění si absolutní pravdy a život podle tohoto života osvobozuje od veškeré bolesti; a do té míry, do jaké si toto uvědomění máme a žijeme podle tohoto života, do té míry jsme od bolesti osvobozeni. Uvědomění si absolutní pravdy dává poznání, že jsme nadřazeni vnímání, tvůrci a páni; částečné uvědomění si pravdy nám umožňuje nemyslet na věci těla a to, co by bylo bolestivé a zarmoucené v jiném stavu chápání, si nevšímáme.

Otázka: Proč je zvířatům dovoleno trpět bolestí a nemocemi?

Odpověď: Veškeré utrpení je klam pramenící z pěti smyslů. Soudit pouze smysly nebo pocity neznamená chápat věci, které cítíme – to znamená, že je to naprostá víra nebo omezení; proto smyslový úsudek, neosvícený pravdou, znamená víru v omezení, kterážto víra zahrnuje strach, pochybnosti, touhu, sobectví a oddělenost.

Klam smyslů vzniká, když myšlenka soudí a věří podle smyslů nebo pocitů. Mnozí to nazývají zvířecím vědomím. Proto je pocit nebo utrpení zvířete v myšlení, neboť to, co si myslí, že je jeho současným stupněm projeveného chápání. Kdyby to bylo nad smyslovou rovinou, v duchovním světě, bylo by nad utrpením.

Zvíře poznává prostřednictvím pěti smyslů; zrakem, sluchem, chutí, čichem a hmatem. Je vnímavé k projevenému světu a smysly se bojí ztratit to, co je jediné vnímatelné, a také se bojí, že jeho touha nebude uspokojena. Dalo by se toho říci mnoho o strachu způsobeném způsobem, jakým s nimi takzvaní lidé zacházejí, ale naším cílem to v tuto chvíli není. Strach je sám o sobě utrpením, protože je to duševní neharmonie.

Hmotné věci se neustále mění; takže mentalita na nich založená a na ně omezená musí nutně trpět strachem, pochybnostmi a touhou. Když je viditelný vesmír a pocity vše, co myšlenka rozpoznává, bolest z toho vyplývá skrze víru v omezení a strach. Myšlenka strachu je nemoc, která se projevuje v tom, co se nazývá nemoc; závěr, který je sjednocen s první příčinou, pochopením, které se pozná skrze přízpůsobení každé myšlenky jejímu zdroji, je prostý víry v omezení a svoboda je bezbolestná; realita je prostá utrpení.

KRÁTKÉ LEKCE A MEDITACE

CHTĚNÍ, LÁSKA A SKUTKY

"Nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale proměňte se obnovou své mysli; abyste mohli zkusit, co je to dobré, přijatelné a dokonalá Boží vůle." - Římanům xii:2.

Existuje základní požadavek, trojí povahy, který musí splnit každý student Božské vědy, pokud si uvědomí absolutní vědomí esoterické pravdy, která je základem projevů nebo stvoření Nekonečného Ducha, a jak pracovat se zákonem projevu. Existence je výsledkem porozumění. Atributy Božské Mysli poznáváme a vyjadřujeme tím, že je přijímáme a vyjadřujeme ve svých vlastních myšlenkách a mentalitě. Myslete božsky a okamžitě si uvědomujeme, co cítíme, když myslíme; myslíte milující myšlenky a cítíme lásku.

Být si trvale vědom přítomnosti Božského dobra znamená být neochvějný v Božském myšlení. Být schopen pevně se držet pravdy s nerozdělenou vírou v dobro znamená být obnoven v Duchu mysli, který transformuje každý vnější projev, slovo, čin a pocit v *„tu dobrou, přijatelnou a dokonalou Boží vůli“*. Pravda je harmonie a když je držena v myšlence, je poslem míru, který přináší radostnou zvěst od neprojeveného Ducha do formy slova a vnějšího projevu. Pravda je život, a když je vyslovena, je to zdraví a pohoda – ne neduh. *„On zná cestu, kterou jdu.“* – Job xxiii: 10.

Prvním požadavkem na cestě k realizaci věčného života – trvalého dobra – je chtít. Student musí chtít držet se pravdy, protože je to pravda; dostatečně to chtít, abychom odložili předsudky a přesvědčení a pracovali na jejím dosažení: dostatečně toužit po pravdě, abychom byli energičtí v odmítání tvrzení omylu a v odhazování intelektuálního odpadu, který není v souladu s velkou ústřední a *„všezachraňující pravdou“*, základním principem Božské vědy.

Dalším požadavkem je Láska – Láska k veškeré pravdě, protože je to pravda – Láska a úcta k všudypřítomnému, tichému a neviditelnému Bohu, jedinému zdroji života a moci. „**Nestanete-li se jako malé děti, nemůžete vstoupit do království nebeského.**“ To znamená, že pokud se neradíme s „Otcem“, Jediným principem dobra, který je základem veškerého projevu, a nenecháme se jím řídit ve svém myšlení, nemůžeme v žádném případě vyjádřit dokonalou harmonii, která je pravým štěstím neboli nebem; neboť nebe je podmínkou a je v každém z nás a myslet pravdu znamená uvědomit si, že jsme věční, vždy přítomní.

Třetím požadavkem je požadavek skutků. Dokud student nebude chtít pravdu a nebude ji milovat, protože je to pravda, nevnímá ji ve vztahu k sobě samému a ke svému vztahu k... Nekonečnému. Uvidí okem porozumění, když se odváží stanovit hranici mezi Stvořitelem a stvořeným – Manifestem a projevem – mezi sebou samým jako nesmrtelným a smrtelným tělem a svým přesvědčením.

Když se odváží myslet na sebe jako na neviditelného, nesmrtelného a božského tady a teď; že v bytí je nyní tím, čím kdy bude, a že jeho projevy a smrtelné tělo jsou mu viditelné pouze na smyslové rovině. Člověka lze vnímat a chápat pouze duchovně; a dokud nezmění svá rozhodnutí o sobě, nebude vnímat sám sebe a nechápat svůj vztah k Božské Bytosti.

Žák se musí odvážit povstat a odhodit všechna přesvědčení o omezeních a neharmonii, místo aby čekal, až ho opustí: musí z mentality vyhnat navyklý způsob myšlení o sobě a všechna přesvědčení, která jsou v rozporu s duchovním a jasným uvědoměním si sebe sama jako nesmrtelného. Pak se ztotožnit s veškerým projeveným životem a poznat své spojení s Jediným věčným Duchem, v němž všichni žijí. Ano, odvažte se myslet si, že konáním Vůle Ducha a pronášením Jeho Slova můžete překonat sobecké osobnostní přesvědčení o oddělenosti a omezení. Způsob, jak posílit vůli, spočívá v obětování individuální vůle trvalému dobru tím, že se za všech okolností budeme chovat v poslušnosti zákonu dobra a budeme se odvážit uvědomit si své Já jako Nesmrtelné – božskou realitu nyní; a budeme čelit zdánlivým životním obtížím a překonávat je, jakmile přijdou. Naše projevy se neustále mění a pomíjejí, a proto jsou smrtelné.

Držte se pevně neviditelného a neměnného – Duše neboli Života za tímto závojem zjevení! Pokud student Božské Vědy chce znát pravdu, protože je to pravda, a pokud pravdu prožívá ze stejného důvodu a žije podle ní tak rychle, jak ji poznává, je učen Duchem neboli Kristem uvnitř a Duch ho povede do veškeré Pravdy.

ZÁKON

Všechny systémy náboženského nebo božského učení by měly ukazovat cestu, jak mohou jednotlivci sami vnímat pravdu. Pokud sami nevidíme a nerozumíme, nemáme žádné přesvědčení; a bez přesvědčení nemůžeme mít dokonalou víru; a bez dokonalé víry jsou naše projevy slabé a neharmonické. Dokonce i učení velkých světových mistrů – jakkoli jsou bezúhonná – a posvátné a neměnné pravdy vyučované Kristem nebo Buddhou mohou pouze poučovat. Musíme sami vykročit na žebříku pokroku.

Učitelé mohou ukázat cestu Pravdy a Života v tichém myšlení a mluveném slově. Někdy je pro studenta lepší mít tiché poučení o slovech Života, jak je dáno při léčení, ve spojení s ústní lekcí; zvláště pokud se zdá obtížné pochopit vědu Ducha nebo v myšlení udržet si pravé vědomí.

Všichni musí vidět a znát pravdu a spoléhat se na její praxi, pokud chtějí mít trvalé zdraví a harmonii. Jinými slovy, všichni musí poznat, že jsou Božští a Trvalí, a říkat neměnnou pravdu sami za sebe. Musíme se dívat za hranice dočasného království, chceme-li najít Hůl Života, která nás nikdy nezklame; musíme hledat trvalé království, chceme-li si být vědomi věčného života. „*Hledejte a naleznete.*“

Uchovejte si jakoukoli pravdu, kterou vnímáte, jejím praktikováním a ona bude působit jako magnet, který vás vědomě mentálně spojí s čím dál větším množstvím pravdy. Pak, s energickým úsilím v praxi Pravdy a s aspiracemi naladěnými na harmonii s pravdou, Duch povede ke veškeré pravdě. Mentalita se rozšíří, aby přijímala stále více toho, co je trvalé.

Pokud je jedinec poslušný „*Zákonu*“ – Lásce – pak je zvrácenost překonána; a student se bude s božskou neochvějností držet pravdy a rychlý bude jeho růst do vědomí Ducha. Bude překvapen, jak rychle překoná zdánlivé životní obtíže a překročí hranici elementárního myšlení, od smrtelného k nesmrtelnému, od víry k poznání, od omylu a nemoci k pravdě a zdraví; od víry ve smrt k víře v život a od veškeré iluze plynoucí z nevědomosti ke světlu porozumění.

To, co se nazývá evolucí neboli pokrokem duše, je proces demonstrace, že Bůh je uvnitř; nebo proces individuálního úsilí vědomě si uvědomit to, co je a je trvalé; z toho vyplývá neochvějná a zdokonalená víra, založená na poznání, že jsme jedno s Otcem a že jsme v království, moci a slávě a z něj. Neboť když jsou naše myšlenky a projevy směřeny neboli přizpůsobeny dobru, osoba nebo tvář člověka je v souladu s Univerzální harmonií.

VŽDY NOVÉ

Neosobní cesta je cestou jednoty. A cesta jednoty vede k poznání „*Jednoho*“, který žije za „*Zlatými branami*“. Jednota je cesta, která vede do přítomnosti Vždypřítomného.

Všichni, kdo touto cestou putují, najdou svůj život a to, co je pravé bytí.

Nyní je věčné.

Nyní je život.

Nyní je pravda.

Nyní je láska.

Nyní je čas vědět, že bytí je to, co vždy bude.

Nyní je čas obrátit se k Duchu a probudit a uznat všudypřítomnou dobrotu.

Smrt je odchod od „*Jednoho*“. Cesta smrti je cestou minulosti.

Je smrtí pro spravedlnost uchovávat minulost v paměti. Lítosti minulosti jsou krystalizací.

Dočasné věci mizí, místa se mění a už nejsou; čas plyne a nezanechává nám nic než přítomnost. Vše, co jsme byli nebo kdy budeme, jsme nyní. Vše, co je, je nyní. Drazí přátelé, nyní máme vše, neboť jsme v přítomnosti všeho a tato přítomnost je vším.

Staré pomíjí; nechte ho pominout a nést s sebou všechny vzpomínky na omyly. „*Necht' mrtví pohřbívají své mrtvé.*“

Ať s sebou odejde každá víra, že dočasné věci jsou skutečné.

Přiřad'te je mrtvé minulosti a žijte v přítomnosti Toho, který je vždy přítomen.

„Zvedněte oči a pohleďte na pole, neboť se již bělají ke žni.“

Privítejte stále nové a krásné evangelium, obnovené duchem pravdy.

Privítejte přítomnost všeho dobra tím, že ho rozpoznáte.

Privítejte Ducha tím, že budete s láskou pronášet jeho slovo, a sklídíte věčné ovoce.

Převládající myšlenka na konci starého roku, že je třeba udělat mnoho, než pomine a nový rok nás přivítá, je to, co bychom měli mít na paměti po celý rok; Měli bychom jednat – jednat v živoucí přítomnosti, rozpoznávat Boha v Bohu nad hlavou, a každá hodina nás bude posouvat dále na cestě k plnému uvědomění si všudypřítomného království, moci a slávy, ve kterém žijeme a existujeme.

Vždy přítomnost je čas být šťastný a být věrný Bytí. Zvyk držet si ponuré a sklíčené myšlenky lze zlomit a opustit myšlenkou: *„Zapomněl jsem na své pravé já; toto je můj čas být šťastný a spokojený.“* Přítomnost je věčná; nemůžeme nakreslit hranici v čase – budoucnost se neustále prolíná s přítomností a přítomnost s minulostí. Měli bychom se rozhodnout rozpoznat přítomnost míru a harmonie dříve, než přítomnost splyne s minulostí a budoucnost shledá naše myšlenky neplodnými; dříve, než přítomnost pomine a nepřinese žádný záznam o vyřčené pravdě ani o projeveném dobru a budoucnost nás zastihne neosvícené světlem pravdy a porozumění.

Naše modlitba za všechny je, abyste se probudili k pravdě a věděli, že jste svobodní; abyste poznali cestu k poznání veškerého dobra. Kéž vám Duch odhalí vyšší možnosti, než jste si dosud představili! Kéž vás pravda oděje svým bílým rouchem, ozdobeným zlatem moudrosti! Kéž vaše myšlenky a srdce osvítlí a zahřeje božská pravda a láska a kéž vaše činy spočívají na Božské spravedlnosti! Kéž na vás spočívá Holubice míru nyní i navěky!

BOŽSKÁ LÁSKA A JEDNOTA

„Přichází hodina a nyní je tu, kdy pravý ctitel bude uctívat Otce v Duchu a v pravdě.“ Protože Duch Boží je Jeden a je Pravdou – uctíváme-li v Duchu a v Pravdě, je nutné, abychom naplnili zákon Jednoty, kterým je Láska.

Příkaz Ducha Jednoty zní: *„Miluj svého bližního jako sebe sama.“* Tento příkaz lze s porozuměním naplnit pouze vnímáním Jednoho Ducha ve všech; a pak myšlením a cítěním vůči všem stejně, jako myslíme a cítíme sami pro sebe. Přichází čas a nyní je tu, aby lidstvo vidělo za viditelný vesmír – tento závoj zdání – a přešlo zdání a za zdánlivé diferenciaci hmoty do Ducha Jednoty, který je všude na věky věků, a tak se osvobodilo od mentality klamu. Vzhledem k tomu, že nyní dochází k všeobecnému probuzení k vědomí jednoty, je čas na vážné uznání a praktikování božské pravdy podle principu.

Jakmile si uvědomíme, že zákon lásky je napsán v našich masitých deskách; srdcí a že v nich působí, tak se snažíme udržovat Ducha Jednoty v poutech míru v našem vzájemném jednání. Vidět s porozuměním znamená vidět, že jednota je, neboť porozumění vidí tu jednotu, která je navždy, i tam, kde se jeví rozmanitost. Existuje pouze jeden Nekonečný Duch, ale v Jednom existují myriády obrazů nebo stvoření, které v něm žijí a pohybují se.

Zdánlivá rozmanitost ve stvoření je tedy výsledkem jednoty; proto zjišťujeme, že veškerá Příčina je jednota a všechny následky jsou výsledkem jednoty. V každém jednotlivci jsou vytvořeny myriády myšlenek; ale s touto rozmanitostí myšlenek existuje pouze jedna bytost. *„Je jedno tělo a jeden duch, jak jste povoláni v naději svého povolání.“* Protože zde může být pouze jeden Nekonečný Duch, může existovat fakt nebo pravda, ale jeden Princip k demonstraci, proto jedno tělo a jedno povolání. Ve světle jednoty vnímáme, že účel jednoho Ducha je účelem všech; vysoké povolání jednoho patří všem.

Abychom však udrželi Ducha jednoty v poutech pokoje, je nutné si uvědomit, že jsme povoláni Duchem ve víře jednoho povolání; a že každý jednotlivec pracuje na své vlastní spáse podle Ducha Jednoty neboli božské pravdy. Protože jeden Duch je vším, všichni jsou povoláni hledat a znát svůj vlastní zdroj.

Na vnějším pohledu této roviny manifestace se zdá být velká rozmanitost v našich povoláních, ale tato rozmanitost je pouze zdánlivá. Lidstvo, jako úl včel, pracuje na dosažení jednoho společného cíle. Včely vylétají ze svých úlů různými směry a hledají rozmanité květiny s jediným cílem sbírat med. Když je vidíme při práci mimo úl, soustředěné na svůj účel, zdá se, že mají různá povolání; ale když se vrátí do úlu, je vidět, že existuje pouze jeden účel.

Tak je to i s lidstvem; každý jednotlivec má svůj původ v Duchu a stejně jako včely vychází od Otce, aby konal duševní a viditelnou práci. Ale když jsme zaneprázdněni naší každodenní prací – s jediným účelem demonstrace vrozených možností – díváme se na sebe navzájem jako na oddělené a oddělené od Otce; zdá se, že máme různá povolání a osud.

Tento úsudek je podle smyslu a je mylný; neboť když se vrátíme domů k Otci – odstupujeme od své práce – je vidět, že existuje jeden účel, jedno povolání, kterým je získání individuální zkušenosti a poznání Boha. Tehdy vidíme celé lidstvo jako patřící Bohu a jako v ruce všemohoucí Dobroty. Tehdy osobní touha a vůle po lidstvu ustává, protože jsme ochotni důvěřovat všudypřítomné Dobrotě. Když jednotlivec drží lidstvo v Pravdě a slouží všem, jako by sloužil jen jednomu, začíná chápat, co znamená uctívat v Duchu a v Pravdě; vstoupil do pravého společenství.

Nutnost je dítětem jednoty a jednota je otcem nutnosti. Chceme vám ukázat, že jednota je ve vší zdánlivé rozmanitosti obchodního života. Léčitel je nezbytný pro pacienta a pacient pro léčitele, aby se Bůh mohl projevit; a to je jednota nutnosti.

Umělec uspokojuje potřebu studenta a milovníka umění. Potřeba každého jednotlivce je totožná s potřebou zubaře nebo s jeho povoláním; a uspokojuje potřebu každého člověka. Povolání obchodníka, krejčího a švadleny je totožné s univerzální poptávkou po tělesné pokrývce neboli oděvu; a univerzální poptávka po oděvu je totožná s jejich podnikáním. Podnikání architekta, dodavatele a stavitele je v souladu s rasovou vírou, že domy jsou nutností; a majitelé nemovitostí a nájemníci jsou v souladu se svým podnikáním.

Hudba a písně tak dokonale podané v tomto věku osvětlení, kterým všichni naslouchají a užívají si je s jednotou zájmu, jsou melodickým vyjádřením jednoty ducha, nebo, můžeme říci, je to umění kombinovat zvuk tak, aby symbolizoval harmonii sfér, což je duch prostupující vším. Hudba se setkává s každou duší a vyvolává harmonii v ní i z ní.

Pekař a obchodník s ovocem jsou pro hospodyni nezbytní; a hospodyně je v souladu se svým povoláním. Restauratér uspokojuje univerzální potřebu. Všichni mohou dosvědčit potřebu, kterou často pocítuje každý jedinec, a jednotu v poptávce po fyzickém jídle. A přesto je konzumace fyzického jídla pouze symbolem pravdy. Pravda je pokrm, jehož jídlem nebudete hladovět.

BLAŽENOST

„Blahoslavení, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

„Budte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích.“

Blahoslavení, kteří se podílejí na Spravedlnosti Vždy přítomného.

Naplněni jsou ti, kteří pijí vodu z Vždy přítomného pramene.

Spravedlivé je vnímat a žít dokonalost Vždy přítomného.

Naplněni jsou ti, kteří se podílejí na dokonalosti Vždy přítomného.

Dokonalé bylo vědomí, které vnímalo myšlenku dokonalosti.

Dokonalé je porozumění, které vnímá, že Otcova dokonalost je možná.

V čistotě je vše čisté. V dobrotě je vše dobré. Bůh chápe sebe sama jako Nekonečného: Celek.

Dokonalý a úplný od věčnosti je Bůh a my skrze pravdivé myšlení vyjadřujeme stále více Jeho dokonalosti a úplnosti; dokonalé a úplné od věčnosti je Já Jsem každého a skrze cykly věčnosti si budeme stále více uvědomovat Já Jsem a sebe sama v jeho projevu.

NESUŽTE

„Nesudte, abyste nebyli souzeni; neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni.“ - Matouš 7:1,2

„Nebot' čím soudíš druhého, tím odsuzuješ sám sebe; neboť ty, kdo soudíš, děláš totéž.“

Když soudíme nebo odsuzujeme druhého, je to naše myšlenka a motiv, a tato myšlenka a motiv je naším odsouzením. To, co děláme, je naše vlastní, zrozené z naší myšlenky, motivu a přesvědčení. Máme-li něco proti druhému, měli bychom nejprve věnovat pozornost třísce v našem vlastním oku; dokud neodpustíme, nebude nám odpuštěno; Kdo o svém bratru mluví a soudí svého bratra, mluví o zákonu a soudí zákon; *„Soudíš-li však zákon, nejsi-li činitelem zákona.“ „Soud Boží je podle pravdy.“*

Když mluvíme pravdu, děláme dobře. Být činitelem zákona a ne soudcem znamená myslet na druhé a na sebe jako na jednotlivce se vším dobrem, kterým jsme. Být soudcem zákona – nebo jiného – a ne činitelem znamená myslet na druhé a na sebe jako na někoho s dočasným – smrtelným zjevem či výrazem.

SVĚDECTVÍ PRAVDY

„Proto jsem se narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Co je pravda? Tuto otázku si denně a každou hodinu kladou upřímní hledající a položil ji Pilát před více než dva tisíce lety. Kristus, který přišel slyšet svědectví pravdy, o ní vydal svědectví demonstrací slovem i skutkem.

Ti, kdo pracují v souladu se Zákonem Bytí, naplňují zákon a účel stvoření a prokazují stejnou pravdu jako Ježíš.

Vydávat svědectví o pravdě znamená uzdravovat nemocné.

Vyhánět démony (chybné myšlenky, sobecké touhy a vymazat falešnou víru) je důkazem přítomnosti pravdy. Otevírat oči duševně slepých k porozumění je důkazem vlastnictví pravdy. Důkazem realizace a svobody Pravdy je vzkříšení mrtvých a probuzení z nevědomí (lity) k vědomí, duchu Pravdy.

Být vzkříšen z mrtvých znamená chápavě vstoupit do věčného života, trvalého zdraví a nekonečné harmonie.

„Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Osvobození od čeho? Osvobození od přesvědčení o neharmonii, od pocitů sobectví (nebo oddělenosti), osvobození od duševní temnoty a nevědomí skutečného a trvalého a od účinků falešné víry, která se mylně nazývá zármutkem, hříchem, nemocí a smrtí.

Důkazem toho, že pravda byla v Ježíši zjevena, bylo to, že v jeho přítomnosti, skrze jeho učení a skutky byli ti, kteří byli v duševní temnotě – ignorováním přítomnosti Ducha kvůli liteře – osvíceni a přivedeni k pochopení pravdy, která byla v něm zjevena. „*Lid, který seděl ve tmě, spatřil velké světlo a těm, kteří seděli v krajině a stínu smrti, vzešlo světlo.*“

Kde je pravda zjevena, tam nejsou žádná zdání zvané omyl. Kde je vnímáno světlo, tam není tma. Vnímání pravdy je poznání; proto byl Ježíš osvětlovačem neboli světlem světa.

„*Vy jste světlo světa.*“

Ježíš vydal svědectví o pravdě tím, že prohlásil svou jednotu s Bohem, Otce všech, a konal skutky Otce tím, že poslouchal Jeho tichý hlas. Takto se vždy projevuje dobrota a moc Ducha. Principem dobra a harmonie je Pravda; je beztvará, neviditelná a tichá; pravdivým myšlením se formuje, zviditelňuje a vyjadřuje neboli projevuje.

Bůh je Principem všeho dobra, a proto nutně vyžaduje, aby myšlenka byla k obrazu a podobě Boha nebo Principu, pokud se On nebo Ono projevuje v nás. Cesta pravdy je jedna – je přímá a úzká; v ní nejsou žádné rozdíly. Protože nezná omezení, je svobodná, a proto osvobozuje; proto je utěšitelkou. Pravda nám zjevuje pravdu, že všichni jsou v Otci a že Otec je ve všech, a vede k vědomí věčného života.

Neprojevujeme se, drazí přátelé, v tomto světě účinků se stejným účelem jako Ježíš? Nejsme na světě proto, abychom svědčili o pravdě? Neměli bychom se obléknout do čistoty se stejným účelem a záměrem jako on? „*Neboť tím, že jsme oděni do čistoty a jsme neposkvrněni a osvíceni, to spojuje bezhříšnou duši se štěstím a pravdou.*“ Ježíš vydal svědectví o pravdě, že život, mír a realitu lze nalézt pouze v Bohu, v Dobrotě. Že Bůh neboli Dobro je nekonečné a „*Poznat Tebe, jediného pravého Boha*“ je život věčný.

Jelikož nemůžeme sloužit dvěma pánům, nemáme si vybrat, kterému budeme sloužit, příčině nebo následku? Dokud se nerozhodneme – jako náš Velký Učitel – sloužit Duchu neboli Prvotní Příčině a ničemu jinému než Duchu neboli Prvotní Příčině, nemůžeme projevovat moc nad vnějšími věcmi a ovládat myšlenky a činy; ani se vědomě nevzdáváme svého myšlení Živocímu Duchu nebo Dobru, v němž a skrze něj žijeme. Svědčit o Duchu a sloužit Mu znamená pracovat v souladu s Duchem a tak naplňovat zákon a účel stvoření.

Při interpretaci plánu spásy byla jednoduchá pravda, jak ji učil Ježíš, zastřena a spása se jevila jako obtížně dosažitelná, protože všudypřítomný Bůh a nebeské království byly odmítnuty tím, že Bůh a nebe byly odsunuty do dálky, kterou lze dosáhnout v budoucnosti. Pravda o smíření duše s Bohem je tedy nepostřehnutelná a nebe se netěší.

Existuje přímá a úzká cesta, která vede z temnoty do světla, ze všech zdánlivých obtíží k uvědomění si Božího království a jeho spravedlnosti. Bůh zná cestu k němu a jeho tichý hlas je slyšet, jak říká: poznání, uznání a víra, to je ta cesta. Ti, kdo poznají realitu, musí věřit, že existuje, a že hledaný Duch je odměnou pro ty, kteří ji pilně hledají. Skrze neustálé rozpoznávání toho, co je skutečné a trvalé, na nás sestupuje pokoj jako holubice a křtí vnitřním vědomím (Duchem svatým); a nebe uvnitř se nám otevírá a my vstupujeme a zjišťujeme, že to není lokalita ani místo, které lze získat rozpadem těla, ale je to stav, který si můžeme užívat, když jej rozpoznáme a stane se naším správným vyjádřením.

Proč pravda osvobozuje nebo léčí?

Pravda osvobozuje nebo léčí z toho důvodu, že pravda je svoboda. Znat to, co je svobodné, a žít to je svoboda.

Poznání a bytí jsou jedno; znát skutečné a Věčné znamená znát sebe sama. Pravda je vše, co je svobodné, a falešná je víra, že kdokoli je spoután, protože víra v otroctví je falešná vůči skutečnému nebo pravdě. Odvrátit se od lži k pravdě je cesta ke svobodě.

Uzdravení moci pravdy neboli Boha je uzdravování Kristovou metodou; proto je praktik pravdy Kristovým učedníkem. Pravda nebo Kristus, poznání nebo život, jsou jedno a Jedno je Jednota, plnost; nikdy to není jinak. Mít poznání Bytí znamená vědět, že jsme to, co je nad omezením a vnějším prostředím nebo účinkem. Nebo mít poznání toho, co jsme, znamená osvobodit intelekt od přesvědčení o omezeních. To je svoboda.

„Kdo věří, bude činit věci, které já činím, neboť jdu k Otci.“ Ti, kdo chápou Kristovo učení a věří v něj, chápou pravdu a věří ve všudypřítomného Ducha (neboť jsou jedno); takový člověk by měl svědčit o pravdě a prokazovat ji, jako to činil Kristus. Dokud nebude vymazána lež a nepřestane chybný výklad, nebudou rozptýleny pochybnosti a slzy – strach ze ztráty hmotného těla – ani nepoznáme pravdu, když se projeví v těle. Mocnosti, které jsou, a Duch, který je, se projevují skrze pravdivý výklad.

Pravda v člověku je pochopení Jednoty života neboli Jednoty celku. Vědět, že Jedna živoucí přítomnost neboli Svatý působí skrze nás, abychom chtěli a konali, a pochopit, jak pracovat v souladu s Jedním, je svoboda, moc a sláva.

Je to Jeden Duch, neboli Já Jsem, v různých jednotlivcích, který vnímá v jednom okamžiku v různých částech vesmíru princip, který je základem matematické demonstrace. Je to Jeden Duch pravdy v různých jednotlivcích, který vnímá svou vlastní pravdu za všech okolností, v různých částech vesmíru. V pravdě není žádný rozdíl; kdykoli a kdekoli je vnímána, je jedna.

Představte si pravdu jako nekonečnou a nedělitelnou, pak bude víra v moc pravdivého myšlení dokonalá; budete vědět, že Boží myšlení nelze zabránit a že její demonstrace nebo svědectví odstraní hory obtíží, neboť je harmonií. Vnímaná pravda je založena na víře správně; v přítomnosti poznání končí nevědomost. Podstata víry rozptyluje pochybnosti. Kde je porozumění, tam není nedorozumění.

CHODIT VE SVĚTLE

Lpění na smrtelných věcech; touha po světské slávě; touha po tom, co se nazývá světským pohodlím, zaslepuje pravý zájem a vnitřní štěstí. Jsou to mraky, které zatemňují cestu vedoucí k realizaci věčného života a spojení se vším dobrem.

Neživte se slupkami, neboť formy světa jsou pouze symboly skutečnosti, kterou je podstata a pravda. „***Proto nyní není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kdo nežijí podle těla, ale podle Ducha.***“

Všechno dobro, které je poznáno, je užíváno; to, co je a není poznáno, je neužíváno. Neodkládejte čas na znovupoznání Nebeského království, které je vždy na dosah ruky. Ti, kdo ho poznají a vstoupí do něj, spočívají ve víře a jistotě.

„A JAKOU MÍROU MĚŘÍTE, TAKOVOU VÁM BUDE ODMĚŘENO.“

Co si člověk myslí ve svém srdci, je jeho víra. Pevné víry se zobrazují v mysli a projevují se myšlenkou; a výsledkem víry a myšlenkových návyků jsou slovo, čin a pocit. Proto, jakou měrou měříme, totéž nám je odměřeno zpět nebo je námi projevováno, neboť naším měřítkem je naše víra nebo náš současný stav myšlení.

Pokud naše myšlenka měří myšlenku celistvosti a dokonalosti pro ostatní i pro sebe, měří tuto myšlenku z Nekonečného Ducha, a tak se nám měří celistvost a dokonalost, neboť totéž je naším měřítkem. Ale pokud naše víra a myšlenka měří omezení a nedokonalost pro ostatní i pro sebe, pak se nám měří omezení a nedokonalost, neboť totéž je naším měřítkem.

Proto v té míře, v jaké rozpoznáváme a potvrzujeme Pravdu, do té míry ji projevujeme a měříme možnosti neviditelného JÁ JSEM.

2. Neboť dokud naše myšlenky nedosahují celistvosti, nevyndáváme trám z vlastního oka, aniž by byl jediný k Pravdě - která je životem; ani jasně nevidíme, abychom vytáhli třísku z oka svého bratra. Protože musíme vždy vidět vlastníma očima, tedy podle závěrů, které vyvozujeme, dokud v nás zůstává trám omylu nebo víry v nedokonalost, vidíme částečně okem omylu nebo víry v nedokonalost, jako by skrz temné sklo, neboť víra v nedokonalost nemůže vnímat ani realizovat dokonalost. „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uzří Boha.*“

Čistota vnímá a uznává své. Jelikož je všudypřítomná, rozpoznává pravdu, že je všudypřítomná, a vidí se ve všem okem čistoty nebo dokonalého porozumění. Paprsek pochybností, kterým je váhání, nevede k porozumění; není příčinou ani vodítkem k dokonalému vnímání jednoty a celistvosti Bytí.

Proto musí být vymazán z mentálního vidění, neboli vyhnán z něj, než myšlenka může přijmout a vytvořit pravdivý obraz dokonalé představy Boha Otce. Paprsek souzení podle smyslů, který se projevuje v přesvědčení o nelaskavosti, kritice a hledání chyb, musí být vyhnán z mentální sféry, než můžeme tvář v tvář spatřit absolutní pravdu o všemohoucnosti všudypřítomného Dobra.

Dokud věříme v nedokonalost, věříme, že existuje něco, co je opakem Boha, neboť Bůh je nekonečná dokonalost, a skrze tuto víru vidíme nedokonale, neboť náš úsudek není z Pravdy, ani naším měřítkem není celistvost; právě skrze takovou víru je u druhých vidět chyba a nedokonalost. Tím, že dovolíme, aby se zdání stalo příčinou úsudku, podřizujeme myšlení, aby se mu podřizovalo, a skrze kritiku myšlení potvrzuje a omezuje myšlení na chybu.

3. Uznání celé pravdy, že Bůh neboli Dobro je nekonečné, tj. Vše ve Všem, a že může existovat jen jedno Nekonečno nebo jedno Vše, je to, co je nutné k vedení ze země do nebe, od omylu k pravdě. Někomu se může zdát, že je to cesta příliš krátká na to, aby byla dobrá, pravda příliš jednoduchá na to, aby byla pravdivá.

Nicméně, když je toto uznání učiněno nebo tento krok učiněn a nacházíme království a je uvědoměna pravda, že jsme v Bohu nebo Dobru a že Bůh nebo Dobro je v nás a že ti dva jsou jedno v Bytí, přišla největší pravda; a „až přijde to, co je dokonalé, to, co je částečné, pomine.“

Když tuto pravdu pochopíme, musíme odložit roucho smyslného soudu se vším tělesným myšlením a upřít zrak na všeobjímající pravdu Jednoty Bytí: to znamená, smířit se s ní a přizpůsobit jí své projevy, pokud chceme dosáhnout plného uvědomění si bohatství a moci království, ve kterém žijeme, a obléknout se do neporušitelného roucha nesmrtelnosti a nosit perlu nejvyšší cennosti, kterou je dokonalé osvětlení. Dokud dokonalé pochopení neodhalí Jednotu Bytí, nebude projevem v zemi, v těle, plnost moci.

4. Ti, kdož by chtěli spěchat k Dobru nebo Bohu, musí přestat s falešným výkladem a pochopit pravou hodnotu a postavení Ducha; to znamená uctívání v Duchu a Pravdě, neboli v jediné, vroucí víře, tím, že vše držíme v Duchu a pravdivě myslíme a mluvíme o Duchu, jak pravdu pronesl Ježíš.

A je-li myšlení osvíceno pravdivým myšlením, poznání je světlo a život se projevuje neboli činí zjevným. Není-li intelekt zatemněn falešnou vírou a mylným myšlením, všudypřítomná pravda ho osvíčí porozuměním a odstraní z něj mrtvé větve, které nenesou ovoce Ducha. Když se povzneseme nad klam, pro nás žádný klam neexistuje, a protože jsme vytrhli trám z vlastního oka, jsme proto schopni odstranit falešnou víru od druhých; to znamená, že jsme schopni a jasně vidíme vyjmout třísku z oka svého bratra.

5. „*Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích,*“ je přikázání, které lze naplnit dokonalým vnímáním pravdy. Chceme-li si uvědomit význam tohoto vnímání, je nezbytné pochopit, že nemůžeme mít ani získat poznání nedokonalosti, neboť poznání je jasné a jisté vnímání pravdy a pravda je dokonalost.

6. Princip matematiky neboli myšlenka, která je základem všech mentálních problémů, se neodhaluje ani neprojevuje chybným výpočtem, ale princip pravdy se odhaluje a projevuje správným výpočtem nebo vyjádřením principu či myšlenky. V žádném případě není možné prokázat poznání principu nesprávným vyjádřením nebo falešným vyjádřením principu. Chyba nebo omyl učiněný v problému je falešný výpočet a nemá žádný skutečný vztah k principu či myšlence, protože jej nereprezentuje ani nesymbolizuje; proto se nic neprojevuje, pokud není princip pravdivě vyjádřen. Nekonečný Duch, který je základem veškerého projevu, se neodhaluje ani neprojevuje falešným výkladem, ale odhaluje se a projevuje správným a pravdivým výkladem sebe sama. V žádném případě pro nás není možné prokázat poznání Otce skrze Jeho zkreslování. Výroky bez principu nijak nesouvisejí s Duchem; nevyjadřují ani nesymbolizují nic, co skutečně je, neboť když Nekonečno není projevené nebo zjevné, nic není projevené ani zjevné; ale v každém pravdivém výroku pravdy je Nekonečno projevené nebo zjevné.

MEDITACE

CO JE SPRAVEDLNOST?

Nestvořená, neprojevená bytost je Spravedlnost a tato Spravedlnost se projevuje v celém stvoření. Před manifestací je Spravedlnost a je atributem spravedlnosti, správnosti a nestrannosti, atributem, který měří celistvost a dává všem podle jejich skutků. Zvažuje naše nejniternější myšlenky a projevy myšlenek; a pokud se zjistí, že jim chybí Duch Dobrot, nebo pokud nedosahují obrazu a podoby vlastností Nekonečného Ducha, jsou uvrženi do ohně (ducha) a spálení. Nedokonalé má krátké trvání - pouze zdání.

Spravedlnost každému přiznává to, co mu náleží, a každému projevu podle míry nebo myšlenky a motivu, které jej vytvářejí. Metoda Nekonečného Ducha nyní působí ve stvoření a je to přesná spravedlnost; proto je věda o projevu Nekonečné Bytosti přesnou spravedlností. Věda matematiky je přesná spravedlnost. Vyjádřená Božská Pravda je přesná spravedlnost. Spravedlivé a správné je Jedno – Vše.

Soulad s pravdou v myšlení, slově i činu je projevem spravedlnosti. Myšlenky lásky jsou spravedlivé a poctivé; jsou naplněním zákona. „*Odmítnout Spravedlnost a projevovat lásku je předstíráním milosrdenství a skutečností urážky.*“

Projevování se pod jménem lásky, bez spravedlnosti, je falešné a předstírané. Láska, královský zákon Bytí, je spravována s přesnou spravedlností. Neuznává ani přítele, ani nepřítel – všichni jsou pro ni jedno. Projev Spravedlnosti nemá žádnou připoutanost; je bez vášně, neovlivněn emocemi ani pocity. Je to to, co nakonec vede všechny k poznání první a konečné pravdy, kterou je harmonie. Nejedná proto, aby přijímala náklonnost, zisk ani nenávisť. Spravedliví jednají bez vlastní touhy; jsou pokorní, ale neochvějní a neochvějní v pravdě a právu. Spokojení s tím, že jsou spravedliví, aniž by se zdáli, spokojení s tím, že konají právo a praktikují pravdu bez slávy, z lásky k právu nebo pravdě. Praxe Božské a neměnné pravdy je spravedlností vůči Bohu i člověku.

HARMONIE

Harmonie je božská a uspořádaná metoda Nekonečného ve stvoření. Nekonečná rozmanitost stvořených věcí ve Vesmíru je harmonickým vyjádřením Nekonečného JEDNOHO.

Poznání odhaluje harmonii. Nevědomost zahaluje harmonii před intelektem. Pravda je harmonie; a nikdy se nemění ani nezmění. Pravda je vždy pravda - jejím základem je poznání a moudrost. Chyba nebo lež je zdánlivá neharmonie a neustále se mění; jejím základem je nevědomost a pošetilost. Vnímání skutečného vztahu přírody k Bohu je vnímání harmonie. V pravdě žádná neharmonie neexistuje. Metoda Stvořitele, který nyní působí ve stvoření a je obsažena v něm samotném, je dokonalá harmonie a Dokonalý nezná žádnou nedokonalost.

„Dobří občané žijí v harmonii.“ Ti, kteří si jsou plně vědomi přítomnosti Dobra, nedávají prostor zdánlivé neharmonii. Dobro je v harmonii se vším dobrem. Dobrý čin nebo skutek je v harmonii s dobrou nebo pravdivou myšlenkou; dobrá nebo pravdivá myšlenka je v harmonii s dobrotou myslitele nebo Bytí. Je-li myšlenka k obrazu a podobě Bytí, bude čin v harmonii s myšlenkou a s myslitelem. Toto je metoda dokazování harmonie Bytí ve stvoření. Harmonie je způsob, jakým moudrost vyjadřuje pravdu. Je to dokonalé přizpůsobení části celku nebo výrazu Vyjadřovatele. Je to nekonečný řád a není žádný jiný.

NENÍ NIKDO DOBRÝ NEŽ JEDEN

Jedna je číslo Jednoty; a Jednota je řádem JEDNOHO a je stejně trvalá jako JEDEN. Existuje pouze Jedno vše, proto veškeré dobro je tímto Jedním; proto není nic dobrého kromě Jednoho. Nekonečné Bytí znamená to, co je, bylo a vždy bude. Je vnitřní a předchází konečnému, které je vyjádřením Nekonečného. Bytí a dobro jsou jedno; proto být znamená být dobrým, tím, co je a je nestvořené a neprojevené.

Znalost toho, co je Bytí, poskytuje základ, který nás připravuje na spravedlivé a harmonické myšlení a jednání; bez této znalosti si jednotlivci nedokážou představit, jak ovládat myšlení a jednání – proto „*jsou jako vlna zmítaná sem a tam každým větrem doktríny.*“ Dokud se nestaneme stabilními a neochvějnými v našem myšlení a jednání, je možné pochopit a pracovat s uspořádanou a harmonickou metodou, s níž funguje zákon Bytí.

Když je myšlenka přizpůsobena Bytí a reprezentuje ho, je ve vědomí udržován rajský řád; pak je veškerý projev upraven a udržován v pořádku, neboť pokud je myšlenka přizpůsobena Bohu, je její účinek harmonický a příjemný: toto je smíření – regenerace – neboli odčinění. Individuální vůle se tak stává projevem univerzální víry a láska se rozšiřuje a zahrnuje vše.

Bůh neboli Dobro stvořil vše, co bylo stvořeno, a prohlásil to za dobré. Je to rasová víra – osobní názor – falešná a zvrácená metoda interpretace, která si dělá nárok a obléká se do porušitelného, opaku Boha neboli Dobra. Až falešná interpretace přestane, uvidíme, jak vidí Duch, že vše je dobré. Všechno ze všeho je jedno a může existovat jen jedno Všechno, které je dobro: proto není nic dobrého kromě jednoho.

„*Tvá víra tě zachránila.*“

„TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA.“

Jestliže vírou byl jeden spasen a uzdraven, vírou jsou spaseni a uzdraveni všichni. Všichni jsou si rovni pod jedním božským zákonem a všechny chyby podléhají tomuto zákonu, neboť pravda je tímto zákonem. Jelikož jsou všichni spaseni vírou, od čeho jsou spaseni? Ne od pravdy, neboť pravda je zákon a sama o sobě je spásou. Není jasné, že máme být spaseni od chyby, která je falešným výkladem, mylnou vírou a činem, nebo od toho, abychom brali věci za to, čím nejsou? Není jasné, že pouze vnímání Ducha, pravdivý výklad a správné jednání mohou vymazat, zachránit a osvobodit?

Jak se získává vnímání Ducha? Ti, kteří by v sobě měli svědčit o vnímání Ducha, by měli odložit oslepující předsudky a přijmout pravdu, kdykoli a kdekoli se projeví. Pokud dobrovolně nepřijímáte pravdu, kdykoli a kdekoli je vyjádřena, nepřijímáte zjevného Krista. Přijetí pravdy je správně založeno na víře a je životem, podstatou a harmonií.

Přijetím vnímané přítomné pravdy a jejím projevováním slovem i skutkem si ji přivlastňujeme, neboli v myšlence přijímáme to, čím jsme v bytí, a tak se otevírá cesta veškeré pravdě. Ti, kdo chtějí stoupat po žebříku pokroku, který vede ze země do nebe, nebo který vede od litery k Duchu, od omylu k pravdě, musí po něm stoupat krok za krokem; proto je nutné, aby přijali vnímanou pravdu, pevně v ní stáli a přizpůsobili jí své myšlenky a činy, než mohou vystoupat do dalšího kola nebo postoupit o krok dál.

Skrze duchovní vnímání a zdokonalené myšlení je vše přizpůsobováno zdroji Božské bytosti. Toto je víra, která zachraňuje. Ti, kdo naplňují zákon, milují pravdu; a když jsou všichni milováni, je jim vše odpuštěno; ale komu je málo odpuštěno, ten málo miluje.

SVOBODA

Svoboda je stav bytí svobodným. Je to to, co je osvobozeno od kontroly a co je neomezené a bezprostřední.

To, co je svobodné, není pod zákonem bytí, ale je zákonem. Lze říci, že viditelný vesmír nebo jakákoli viditelná věc v něm obsažená je vyňata z kontroly? Nebo není podřízena svému zdroji? Vpravdě, to, co je stvořeno, je podřízeno svému tvůrci.

Projev a jev všeho druhu, ať už je to fyzická forma, nebo forma zdraví či nemoci, radosti či smutku, pravdy či zdatnosti, lásky či nenávisti, poznání či nevědomosti, je podřízen projevovateli, který není zjevný. To, co je nestvořené a co tvoří, je neomezená svoboda. Veškeré bytí je nestvořené, proto být znamená být svobodný a nebýt podřízen stvořenému; Proto *„kdokoli se podívá do dokonalého zákona svobody a v něm setrvá, není zapomnětlivým posluchačem, ale konatelem díla, bude požehnán ve svém činu.“*

Ti, kdo nezapomenou, co je Bytí a co jsou oni, si uvědomí svobodu Bytí. Zapomínání je ztráta vědomí nesmrtelného já, skutečného, a je příčinou veškeré víry v omezení. Znat sami sebe znamená vědět, že jsme svobodní, jedno s neomezeným a bezmezným. Drazí přátelé, ti, kdo se snaží tyto pravdy uskutečnit, hledají správný směr k opravdové svobodě, a ti, kdo takto hledají, nacházejí.

„BLAHOSLAVENÍ JSOU TI, KDO HLADOVÍ A ŽÍZNÍ PO SPRAVEDLIVOSTI.“

Je psáno, že ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, jsou blahoslavení, neboť budou nasyceni.

Spravedlnost je stav myšlení a vědomí, který je v jednotě s Božskou láskou, Božím zákonem, neboli v souladu s ním. Hladověť a žíznit po spravedlnosti je touha pracovat se zákonem a uskutečnit jednotu s Bohem, celým Duchem Dobroty.

Pokud ti, kdo tuto touhu mají, mají také upřímnou víru a přesvědčení, mají potřebnou vnímavost a podstatu pro úspěch a snaží se poznat a naplnit celý Boží zákon neboli Dobrotu. Když hledáme to, co je, co je Nekonečno, vstupujeme na přímou cestu, která vede k přesnému poznání – dokonalé víře neboli moci. Být vnímavý k všudypřítomné Dobrotě znamená uhasit žízeň u pramene života. Hladověť a žíznit po spravedlnosti je tedy požehnaný stav, protože je to stav, který předchází jejímu dosažení.

Je požehnané hledat a blažené nalézt. Nemůžeme očekávat, že najdeme, pokud nehledáme. Takže „*konat pravdu znamená praktikovat Boží přikázání*“. Jeho pravda zjevuje přizpůsobení všeho sobě; Jeho slovo je Dobrota projevená nebo zjevná.

NADĚJE

Naděje je tam, kde jsou náklonnosti. Toho, k čemu jsme přitahováni, doufáme, že dosáhneme, a naděje způsobuje nezbytné úsilí k jejímu dosažení; jinými slovy, pokud máme touhu nebo aspiraci a vynakládáme úsilí, abychom ji dosáhli, je to naděje, která nás k tomuto úsilí pobízí. Kdyby nebylo naděje, úsilí nebo hledání by ustalo.

Víra je tichá a absolutní moc nebo podstata naděje, úsilí nebo hledání. Svátý Pavel řekl: „*Jsme spaseni nadějí, ale naděje, která je vidět, není naděje; neboť co člověk vidí, proč ještě doufá; ale doufáme-li v to, co nevidíme, pak to s trpělivostí očekáváme.*“

Když tedy pilně a trpělivě pracujeme, jako bychom již měli to, v co doufáme, projevuje se víra, která přináší požadovaný stav. Pokud je naše naděje v Bohu nebo v Dobrotě, doufáme pro to, co je, a je pro nás. Není-li to v Bohu nebo v Dobrotě, je to založeno na Jeho negaci nebo popření; vpravdě obojí přináší svou odměnu. Co zasejeme, totéž sklídíme.

VÍRA NEBOLI BOŽSKÁ VŮLE

Víra neboli Božská vůle je podstatou nebo moci Nekonečného Ducha neboli Mysli, předchází myšlence a je to to, co podněcuje mysl k jednání nebo myšlení a co nás nutí vyjadřovat myšlenky slovem a skutkem; je tedy podstatou myšlenek, slov a skutků a věcí, v které doufáme. Zjevuje a dokazuje neviditelné.

Skrze víru se utvářejí světy a tvoří se formy; bez ní není stvořeno nic, co je stvořeno. Protože existuje pouze jeden původní zdroj neboli nestvořená příčina, může existovat pouze jedna metoda stvoření neboli manifestace.

Metoda Rodičovského zdroje se projevuje v Synu člověka: ti, kdo tomu rozumí, vědomě spolupracují s Otcem a konají Jeho vůli; pak se projevuje Otcova vůle a dokonalá víra. Víra je moc, která nám umožňuje úspěšně vykonávat všechny naše hliněné povinnosti; skrze ni myslíme, mluvíme, jednáme a pohybujeme svým tělem z místa na místo; vírou dosahujeme všeho, čeho je dosaženo.

Je to víra v naši schopnost uspět, která způsobuje úspěch ve všech našich lehkých podnicích. Všechny naše skutky se konají ve víře; kromě ní není žádná moc. Pohleďte na lilie, jak rostou, nepracují, ani nepředou, víra pěstuje květ; je plností moci nebo podstaty a projevuje se ve všech věcech; nezná strach ani úzkost; čím více žijeme v plnosti moci, tím silnější jsme v projevení. Ti, kteří sledovali malé dítě, jak se poprvé pokouší chodit, byli svědky nárůstu moci, jak s každým dalším krokem projevovalo víru, takže za pár dní chodilo po domě s dokonalou vírou ve svou schopnost to udělat. A tato jednoduchá, dětská víra, která je v úsilí neochvějná, je mocí, která přenáší hory a umožňuje nám vystoupit na vrchol chrámu a na vrcholky hor ve vědomí a porozumění, nad pokušení a omezený smyslový pohled, do věčné svobody a moci. Bez tohoto vysokého vnímání a víry není možné realizovat rodičovský zdroj a dělat to, co vidíme dělat Otce. Nevyčerpatelný je pramen víry, proto ji cvičte denně i každou hodinu.

JAK BY MĚLA BÝT PŘEKONÁNA TOUHA?

Toužit znamená toužit po potěšení nebo vlastnictví něčeho, cítit nedostatek, truchlit nad ztrátou. Touhy tedy vyplývají z pocitu omezení, což je pozornost upřená na projevení a omezená jím. Ti, kdo sami sebe neznají, touží po mnoha věcech a jejich víra v zármutek a utrpení je velká.

Ve vesmíru existuje neprojevené a projevené. Neprojevené je jedno a neoddělitelné, dokonalé a úplné, od věčnosti do věčnosti; a v projeveném se zdá být mnoho – toto zdání je omezení. Když je tedy pozornost založena na projevení, je zaměřena na omezené, a tak vznikají iluze, které vznikají ze smyslů a víry v oddělenost, což nám brání uvědomit si, že celý Rodičovský Zdroj je životem všeho. Touha je způsobena absencí pravého poznání a lze ji překonat pouze jeho získáním.

Pravé poznání spočívá ve vnímání jednoho neoddělitelného, všudypřítomného Ducha, projeveného ve všem, co žije, nebo ve stvoření – jednoho Stvořitele. Touhu bychom měli překonat tím, že to, co děláme, uvedeme do souladu s Duchem Pravdy a neustálým úsilím si uvědomit, že jsme neprojevení a jedno se vším, které vlastní všechny věci. Když si uvědomíme, kým jsme, touha je překonána; když jsme nasyceni, nehladovíme a nežízníme po spravedlnosti. S tímto vědomím se skutky nekonají s nadějí na odměnu ani s úzkostí ohledně výsledků.

Pravda je pokrm, který živí hladovou duši. Jezte ji svobodně a touha a úzkost zmizí a všechny věci se obnoví.

"PŘIJĎTE KE MNĚ."

Účelem tiché meditace by mělo být uvědomění si, co je Bytí a jaké jsou jeho možnosti.

Jsou-li atributy vyjádřeny v myšlence, vůle Ducha naplněna a motiv správně založen, pak z toho vyplývají viditelné projevy Bytí, což je projevená harmonie; to je cesta k osvětlení porozumění.

Meditace nad jakýmkoli tématem by měla sloužit k uvědomění si principu, který je základem daného tématu, jehož slova mohou být pouze symbolická nebo reprezentativní. Dokud nedosáhneme pochopení významu Bytí, nemůžeme vědět, že stvoření nebo vyjádření je symbolické a reprezentativní, protože si nemůžeme být jisti, co jsou viditelné věci, dokud nenajdeme Příčinu, která je vytváří.

Proto, dokud nenajdeme Bytí a nevnímáme z roviny Bytí, není pro nás možné rozlišovat mezi Bytím a existencí: tj. mezi námi samotnými a našimi projevy; proto by veškeré úsilí mělo směřovat k pochopení reality, která je základem tématu, o kterém meditujeme nebo přemýšlíme.

„*Pojďte ke mně*“ je pozvání mluvčího, abychom se přesunuli sem, abychom se přiblížili k tomu, co je první. „*Přiblížíme-li se k Bohu, přiblíží se k nám i On.*“ Já znamená Skutečnost, neviditelného Mluvčího neboli „*Já Jsem*“. Význam tohoto tématu je tedy v tom, že všichni jsou vyzýváni, aby přišli k Duchu a učili se z Něho a našli odpočinek od práce nebo od břemen, která vyplývají z popření či negace Já.

Ačkoli je Duch všudypřítomný, jediný způsob, jak přijmout pozvání a „*přijít ke Mně*“, Duchu, je jednat s nerozdělenou vírou a správným motivem; a ti, kdo přijdou touto cestou, naleznou odpočinek v uvědomění si Jednoty s Všudypřítomným.

Ježíš o sobě nemluvil jako o těle, ani se nechoval, jako by Jeho projevy byly jím samotným, a v tomto nám zjevil cestu, a ti, kdo myslí a jednají pravdivě, budou myslet a jednat jako on a se stejným záměrem; ne proto, že osobní Ježíš takto mluvil a jednal, ale proto, že on, Duch, zjevil pravou cestu života, skrze kterou může každý projevít stejnou pravdu a přijít ke Mně. Pozvání „*Pojďte ke mně*“ by nemělo smysl, kdyby neznamenal nic víc, než že se jedna hmotná forma objeví v přítomnosti jiné hmotné formy.

Můžeme stejně oprávněně a pravdivě očekávat, že protože nábytek místnosti je v této místnosti spojen dohromady, nebo že protože řada domů stojí na určitém pozemku, mohou si navzájem dát život a sílu, jako očekávat, že fyzický kontakt nebo že spojení fyzických forem může dát život, mír nebo odpočinek. Ti, kdo pracují a jsou břemena, tak činí, protože nepřicházejí ke „*mně*“, Duchu, a neuznávají a netvrdí, že jsou životem, mírem a odpočinkem; takoví hledají v účincích a očekávají, že z nich uskuteční život, mír a odpočinek; takové očekávání je negací a nikdy to není jinak.

Dary Ducha nemůžeme projevít, pokud pro ně nepůjdeme k Duchu. Nenacházíme je v projevu, protože projev je nemá. Duch je „*cesta, pravda a život*“; „*pak najít Mě, Neviditelného Mluvčího, znamená najít Boha a v NĚm věčnou pravdu, život a odpočinek.*“

Jho Pravdy je snadné; spojení s Bohem-Dobrotou činí všechna břemena lehkými. Duch pravdy, který je celistvostí, dává vše, a přesto nepracuje, ani není zatížený. Proto „*Přijďte ke Mně*“ znamená získat porozumění a probudit se k pravdě; a každý, kdo přichází, nachází. A ti, kdo žijí v plném vědomí Bytí, mohou dát ostatním odpočinek tím, že jim sdělí pravdu, která je přivede do stejného vědomí; proto probuzení mohou ukázat cestu, protože vědí, že jsou cestou moudrosti, a všichni, kdo touto cestou jdou, již nepracují ani nejsou těžce zatíženi. Ale ti, kdo setrvávají v omylu a věří, že jejich projevy jsou samy sebou, nebo že to, co je stvořeno, je skutečné a že viditelné věci jsou příčinou štěstí, se snaží, aby viditelné věci sloužily jako příčina toho, co může dát pouze neviditelný Duch.

A dokud nepřestanou požívat tohoto zakázaného ovoce a nepřiznají si skutečnou hodnotu Ducha a neuvidí existenci ve světle pravdy, nemohou takoví poznat sebe sama neboli „*Přijít ke Mně*“. Dokud nepřestaneme věřit, že projevené a neskutečné jsme my sami, a nebudeme věřit, že sami jsme neprojevené a skutečné, nemůžeme poznat a odhalit bohatství a moc Bytí. Ani jsme „*neuctívali v Duchu a v Pravdě*“, dokud jsme nepřiznali skutečnou hodnotu a hodnotu Duchu tím, že ve všech svých cestách uznáváme Já – které předchází projevu.

CO JE MESMERISMUS?

Společná definice je, že *„mesmerismus je předpokládaný vliv nebo vyzařování, jehož prostřednictvím může jedna osoba působit na druhou, vyvolávat úžasné účinky na tělo a ovládat její jednání a myšlenky.“* *„Nebo umění vyvolat mimořádný nebo abnormální stav nervové soustavy, ve kterém si aktér nárokuje ovládat děj a přímo komunikuje s myslí příjemce.“*

Pokud bychom chtěli vědět, jakými prostředky jeden jedinec zdánlivě ovládá děj jiného, musíme nejprve zjistit příčinu jednání a prostředky, kterými ovládáme své vlastní jednání.

Věda vyjadřování učí, že myšlenka předchází veškerému viditelnému jednání a že Bytí předchází veškerému vnitřnímu motivu nebo jednání myšlenky; proto je pravda, že duševní konstituce, která se zrodila z Bytí, je prostředkem, kterým je tato viditelná rovina vytvořena, a je jejím jednáním; neboť myšlenka, vůle a motiv jsou naším jednáním, vládcem těla; proto se zdá, že myšlenka, vůle a motiv ovládají jednání mesmerického subjektu.

Subjekt vstupuje do tzv. mesmerického stavu tím, že podřídí myšlenku a vůli operátorovi, a ovládání je dáno tím, že subjekt mění své vlastní myšlenky a vůli, aby se sladily s myšlenkami a vůlí operátora.

Individuální myšlenky a vůle nemohou být použity k ovládání myšlenky a vůle někoho, jehož vědomí je univerzální, ani se takový člověk nemůže stát mesmerickým subjektem. Myslet a jednat tak, jak operátor diktuje, znamená podříditi myšlenkám, aby poslouchaly jeho myšlenky nebo pracovaly v souladu s ním. Je to tedy vlastní myšlenka a vůle subjektu, jednající ve shodě s operátorem nebo podle něj, co vytváří to, co se nazývá mesmerický stav nebo podmínka; oba stavy jsou dočasné a smrtelné.

Ti, kdo žijí v plném vědomí Bytí neboli pravdy, jsou osvobozeni od vlivu a kontroly individuální myšlenky a vůle, neboť když absolutno dosáhne individuálního vědomí, přišlo to z důvodu, že myšlenka a vůle se staly myšlenkou a vůlí univerzálního neboli Bytí.

A když je vnímáno to, co je absolutní, to, co je zčásti, nevládne.

„JEŽÍŠ PLAKAL.“

Jelikož je pravdou, že lidé, ke kterým přišlo Boží slovo, odívali pravdu do jazyka popisujícího přirozené věci, jsou slova našeho textu čistě symbolická.

„Sténal v duchu a byl znepokojen.“ „Ježíš plakal.“ Jan 11:33-35.

Sténat znamená usilovně usilovat, jako sténáním. Sténat v Duchu je tedy symbolem úsilí vynaloženého na soustředění se v myšlení a vyjádření moci Ducha. *„A trápil se“* symbolizuje skutečnost, že se namáhal vzkřísit Lazara a tak konat dílo svého Otce. Kristus, který vzkřísil Lazara z mrtvých, symbolizuje účel, pro který přišel na svět: tj. vzkřísit z mrtvých duševní stavy lidstva k živému uvědomění si a vědomí Pravdy a Věčného života.

Duch Boží, který je věčný, je plnost, ticho a dobrota; a je vyvolán nebo projeven moci víry a vnitřním jednáním myšlenky. Proto sténání v Duchu nebo pláč (v jazyce Písma) symbolizuje úsilí vynaložené k projevení moci Ducha; je symbolem přípravy na zrození velké moci, která předchází radosti, jež přichází ke všem, kdo jsou vzkříšeni z mrtvých, tedy z formy do vědomí; také radosti, která je pro ty, kteří mají výsadu být svědky vzkříšení, nebo ti, kdo vidí pravdu v projevu moci Ducha.

Ježíš by v žádném případě nemohl plakat podle nejasné definice, která se tomuto slovu obecně dává, a podle textu učedníka. Čtrnáctý a patnáctý verš téže kapitoly zní takto: *„Ježíš jim tehdy jasně řekl: Lazar zemřel.“*

„A já se pro vás raduji, že jsem tam nebyl, abyste uvěřili; nicméně pojďme k němu.“

Ježíš znovu říká Martě: „*Tvůj bratr vstane z mrtvých.*“ „*Řekl také: ,Já jsem vzkříšení a život,‘ což znamená, že jsem to, co znovu vstává, a jsem život, který způsobuje vzkříšení.*“ „*Kdo ve mne věří, i kdyby zemřel, bude žít.*“ „*Já jsem Pravda a Život.*“ Ti, kdo věří v Krista, věří, že Pravda a Život jsou tvůrci všeho, co je stvořeno. Ti, kdo takto věří, i když byli mrtví pro vědomí a chápání pravdy, přesto povstanou a budou žít, nebo se vrátí k pravdě a budou žít v chápání.

Neboť to, v co věříme, si uvědomujeme, a věřit v moc pravdy a života znamená probudit se a být si vědom Pravdy a Života, a probuzení vědí, že mají věčný život s Bohem.

„HLEDEJTE A NAJDETE.“

Hledat znamená jít hledat nebo pátrat, snažit se najít. Bylo by stejně zbytečné hledat něco, o čem jsme věřili, že neexistuje, nebo o čem jsme věděli, že pro nás není, jako by bylo zbytečné hledat Boha, aniž bychom věřili, že to, co hledáme, je a je pro nás.

Pokud tedy hledáme ve víře, budeme věřit, že to, co hledáme, je a je pro nás; pak máme jasnou představu o tom, kde a co si přejeme dosáhnout a manifestovat.

A protože Bůh, dárce všeho, je všudypřítomný, pokud hledáme v pravdě, musíme si uvědomit, že to, co si přejeme manifestovat, je na dosah ruky, a v této myšlence si uvědomujeme, že vlastníme to, co hledáme.

„*Hledejte a naleznete*“; tento slib se naplňuje v každém, kdo skutečně hledá. Najít znamená získat poznání a mít realizaci Nekonečného Ducha. A toto poznání neboli realizaci lze získat pouze opravdovým hledáním: to znamená uznáním přítomnosti všudypřítomného Ducha Moudrosti, který v nás působí, a přizpůsobením a přizpůsobováním naší vůle a cesty němu.

Neboť pokud bychom chtěli jednat z Ducha, nesmíme si být vědomi jeho přítomnosti a toho, co je, ale musíme být schopni ho rozpoznat neprojeveného a rozpoznat ho projeveného ve všech našich cestách.

„*Můžeš hledáním nalézt Boha?*“ Pravé hledání nám přinese plné vědomí Boha, protože si vždy uvědomíme, co rozpoznáváme, v co věříme a co přizpůsobujeme své myšlenky a slova.

Uznání je tedy cestou k přizpůsobování se Duchu a je smířením, znovuzrozením a odčiněním.

POROZUMĚNÍ A JEHO REALIZACE

Porozumění je poznání neboli rozeznání pravdy. Porozumění je tedy atributem Reality neboli Ducha, který je základem a podporuje veškerou existenci; je to vnímání neboli vědomí Nejvyššího Božstva – je absolutní a neměnné. Uvědomit si tedy, že máme porozumění, znamená vědět, že jsme jedno s Věčným.

Slovo realizace je odvozeno z kořene „skutečný“ a přípony „iz“, což znamená stát se, a „ace“, což je akt. Akt uvědomění si, že jsme skuteční, je tedy procesem obratu od omylu k pravdě, od přírody k Duchu nebo od příkladu k Principu; a tak se získává uvědomění si, že jsme skuteční, kteří chápou absolutní pravdu, a že nemůžeme pochopit to, čím nejsme; proto jsme pravda.

Realizace je Pravda Ducha pochopená nebo projevená; Takže vědět, že jsme Duchem pravdy, toto poznání si uvědomujeme jeho projevením, je božské porozumění. Nic jiného než Duch nemůže pochopit pravdu Ducha – která je jeho vlastní – neboť projevená pravda je jediným zplozeným Bohem.

Tvor nemůže pochopit stvořitele, ale stvořitel, který prostupuje tvorem, chápe sebe i tvora. Tvor je symbolem nebo příkladem myšlenky ve stvořiteli. Příklad v matematice nemá moc pochopit a demonstrovat princip, ale v principu je moc pochopit a demonstrovat sám sebe.

Vyvstane otázka, jestliže konečné je to, co je projeveno Nekonečným, a nemůže pochopit Nekonečno nebo absolutní pravdu, jak máme my, jako oddělení jedinci, pochopit Nekonečno nebo absolutní pravdu? Stejně jako není dáno víře v oddělenost pochopit jednotu a celistvost, je nemožné, aby si člověk uvědomil a poznal Ducha, dokud nepřestane prohlížet falešnou víru v oddělenost, která by říkala: Jsem oddělený od Boha a od všeho, co je stvořeno.

Teprve když v myšlení uznáme stejný vztah s Bohem, jako to udělal Kristus, že „já a můj Otec jsme jedno“ – a pevně se této pravdy držíme a tento vztah udržujeme pravdivým slovem i skutkem – se otevře oko a ucho porozumění, neboli jsou naše projevy univerzální. Jinými slovy – dokud jednotlivec neví, že je ponořen do Univerzálního Ducha, dokud není myšlenka zcela osvobozena od přesvědčení, že jsme stvoření nebo příklad.

Být osvobozen od tohoto přesvědčení znamená vědět, že rozumíme univerzálnímu Duchu; že jsme to, čemu rozumíme, a to, co se projevuje, je projevem Ducha neboli Já Jsem.

Můžeme mít víru v to, že pokud praktikujeme Boží pravdu, uvědomíme si, že máme nepochopitelnost, kterou měl Kristus. Buďte zákonem lásky a projevujte ji a poznáte Boha, neboť Bůh je láska; buďte jedno s Nekonečnou pravdou a projevujte ji a uvědomíte si, že rozumíte Bohu, neboť Bůh je pravda. Pokud uznáváme, že Bůh je Nekonečná Bytost, Duch nebo Mysl a že neexistuje žádná konečná bytost, duch nebo mysl, pak víme, že existuje pouze jedna Mysl, která vnímá svou pravdu; jelikož tato Mysl je Nekonečná a je dokonalá, nepřipouští žádnou chybu ani nedokonalost.

Pak jsme touto Bytostí nebo Myslí, nebo jsme existujícím tvorem bez Ducha, Bytí nebo Mysli, a tedy bez pravdy, reality nebo nesmrtelnosti.

Je tedy věčnou pravdou, že nikdo nezná věci Boží; nebo že nic než Duch Dobra nemůže Ducha Dobra realizovat nebo manifestovat.

Podobné chápe podobné; realizace výše uvedených tvrzení znamená realizaci porozumění Duchu neboli Mysli; a na této skále můžeme postavit strukturu pravdy, proti které brány negace nebo falešné víry nemohou zvítězit. Porozumění a jeho realizace znamená manifestaci Nekonečného neboli božské myšlenky. Absolutní porozumění Nekonečného se realizuje ve vyjádření každé pravdy.

VELCÍ NÁBOŽENSKÝ UČITELÉ

Velkými učiteli náboženství jsou muži a ženy, kteří ve svém každodenním životě prokazovali božskou lásku a pravdu podle Ducha Pravdy, a tím dokazovali svou víru svými skutky. Náboženství je definováno jako znovu shromažďování, svazování zpět; správně interpretováno znamená svazování zpět, vztah nebo jednotu s Bohem nebo Dobrem. To s sebou nese význam, že to, co je svazováno zpět, muselo být svázáno dříve.

Jelikož individualita má svůj původ v Bohu, být svazován zpět znamená v myšlence vrátit se nebo být vrácen k Bohu. Je to individuální myšlenka, která se toulá do divočiny materiálních účinků, což je v podstatě snaha umístit příklad tam, kde by měl být princip. Je proto oklamána smysly, protože nezná neskutečnost účinků; to je nevědomí pravdy. Proto je to individuální myšlenka, která se vrací k Bohu a znovu spojuje mentalitu s univerzálním.

Toho má být dosaženo božskou a uspořádanou metodou myšlení, přizpůsobením všech závěrů Bohu, stejně jako jsou všechny problémy v matematice přizpůsobeny principu; a tak se vědomě vrací k Bohu s vědomím, že každé rozhodnutí je založeno na Dobru. A tak si uvědomujeme, že jsme tím Já Jsem a nikdy jsme nebyli ztraceni; že od věčnosti jsme byli v lůně Univerzálního, Otce.

A ačkoli je myšlenka zahalena smysly, přesto Já Jsem nikdy není zahaleno před přítomností věčného Otce. Náboženství je subjektivní a označuje naši jednotu s Dobrem ve slově, pocitu a činu. Označuje také jednotu vůle, myšlenky, lásky a motivu s Bohem nebo Dobrem. Velký náboženský učitel je ten, kdo učí lidstvo, že může být tak dokonalé, jako je dokonalý jeho Otec v nebesích, ten, kdo učí způsobu, jakým může v sobě rozpoznat stejnou Mysl, která byla v Kristu Ježíši.

Neboť je psáno: „**Necht' je ve vás tatáž Mysl, která byla i v Kristu Ježíši; on, jsa v Boží podobě, nepovažoval za loupež být rovný Bohu.**“ Velký učitel náboženství je ten, kdo zjevuje jednotu cesty Pravdy a Života; Je to ten, kdo učí, že Bůh je Nekonečný Duch, a zjevuje cestu, jak můžeme uctívat v Duchu a v Pravdě, a jak se Mu podobat ve všech našich cestách, přičemž všechny naše cesty předchází pravdivým myšlením.

Největší ze všech v království nebeském neboli v božském poznání je ten, kdo bez opomenutí myslí na Pravdu a mluví o ní slovem i skutkem. Ten, kdo bez opomenutí projevuje lásku k Bohu k bližnímu jako k sobě samému a jehož uctívání spočívá v praktikování Pravdy.

VEZMĚTE NA SEBE MÉ JHO

Jho je pouto spojení; řetěz nebo článek, který spojuje nebo sjednocuje. Jho nebo pouto spojení, o kterém Kristus mluvil, bylo jeho vědomí pravdy jeho spojení s Bohem neboli absolutní Dobrotou. Proto řekl: Vezměte na sebe toto jho, což znamená tuto jednotu neboli smíření, a uvědomíte si, co si uvědomuji já, a naleznete odpočínání pro své duše. Vědomí, které pochopilo pravdu o jednotě Bytí a vnímalo myšlenku dokonalosti, jako je Duch neboli Dobro dokonalé, je takové, které si uvědomilo, že chápe myšlenku Ducha neboli Dobrotu.

Jako osobnost a falešná víra nemohou pochopit Neosobní pravdu a život, tak ani forma nemůže pochopit Neosobní. Nikdo kromě tichých a pokorných, kteří jsou ochotni milovat všechny stejně, kteří se odvrátili od pýchy, ambicí a světské touhy, si nemůže uvědomit plný význam božské a Neosobní myšlenky Boha.

Vědomí, že „já a můj Otec jsme jedno“, je jho, které spojuje naše projevy se vším Dobrem, se vší pravdou, se vším životem. Pokud tedy na sebe vezmeme jho pravdy a života, Krista, učiní to všechna zdánlivá břemena snadnými a lehkými; dá to pokoj a odpočinek unaveným.

My, stejně jako on, bychom neměli považovat za loupež být rovný pravdě a Duchu Dobrotu, neměli bychom považovat za loupež obléknout si celou zbroj spravedlnosti, celou zbroj pravdy, celou zbroj dokonalosti. Nikdo kromě tichých a pokorných osobností nemůže toto jho vzít na sebe a učít se Duchu nebo si vědomě uvědomit svou jednotu s Nekonečným.

Ale ti, kteří se skrze tichost povznesou nad osobnost nebo přesvědčení o sobectví, odlišnosti nebo oddělenosti, budou schopni vzít toto jho neboli uvědomění pravdy na sebe, což je osvobození od omezení a odpočinek od strachu. Jednota, a nikoli rozdělení, je cestou pravdy a života.

Nebud'te rozdělení ve vědomí smyslovým viděním a přestanete pracovat se stíny nebo symboly života; Vzdejte se svědectví smyslů a všech smyslových věcí ve prospěch pravdy a života a získáte nadvládu nad světem smyslů a budete vědět, stejně jako Kristus, že jste pravda a život. Totéž vědomí a pravda, které spojovalo Krista s Bohem neboli Dobrem, je jhem, které spojuje vše s Bohem neboli Dobrem. Vezměte si tedy toto jho na sebe a nechte v sobě být tu mysl, která byla v Kristu Ježíši, a nemějte nic mezi sebou a Bohem; to je odpočinek.

VĚČNÝ TREST

Abychom vyřešili tuto otázku, která trápí myšlení tolika lidí a která způsobuje tolik strachu, pochybností a úzkosti – které nenesou ovoce Ducha, protože jsou opakem lásky, víry a odpočinku – je nutné, abychom se naučili, co znamená slovo „věčný“ a co je to, co je věčné.

Všichni se shodují, že život, láska, pravda, že moc, moudrost a dobrota jsou věčné; nebo že Mysl, idea nebo Duch jsou věčné; toto slovo představuje to, co je bez začátku a konce – bez konce bytí nebo trvání – stav bytí stejného za všech okolností. Pak nic kromě neměnného není věčné; a nic kromě věčného není neměnné.

Žádná existující věc ani forma není beze změny. Činnost myšlenky je nepřetržitá nebo nekonečná změna: Proto je nemyslitelné, že to, co je věčné a co je neměnná láska a dobro, může stvořit nebo projevit, nebo způsobit, aby se projevilo to, co není k obrazu a podobě sebe sama. Univerzální láska, která nebere ohled na osobu, nemůže uvalit věčný trest na nic, co stvoří, neboť vše, co stvoří, je dobré a je sobě podobné, což je Dobro.

Trest má být uvalený na nesmrtelné duše za porušení božského zákona, a protože Boží zákon je nekonečná láska, kdyby uvalil věčný trest na kterékoli ze svých stvoření za to, že nenaplnuje zákon lásky, porušil by tím svůj vlastní zákon.

Pak, drazí přátelé, zvažte význam slova „věčný“ a jasně pochopíte a budete vědět, že to, co je skutečné, nemůže trestat ani být trestáno, nemůže trápit ani být trápeno, neboť to, co je k obrazu a podobě Ducha, je v dokonalé harmonii s Duchem, stejně jako je mentální problém v dokonalé harmonii s principem.

Je však věčnou pravdou, že svědectví smyslů, pokud není osvíceno duchovním vnímáním, svědčí proti Duchu nebo všemu, co je věčné; a to vždy bylo a vždy bude stejné.

Jako je myšlenka vždy založena na předpokladu, z něhož vyvozujeme své závěry, tak pokud je svědectví smyslů bráno jako autorita, je myšlenka založena na účinku, nikoli na Duchu; a tak počítáme z naší nesprávné práce, a nikoli z principu. Je pravdou, že vždy cítíme svou vlastní myšlenku a ta je zdrojem našeho potěšení nebo bolesti.

Z falešného předpokladu, který se neustále mění, nemůžeme vyvodit pravdivé závěry a cítění nebo vjem bude vždy trpět nebo být trestán, dalo by se říct, rukou smyslového úsudku; to je věčně pravdivé, nebo vždy stejné. Je to strach, pochybnost, úzkost, lež nebo veškeré negace Boha, které budou plakat a naříkat, když budou vhozeny do ohnivě pece věčné pravdy, aby byly pohlceny; a ne realita nebo nesmrtelná duše.

Opět platí věčná pravda, že smysluplné závěry – závěry smyslů – nebo falešné přesvědčení, které nejsou ani rozumné, ani pravdivé, jsou tresty, a to je stále zdrojem utrpení. Ale protože se myšlení neustále mění, tak každý, kdo je uveden do Království nebeského, vnáší do svého myšlení božskou lásku a naplněním zákona lásky je v Nebi, v uvědomění si Boží přítomnosti neboli Dobra, neboť Bůh je láska.

ODSTAVCE

Výroky pravdy nikdy nebudou pro ty, kdo jsou v pravdě, ostudné.

Nezalekněte se ztotožňování s Bohem, „*ve kterém žijete*“, neboť to je pravda, která osvobozuje od přesvědčení o omezeních a utrpení.

Kristovo uzdravení je uzdravení moci Nekonečného Ducha. Duchovní uzdravení je uzdravení, jak to dělal Kristus; proto jsou dva jedno.

Předmětem Buddhova zkoumání bylo najít příčinu utrpení a lék na ni. Gautama Buddha zjistil, že příčinou je nevědomost; Kristus Ježíš ukázal, že lékem je porozumění.

Dokud jedinec věří, že má dvě přirozenosti, jednu dobrou a druhou zlou, myšlenka někdy představuje jednu víru a někdy druhou; a tak dlouho budou existovat pochybnosti, nejistota, žádné poznání Trvalého.

Slovo Boží je pravdou Ducha a lze mu porozumět pouze duchovně. Pokus o pochopení biblického učení nebo pravdy Nekonečného Ducha intelektuálním nebo smyslovým viděním je jako pokus o měření Nekonečného, osobností.

Skrze smyslové vidění, osobní vůli a touhu je mentalita zahalena před vnímáním pravdy a dokonalým porozuměním. Vnímání pravdy je světlo, ve kterém není temnota.

Projevy života jsou v mocné myšlence. To, co se nazývá smrtí, je popření života nebo moci. To, co je milováno, je drženo v myšlence a nese ovoce.

Ucho, které slyší tichý hlas, je chápající. Zachovat si hluché ucho k smyslům znamená otevřít ho tichu. Jsme učeni z věčného života, Ducha pravdy.

Představ si Boha ve svých myšlenkách a tak si sám sobě dokážeš svou víru, pokoj a pravdu. Porovnej svůj čin s dobrotou Otce a tak poznáš Pána, kterému sloužíš. Věrný služebník přijímá vůli pána a tak je udržován rajský řád.

Ten, kdo slyší napomenutí pravdy a neodmítá ho, ale setrvává v jeho rozhodnutí, je na cestě, která vede k realizaci věčné svobody.

Vysvětlit naši existenci znamená vyřešit problém života. Probuzení jsou ti, kteří si uvědomili, že nežijí oni, osobně ani individuálně, ale Otec v nich.

Zákon přirozenosti je láska a jeho harmonický a pravidelný řád jednání, ten, kterým Bůh řídí vesmír.

Dávat almužnu před lidmi, aby nás viděli, znamená dávat z marnivého a sobeckého motivu, s touhou po odměně; a pokud je dar nabízen s takovým motivem nebo účelem, odměna nemůže pocházet od Ducha Dobroty, protože motiv v něm není založen. Když je motiv nebo účel podobný Bohu, pak je v něm Bůh zjevný. „*Vpravdě, všichni dostávají svou odměnu.*“ Držet vše v lásce a pravdě znamená dělat to, co činí Otec; odplatu při vzkříšení spravedlivých je tedy spravedlnost. „***Jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno.***“

Vědomí Pravdy je věčný Život. Pravdivé myšlenky vytvářejí pravdivé výroky, které raší, kvetou a plodí ovoce Ducha.

Aura neboli myšlenkové vyzařování probuzených elektrizuje atmosféru léčivým balzámem Pravdy pro všechny, kdo vstoupí do jejich mentální sféry, stejně jako květiny šíří svou vůni ke všem, kdo vstoupí do jejich sféry.

Láska je naše bytí; a tu se snažíme projevit svými myšlenkami. Můžeme tedy založit svou lásku buď v duchu, nebo v hmotě. To znamená, že si myslíme, že jsme Duch nebo Hmota. V jednom případě se rozhodneme, že jsme Dobro; v druhém případě se rozhodneme, že jsme jeho formy. Nemůžeme sloužit Bohu i Mamonu zároveň.

BOŽÍ ZÁKON JE LÁSKA

" Kdo miluje, zná Boha, neboť Bůh je láska; " totéž je poslušné zákonu svého bytí.

Jako myšlenka je vyjádřením myslitele neboli činem bytí: proto musí být vyjádření neboli myšlenka poslušná zákonu Lásky, pokud jsou její projevy harmonické.

Synové Boží milují veškerý život a všechny věci; jsou jako Slunce, které svítí stejnou měrou na zdánlivé zlo i na dobro, a jako déšť, který přichází na spravedlivé i nespravedlivé.

Být Synem znamená dělat to, co dělá Otec. Probuzení vědí, co vlastní, a jejich účelem je neustále dávat, aby se zákon mohl naplnit.

ČTĚTE MEZI ŘÁDKY

Když mluvíme slovo Ducha, mluvíme ke všem, za všechny.

Když rozmlouváme s Duchem, rozmlouváme se všemi, za všechny.

Takové mluvení a rozmlouvání jsou Neosobní.

Když je naše mluvení osobní, rozmlouváme s podobnými duševními stavy, což je částečně, ale „***až přijde to, co je dokonalé, to, co je částečně, pomine.***“

CESTA SCHVÁLENÍ

Je-li pro nás těžké milovat své bližní a známé kvůli něčemu, co mohli říct nebo udělat, co jsme nepovažovali za vhodné schválit, pak je milovat je to, co nejvíce potřebujeme dělat; nikdy bychom neměli dovolit, aby nám chyba sestry nebo bratra zabránila v projevování všespasitelné moci lásky k nim; nemůžeme očekávat, že budeme silní v dobru a budeme uzdraveni, dokud nepovstaneme a nebudeme dělat věci, které jsou těžké. „**Tomu, kdo zvítězí, dám nosit korunu života.**“

Soudit náš skutečný stav zkoumáním fyzického těla je morálně nesprávné. Soudit naše schopnosti podle současného stupně projevené pravdy je duševní temnota a omezení. Je to stavění našich současných projevů proti vládě Nekonečného Ducha. Chyba je bez reality pravdy, proto je bez reality. Jak se probouzíme do reality Ducha, ztrácíme myšlenku na hmotu jako na něco prospěšného; a čím méně přemýšlíme o tělech, tím více harmonie projevujeme.

Pravda je chlebem života, neboť je lékem na všechny mylné představy a zdánlivou šílenost. Poznejte pravdu a žijte v ní a ona vás osvobodí od všech omezení.

Právě tolik Pravdy, kolik rozpoznáváme, právě tolik – a ani více, ani méně – projevujeme. Každému je dáno podle míry daru Kristova. Do jaké míry myslíme na pravdu, do té míry projevujeme Krista.

Teprve když si budeme nárokovat pravdu Nekonečného Bytí jako pravdu veškerého bytí, poznáme sami sebe, že Bůh je v nás, nebo dokud nepocítíme spravedlivý soud.

Sklizeň Pravdy je vždy zralá; neodkládejte sklizeň s myšlenkou, že za týdnů nebo měsíce bude zralá. Zítřka nikdy nepřijde – dnes je čas sklizně.

OSVÍCENÍ

CESTA A VŮLE UNIVERZÁLNÍHO DUCHA ZJEVENÁ JEDNOTLIVCI

1. V tiché, bezhlučné Přítomnosti je tichý, jemný hlas, který promlouvá a říká: „*Bud' (ó Synu Mé Bytosti) poučen cestou moudrosti; věz tuto pravdu, že jsem navždy a navždy Jeden, Nekonečný a Nedělitelný; a CESTA JEDNOHO je cestou jednoty navždy. Pokud tvé myšlenky zůstávají v Jednotě Mé cesty, tvá rozhodnutí budou osvícena Mou vlastní pravdou, která vede do Mého království dokonalé Dobrotы, kde všechno dobro přebývá vždy a navždy.*

2. *Žij cestou pravdy; nikdy tě neopustí a jistě vede ke Mně; tak ke Mně přijdeš a budeš se ve Mně bezpečně cítit a budeš se podílet na bohatství Mého království. Má Láska, Má Víra a Má Dobrota budou tvé nyní i navždy; nepoznáš strach ani bolest, ani zármutek.*

3. *Spoj svou cestu s cestou moudrosti a tvé chápání se bude stále více rozrůstat v dokonalý celek. Tak budeš skutečně přebývat v zemi svobody, kde realita a dokonalost přebývá vždy a navždy.*

4. *Nedovol, aby se tvé myšlenky ode Mne vzdálily a bloudily v úrodné zemi následků. Představ si Mou Lásku a Mou Pravdu v myšlenkách, zapečet' je ke Mně, tak jako je ke Mně zapečetěna realita, tak jako jsou otec a syn nebo matka a dítě zapečetěni jeden k druhému; tak jako jsou zapečetěny Nekonečná Mysl a idea, idea a myšlenka jedna k druhé. Tak bude tvá cesta jasná a tvé poslání lehké.*

5. *Vždy budeš sklízet ovoce ze způsobu, jakým je pozornost směřována tvou myšlenkou – ze způsobu, jakým osvětluje tvůj duševní zrak. Nenech své myšlenky odbočit od porozumění, z cesty moudrosti, neboť jednota vede do Mého království; tak vstoupíš tou cestou a sklidíš jeho zlaté ovoce ve své zkušenosti. Plné je to vědomí, které chápe, že JÁ JSEM Vše ve Všem a že to je ve Mně a Já v tom. V této pravdě je obsaženo vše: na tomto stromě života visí zlaté ovoce Mého království, které je pro všechny, kdo se ho budou účastnit.*

6. Ó synu Mé Bytosti, chceš-li být dále poučen o cestě Jednoty a moudrosti, vez tuto pravdu: že Moje Láska a Vůle, Můj záměr a Moje myšlenka musí být učiněny tvými; JÁ, jsouc Nekonečný, nemohu být menší než Všechno. Moje idea může být poznána pouze jako dokonalá a Nekonečná. Mé projevy jsou obrazy podobné Mně samotnému, ani nemůžeš setrvávat v pravdě, spravedlnosti a lásce, aniž bys vědomě setrval na Mé cestě.

7. Přizpůsob všechny své cesty Mně; drž své myšlenky v dokonalé ideji a vědomí; Tak vpravdě přijdeš ke Mně a budeš bezpečně přebývat ve Mně a věz, že protože jsi ve Mně a JÁ JSEM v tobě, vzejde z toho mnoho ovoce, které nasytí Mé děti, jež hladoví a žízní po spravedlnosti. JÁ JSEM Jeden a Mé království je Jedno. Kráčeš, drahý, cestou Jednoty a poznáš celistvost Mé Bytosti a harmonii Mé cesty, kterou je Jednota, Láska, Jednota a Usmíření, nyní i navěky.“

POCHOPENÍ

VĚDA LÉČÍ, PRAVDA OSVOBOZUJE

V Principu není chyba. V řešení Principu není chyba.

V příkladu řešení Principu není chyba.

V Bohu, Stvořiteli, není možnost chyby.

V obrazu Boha, Stvořitele, není chyba.

V symbolu obrazu Boha, Stvořitele není chyba.

Princip je věčná a nekonečná dokonalost.

Řešení principu věčné a nekonečné dokonalosti je věčně dokonalé.

Příkladem dokonalého řešení Věčné a Nekonečné Dokonalosti je vždy dokonalé dílo.

Bůh, Stvořitel, je Věčná a Nekonečná Dokonalost.

Obraz Boha, Stvořitele, je věčně dokonalý.

Symbol obrazu Boha, Stvořitele, je vždy dokonalé dílo.

V Boží myšlence není možnost chyby.

V ideálním vyjádření Boží myšlenky není žádná chyba.

V mluveném slově ani symbolu ideálního obrazu Boží myšlenky není žádná chyba.

Atributy neboli inherence Boží myšlenky jsou dokonale vyjádřeny v obrazu Jeho myšlenky, syna, a symbol obrazu Jeho myšlenky neboli syna je svědkem na zemi, v dokonalé formě, slovem i činem.

Všechno je dobré. Všechno je dokonalé. Boží cesty jsou spravedlivé a správné.

„On je náš pokoj, který z obou učinil jedno a zbořil zeď rozdělení, zrušil ve svém těle nepřátelství, * * aby v sobě z dvou učinil jednoho nového člověka a tak učinil pokoj.“ Uznání a potvrzení výše uvedených pravd v nás zabilo víru v nepřátelství ke každému a všem; neboť jsme byli svědky dokonalého smíření ideálního i hmotného stvoření s Bohem skrze kříž. Věda je svoboda a zdraví.

KONEC

DOMÁCÍ VYSOKÁ ŠKOLA

324 SEVENTEENTH STREET, SAN FRANCISCO, KALIFORNIE M. E.
CRAMER, prezident.

Tato vysoká škola byla založena podle zákonů státu Kalifornie pro výuku Vědy o Nekonečném Duchu a její terapeutické aplikace. Jeden výukový kurz se skládá z dvanácti lekcí. Dvě lekce týdně, v úterý a v pátek, ve 14:00. Hodiny pro konzultace a léčení, od 10:00 do 14:00, denně, kromě nedělí. Veškerá komunikace bude neprodleně zodpovězena. Všichni, kteří studovali Božskou vědu a chtějí vstoupit do běžné třídy, budou přijati, pokud budou po vyšetření shledáni způsobilými.

Pro manžele a manželky navštěvující běžné třídy jsou učiněna zvláštní opatření. Studenti a pacienti z venkova si mohou zajistit ubytování a stravu v blízkosti školy. Studenti z školy mají úspěšnou praxi.

S prezidentem lze domluvit kurz na vysoké škole nebo výuku v jiných lokalitách, pokud si to přejete. Prospekt na základě žádosti.

Překlad z originálu, editor a grafická úprava

Ján Master

2025

**NAKLADATELSTVÍ
DOREÁNMASTER THE SUN CENTER**

více o dalších knihách najdete na

www.doreanmaster.com

